

Giới thiệu Mập Mới Đẹp

Truyện Mập Mới Đẹp, một cô gái luôn tự tin với vẻ đẹp sắc nước hương trời của mình, lúc nào cũng trau chuốt cho vẻ đẹp ngày càng quý phái sang trọng hơn. Nhưng dường như thẩm mỹ tất cả đã thay đổi theo thời gian.

Cô sùng bái một vẻ đẹp hoàn mỹ là không được mập cũng không được ốm, tất cả phải hoàn hảo. Nhưng thời gian thấm thoát, năm tháng biến đổi khôn lường, sau một hồi bãi biển hóa nương dâu. Cũng giống như thời trang, mỗi năm đều có một sự sáng tạo khác nhau một kiệt tác khác nhau.

Thẩm mỹ của thế giới này thật sự sẽ thay đổi dao động không tuân theo một quy luật nào hết. Chúng ta phải biết nhìn nhận sự việc theo một cách khách quan.

Bạn đang đọc truyện *Mập Mới Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Bạng tử và triều nam

Mở Đầu

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Đầu mùa xuân, gió vào ban đêm cứ như quạt vào người.

Lý Viện Viện chạy như điên, hơi thở vừa biến thành luồng khói trắng như màn sương lượn lờ dưới ánh trăng thì bị một giọng nói đầy hoảng loạn đánh tan:

“Công chúa mau chút.”

Đường đi cực kì gấp ghe, xiêm y trên người thật sự phiền phức quá mức, kim quan trên đầu nàng xiêu vẹo, gầy thêu trên chân không biết đã sớm rơi mất ở nơi nào, nhưng tốc độ chạy trốn của nàng vẫn quá chậm so với người khác. Đội hộ vệ của nàng vì phải bảo vệ nàng nên cũng không thể không thả chậm tốc độ.

Mất thấy ánh sáng chói lọi của ngọn đuốc trong rừng càng lúc càng gần, Lý Viện Viện dứt khoát cầm kim quan trên đầu ném sang một bên, giật mạnh đai lưng, vừa chạy vừa cởi bỏ ngoại bào rườm rà.

Trên người đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều, ngay lúc Lý Viện Viện cho rằng bản thân nhất định có thể dùng tốc độ như bay bắt đầu chạy, dưới chân lại bị xiêm y mà nàng trút bỏ quần lấy, vấp một cái, nàng ngã sóng soài vô cùng thảm hại. Nàng tức giận quay đầu định xé vạt áo trên chân, nhưng cánh tay gầy yếu lại không thể xé rách loại vải dệt bền chắc đó được nửa phần. Nếu nàng không gầy yếu thế này thì tốt rồi, Lý Viện Viện nghĩ thầm, nếu nàng có thể khỏe mạnh hơn một chút..... khỏe mạnh hơn một chút thì tốt rồi.....

Trong lúc hoảng loạn, chợt thấy một tia sáng lạnh lẽo lên, phượng bào cũng thuận theo đó mà rách, Lý Viện Viện vừa ngẩng đầu, liền thấy Yến Tư Thành đứng thẳng trước mặt nàng, bắt lấy tay nàng kéo lên.

“Điện hạ, tình thế gấp gáp, xin thứ cho thuộc hạ.....”

“Công ta!” Lý Viện Viện không đợi hắn nói xong, dựa vào sức lực của hắn, không có nửa phần do dự treo lên lưng hắn, “Đi!”

Áo giáp cứng rắn làm cho Lý Viện Viện cực kì không thoải mái, nhưng tốc độ đi đường lại rõ ràng nhanh hơn nhiều so với vừa rồi. Bỗng nhiên, phía trước đột ngột lóe lên vài ánh lửa, so với số người đuổi theo phía sau thì nhiều hơn không ít. Chân mày Yến Tư Thành nhíu chặt, thay đổi phương hướng lần nữa, nhưng nối tiếp với phương hướng đào thoát trước mắt lại là một vách núi đá cheo leo.

Không thể trốn thoát, chỉ có liều chết.

Dưới ánh trăng đơn bạc trên vách núi, Lý Viện Viện trông thấy vô số đao quang kiếm ảnh(1) loạn xạ lướt qua trước mắt, nàng không nhớ nàng bị xô xuống vách núi như thế nào, nàng chỉ nhớ rõ Yến Tư Thành liều mạng dùng cánh tay bị thương bắt lấy nàng, máu tươi sền sệt theo bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người chảy xuống quanh cánh tay nàng, về nên từng vệt từng vệt máu uốn lượn đáng sợ.

Ánh trăng lạnh lẽo như vậy, khiến cho gương mặt Yến Tư Thành trắng bệch như đã chết. Thế mà hắn vẫn bảo hộ nàng, hết như lúc trước, khi nàng phải đối diện với đủ loại hiểm nguy.

“Điện hạ đừng sợ.”

Hắn thì thảo, nhưng Lý Viện Viện lại thấy người trên vách núi nở nụ cười độc ác, tàn nhẫn giẫm lên bả vai bị thương của Yến Tư Thành.

Võ công Yến Tư Thành vô cùng tốt, nếu chỉ có một mình hắn, đúng ra có thể đào thoát rất dễ dàng. Lý Viện Viện đang suy nghĩ, song không đợi nàng tự mình buông ra, bàn tay ướt đầy máu bỗng chốc trượt đi. Đồng tử Yến Tư Thành tức thì co rút. Vào khoảnh khắc đó, nét thống khổ trong mắt hắn dường như vượt qua cả việc bị kẻ thù giẫm đạp dưới chân.

Lý Viện Viện xưa nay chưa từng cảm thấy thân thể nhẹ nhàng như thế.

Roi xuống vách núi đen, mọi cảnh tượng đều trở nên thật xa xôi, vậy mà vẫn có một bóng người từ trên vách núi đen ngòm nhảy xuống, chẳng màng sinh tử mà bay về phía nàng, che đi ánh trăng âm đạm, ngăn cản gió lạnh thấu xương.

Ôm nàng trong lồng ngực ấm áp, dùng cả sinh mệnh để bảo hộ.....

“Ngu trung Tư Thành(2).....” Nàng nghe thấy chính mình nói như vậy.

“Nếu điện hạ không còn, Tư Thành sinh vô khả luyện.”(3)

Sinh vô..... khả luyện sao.....

“Oành” một tiếng thật lớn, Lý Viện Viện chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn, đầu hơi choáng. Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng chỉ cảm thấy phía sau lạnh lẽo, trước mắt là một mảng ánh sáng vàng rực chói mắt, còn có vài người đang ồn ào nói chuyện bằng những lời nàng không hiểu.....

“Mẹ kiếp(4), Lý Viện Viện, cô bị ngớ ngẩn à, diễn cảnh nhảy vực thì đúng ra phải nhảy lên trên tấm đệm đạo cụ chứ!”

“Mẹ kiếp! Còn ngây ra đó làm gì, cái người này ngã xong bất động luôn rồi! Gọi cho giáo sư đi!”

“Mẹ kiếp! Giáo sư có thể nâng cô ấy nổi à! Trực tiếp gọi xe cấp cứu đến đi!”

Trước lúc ngất xỉu, Lý Viện Viện chờ đợi nghĩ

“Mẹ kiếp” này, rốt cuộc là cái thứ gì vậy.....

Tác giả có lời muốn nói:

Định là hố mới cũng không tính hố mới đâu nhĩ~~~~

Phòng chừng câu chuyện này cũng không dài lắm, cả nhà trong lúc rảnh rỗi từ từ xem ~ tần suất chương mới đại khái sẽ không rất nhanh ټ(ٚ ٚ) ټ

(1) Dao quang kiếm ảnh: ánh sáng của đao, thân ảnh của kiếm

(2) Ngu trung: hầu như ai cũng hiểu mà đúng không? ^^

(3) Sinh vô khả luyện: sống mà không có tình yêu hoặc không thể/không có khả năng yêu – không còn ý nghĩa gì để sống (đại loại vậy đó ^^)

(4) Vàng, ta đã sửa cho đúng nội dung. “Ngọa Tào” ở đây là từ lóng, có nghĩa chính xác là “What the f*ck”. Tác phẩm lần này Cừu chơi mạnh tay quá!

▶▶▶ Vì phần này có bối cảnh chủ yếu ở cổ đại nên ta không dịch thuần Việt vài chỗ (ví dụ: 3 câu chú thích trên). Ta đang phân vân về cách gọi Viện Viện khi ở hiện đại: “nàng” hay “cô”. Ta thấy bản thân thiên về bên “cô” hơn 1 chút (1 chút xíu xiu thôi). Mọi người cho ta biết ý kiến nhé! ☹(*▽*)☹

Chương 1: Bạng tử và triều nam

(Đưa mậ và công tử bột)

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Bởi vì tình trạng không nỗ lực diễn xuất, Lý Viện Viện bị chủ nhiệm câu lạc bộ kịch nói mắng xối xả, nhất thời nghĩ quẩn, nhằm ngay lúc diễn tập, đột nhiên nhảy từ trên bục đạo cụ xuống sân nhà.

Người không sao, sân nhà bị đập thành một cái hố. (Tiểu Lam: *cười như điên*)

Đây là nội dung Lý Viện Viện nghe bạn cùng phòng kể sau khi tỉnh lại ở bệnh viện Đại Học(1).

Không có ý nghĩa.

Người bạn cùng phòng cột tóc đuôi ngựa ngồi bên cạnh mắng cô. Lý Viện Viện cảm thấy thật ảm ức. Muốn nhảy cũng phải nhảy lên người ông chủ nhiệm đó, đập hân thành một cái hố mới đúng. Tuy nhiên bây giờ hình như không phải lúc cô nên cân nhắc chuyện này.

Lý Viện Viện nhìn cô gái bên cạnh vừa mới mắng mình hèn nhát xong lại bắt đầu nổi điên mắng vị chủ nhiệm kia, cô rõ ràng biết bản thân không quen cô ta, nhưng trong đầu lại có thể hiện ra một cái tên tương ứng—Chu Tĩnh.

Tâm trí Lý Viện Viện không khỏi suy nghĩ lan man.

Cô nhớ rõ, mình quả thật đã rơi xuống vách núi rồi kia mà!

Đồng thời rơi xuống cùng với trường thị vệ của cô, nhưng hiện tại....

Cô vừa mới tỉnh lại ở cái nơi xa lạ này, trong đầu dường như còn có một phần không hề nằm trong trí nhớ của cô. Cơ thể này và cô lúc trước cũng không giống nhau cho lắm, mà điều kì quái hơn là.....

Chủ nhân ban đầu của cơ thể này cũng mang tên Lý Viện Viện.

Lý Viện Viện vô cùng hoang mang, cho dù nghĩ ngợi như thế nào cũng không rút ra được kết luận.

Ngay lúc này, cửa phòng bệnh bị kéo ra lần nữa, một nam sinh được khiêng vào. Hắn hình như bị thương ở trên trán, vẫn luôn đỡ huyết thái dương, vừa giống như vô cùng thống khổ vừa giống như đang cực lực suy tính chuyện gì đó.

“Yến Tư Thành, cậu đừng có dọa ông đây nhá, trời ạ vòn vện có ba bậc cầu thang, cậu làm sao mà ngã thành như vậy?”

Nam sinh khiêng Yến Tư Thành xem ra cực kỳ khàn trương, vừa đặt Yến Tư Thành lên giường, chợt nghe nữ sinh giường bên cạnh nhẹ giọng gọi một tiếng: “Tur Thành?”, mang theo ba phần nghi hoặc, ba phần bất an, cùng phần lớn là tìm tòi nghiên cứu.

Nghe giọng nói xa lạ dùng ngữ điệu quen thuộc gọi tên hắn, Yến Tư Thành đột ngột mở mắt. Trong giây lát, đôi mắt đỏ dường như phát sáng. Vừa quay đầu, hắn và nữ sinh ở giường bên cạnh ngay lập tức bốn mắt giao nhau.

Sau đó, hai người đều sững lại.

Lý Viện Viện đánh giá cách ăn mặc của Yến Tư Thành từ trên xuống dưới, nhìn lên đầu tóc, cứ như dùng mỡ heo để cố định hình dạng, có lác thế nào cũng không làm hỏng. Cái áo màu đỏ tươi lộ ra hơn phân nửa cánh tay, trên ngực viết mấy ký tự cô đọc không hiểu; quần màu lam nhạt, một bên ống quần được xấn lên, chân mang một đôi giày màu vàng tới mức gần như làm mù mắt người khác; phần giữa ống quần và giày lộ ra gần phân nửa cổ chân, mà trên cổ chân còn có lông tơ nói thô không thô nói mảnh không mảnh.

(Tiểu Lam: *đập bàn**cười một cách man rợ và điên cuồng* Má ơi đèn giao thông kia!!! Còn vụ lông lá.....Cái gì chứ!?! =]]]])

“Tur..... Thành?” Lý Viện Viện không dám xác định lại gọi một tiếng.

Yến Tư Thành không trả lời, mà nguyên nhân làm hắn sững người lại do nam sinh hoàn toàn không biết giữ mồm giữ miệng nói ra.

“Nhỏ mập này là ai?”

Tính cách Chu Tinh đang ngồi bên cạnh Lý Viện Viện vốn nóng nảy, lập tức phát hỏa đập giường đứng lên:

“Anh nói cái gì!”

Nam sinh kia không chịu kém cạnh:

“Huh?! Bộ dạng mập thật mà còn không cho người ta nói hả!”

Lông mày Chu Tinh dựng đứng:

“Anh có biết tôn trọng người khác không!”

Hai người trừng mắt lẫn nhau, thở hồng hộc, anh một câu tôi một câu cãi nhau ầm ĩ.

Giữa những tiếng ồn ỉn ỏi như vậy(2), một câu “Công chúa điện hạ” của Yến Tư Thành tựa như không hề tồn tại. Thế nhưng Lý Viện Viện vẫn nghe thấy, cô bèn gật gật đầu:

“Là ta, Thiên Ninh.”

Thiên Ninh là tên tự của Lý Viện Viện, chỉ cần năm ngón tay cũng có thể đếm hết số người biết về nó. Yến Tư Thành là một trong số đó.

Nghe vậy, Yến Tư Thành lại càng trầm mặc, đặc biệt với tình huống hai người bên cạnh đang khí thế ngất trời, mặt đỏ tới mang tai, hai người trầm mặc liền có vẻ cực kỳ quý dị.

Thật không nghĩ tới.....Hắn vốn tưởng rằng khi hoảng loạn rơi xuống núi, tình thế được định sẵn là chắc chắn phải chết. Kết quả, bọn họ sống lại rồi gặp nhau trong thời khắc gà bay chó sủa như thế này.... Nhân sinh quả thật khiến con người ta đoán không ra.

Yến Tư Thành đột nhiên lùi bước, rút người lại, nam sinh giúp đỡ hắn ở bên cạnh đang hăng say tranh cãi, nhất thời không chú ý, chờ lúc quay đầu nhìn lại, Yến Tư Thành đã quỳ hai đầu gối dưới đất, cúi xuống đập đầu:

“Thuộc hạ không tận lực bảo hộ, thỉnh điện hạ trách phạt.”

Hai người đang cãi nhau bên cạnh tức thì sừng sốt, há hốc mồm dờ ra nhìn hần.

Thanh âm của hần rất yếu, hai người đều không nghe rõ lời hần vừa nói, nhưng động tác của hần đã đủ để làm người khác choáng váng kinh ngạc.

Chu Tinh lui về sau một bước:

“Làm . . . . .Làm gì vậy, báii lạy thần linh hã!”

Nam sinh bên cạnh Yến Tư Thành cũng bị dọa phát sợ, vội vã ngồi xổm xuống nâng hần dậy :

“Yến Tư Thành, cậu đang làm mình sợ đấy! Cậu thật sự ngã đến hỏng đầu óc rồi hay sao?”

Yến Tư Thành vẫn cứ quỳ trên mặt đất, không hề cử động. Chỉ có Lý Viện Viện đang ngồi trên giường là tỏ vẻ như đã luyện thành thói quen, nhàn nhạt nói:

“Đứng lên đi.”

Chu Tinh càng thêm kinh hãi nhìn Lý Viện Viện, lét lét tự nhủ trong lòng, nha đầu này trở nên bình tĩnh(3) như vậy từ lúc nào. . . . .Bị một người đàn ông trưởng thành bất thành linh quỳ trước mặt lại có thể mặt không biến sắc tím không đập ra lệnh cho người ta. . . . .

Đứng lên đi?

Bộ dạng đáng ghét gớm nhĩ(4). . . . .

Nhưng kinh hãi nhất là, Yến Tư Thành lại thật sự nghe lời đứng dậy, cúi đầu không nhúc nhích, cũng không nói nhiều, hần hết như không cảm giác được cả vết thương còn đang chảy máu trên trán, lau cũng không lau một chút.

Hai người đứng nhìn bên cạnh nhất thời sợ đến độ không biết nên nói câu gì cho tốt.

Cửa phòng bị mở ra, bác sĩ bệnh viện đi vào một cách lười biếng:

“Bạn học, xin nhường đường, băng bó vết thương này.”(5)

Quần xong băng vải trên đầu Yến Tư Thành, bác sĩ lại lười biếng rời khỏi. Nam sinh không yên tâm nhìn vào mắt Yến Tư Thành, lại nhìn di động một chút:

“Này, buổi chiều mình còn có lớp, đi trước nha, cậu thật không có vấn đề gì chứ?”

Yến Tư Thành gật đầu. Lúc này nam sinh mới miễn cưỡng(6) lui ra khỏi phòng bệnh. Không lâu sau, có món đồ nào đó bên trong cái cặp của Chu Tinh bắt đầu phát ra âm thanh, nhìn màn hình của cái khối đẹp vuông vức màu màu đen, cô trực tiếp bắt máy nói chuyện một hồi(7), cuối cùng hét lên một tiếng:

“Mình đi chứ, lão yêu bà đó lại điễm danh!” Cô vội vội vàng vàng cất di động, xách cặp lên, vỗ vỗ chân Lý Viện Viện, “Mình lên lớp trước đây. Cậu chờ mình, hết giờ học mình tới đón cậu!”

Lý Viện Viện ngoan ngoãn gật đầu.

Chờ cho căn phòng yên tĩnh trở lại, lúc ấy cũng chỉ còn hai người bọn họ. Yến Tư Thành lại nhanh chóng tiến lên, vô cùng cung kính đứng bên giường Lý Viện Viện, nghe Lý Viện Viện mở miệng hỏi sau một hồi trầm tư:

“Tư Thành có biết đây là nơi nào không?”

Yến Tư Thành lắc đầu:

“Thuộc hạ không biết.”

Lý Viện Viện im lặng một lát:

“Tư Thành, lấy gương đồng cho ta.”

Yến Tư Thành ngậy ra, đáy lòng tuy có thắc mắc, nhưng theo bản năng che giấu nghi hoặc, lập tức chấp hành mệnh lệnh. Hần tìm thấy một tấm gương tròn trên đầu giường trong căn phòng bên cạnh, nhìn thấy bóng người rõ nét bên trong, Yến Tư Thành có chút giật mình, một là vì vẻ ngoài hiện tại của chính mình, hai là vì tấm gương này. . . . .Quả thật quá rõ nét rồi, làm hần không nhận được mà nhiều lần cầm nó trong tay rồi thả vào mắt. Nhưng nhớ tới Lý Viện Viện còn đang đợi, hần lập tức gạt bỏ điễm trần tục duy nhất trên khuôn mặt, cực kỳ quy củ dâng đến trước mặt Lý Viện Viện.

“Điện hạ, vật này cũng không phải là gương đồng, nhưng lại rõ hơn nhiều so với gương đồng.”

Lý Viện Viện nhận lấy gương, nhìn người bên trong. Cô nhìn nhìn bên trái, liếc liếc bên phải, sau đó nắn nắn cái cằm chẻ mũm mĩm của mình, lòi kéo khóe mắt dài nhỏ, lại chọc chọc ngay giữa cái miệng nhỏ xíu bị chèn ép bởi phần thịt hai bên má, cuối cùng nở nụ cười hài lòng.

Đây quả nhiên là một loại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành a! (Tiểu Lam: Sốc thật! =))))))

Đội sau này cô đem mây rậm này chỉnh sửa thành hai hàng chân mày mảnh mai, tô thêm son, trên đầu điểm một đóa mầu đơn đỏ thắm, chắc chắn có thể đẹp đến mức người khác không thể rời mắt.

Lý Viện Viện nghĩ, mặc kệ trước đây cô có hoàn cảnh gì, sau này sẽ gặp phải chuyện gì, mặc kệ hiện giờ cái nơi cô mới đến này là địa phương nào, sau này lại phải đến chỗ nào, giờ phút này cô có thể có được thân thể đầy đặn và tốt đẹp như vậy, thật sự không còn gì phải nuối tiếc.

Trời xanh nhân từ, cho cô tái thế làm người, còn thỏa mãn nguyện vọng từ trước tới nay của cô, Lý Viện Viện không nhận được mà cao hứng.

“Tur Thành,” Lý Viện Viện nói, “Roi xuống vách núi thật là tốt.”

Yến Tur Thành sững sờ:

“Điện hạ?”

Cô nhìn bản thân đang nở nụ cười trong gương, con mắt lại bị phần thịt chèn ép thành một đường hình trăng lưỡi liềm, trong lòng vui mừng như hoa nở:

“Người cũng biết rõ, ta vì gây yếu quanh năm mà không được phụ vương yêu thích, cho nên mới bị tứ hôn cùng Bắc Nhung Vương tộc để tạo quan hệ thông gia, sau đó trên đường đi hòa thân lại gặp phải phường trộm cướp chặn giết, ta càng hận mình vì thân thể yếu kém mà liên lụy các người. Bây giờ thì tốt rồi, ta không cần phải phát sầu vì bị gả đến biên cương xa xôi, còn có được thân thể vừa khỏe mạnh vừa vô cùng hợp ý ta.”

Yến Tur Thành trầm mặc.

“Ở trên vách núi cheo leo đó, ta có khả năng đã chết một lần, chủ nhân của thân thể thứ hai này đại khái cũng... Cho nên coi như chuyện có thể sống lại lần nữa là do trời cao ban tặng đi, ta muốn tiếp tục sống thật tốt ở nơi đây, thay thế chủ nhân ban đầu của thân thể này, từ bỏ danh hiệu Tĩnh An công chúa mà phụ vương phong cho ta, ta lại là chính mình, cố gắng mà sống. Vì vậy thân phận của chúng ta không thể bị người ngoài phát hiện. Mặc dù không biết nơi này là nơi nào, song cũng may ta có thể nhớ mang máng tên của những người ở đây, trước mắt tạm thời sẽ không bị phát hiện, Tur Thành nhỉ?”

Nghe câu hỏi của Lý Viện Viện, Yến Tur Thành lập tức đè nén tất cả tâm tình:

“Ước chừng cũng giống như công chúa, tuy không biết những sự vật đã thấy, nhưng nếu nhìn thấy người, vẫn còn khả năng biết được danh tính của họ. Thuộc hạ sẽ tận lực phỏng đoán tính cách của người chủ trước, cố gắng không để có người phát hiện điều gì khác thường.”

“Không,” Lý Viện Viện nói, “Ta đang hỏi Tur Thành, người có nhận xét gì về nơi này?”

Yến Tur Thành nháy mắt im bất, lập tức quỳ xuống đất hành lễ: “Thuộc hạ thuộc về phủ công chúa, tất nhiên điện hạ ở nơi nào, Tur Thành liền ở nơi đó.” Vạn phần cung kính, hết thảy tuân theo.

Lý Viện Viện thật không đúng lúc lại nhớ tới khi bắt đầu rơi xuống núi, trong gió rét, bên tai đích thực là câu nói kia.

“Nếu điện hạ không còn, Tur Thành sinh vô khả luyện.”

Bởi vì thời gian chung đụng quá lâu, Lý Viện Viện biết rõ, ngữ khí trong lời nói kia của Yến Tur Thành là do mười ba năm dài bầu bạn mà có. Lần duy nhất để lộ ngữ khí bên tai cô, so với sự cung kính lúc này, một khắc đó hẳn như đang bộc lộ tâm tình chân thật, nhưng có lẽ đó chẳng qua là tâm tình dao động lúc sống chết đan xen. ....

Thời khắc sinh tử. ....

Lý Viện Viện nhìn trường thị vệ đang cúi đầu trên mặt đất, đột nhiên cảm thấy, so với câu nói kia của Yến Tur Thành, có lẽ hành động của hắn mới càng làm cho người khác thấu phục cảm động. Thật là vì cái gì trước kia cô lại cảm thấy. ....

Hắn làm như vậy là chuyện đương nhiên ấy mà?

Lý Viện Viện đang cân nhắc một lúc, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng người đi tới, liền cho Yến Tur Thành đứng lên. Cô chuyển mắt nhìn chính mình trong gương, rồi bắt đầu soi khuôn mặt một cách tỉ mỉ, trong giây lát liền đem vấn đề vừa mới suy nghĩ tận lực quảng ra sau.

Tác giả có lời muốn nói:

Chương 1: Chương mới rồi *NGAO*~ đang xem lại quá trình viết bài văn này a. Có quan điểm gì cả nhà có thể thoải thích đề ra~

A Cừu hiện tại còn chưa bố trí xong đại cương, nếu vẫn không thuyết phục không chừng sẽ áp dụng kiến nghị thực hăng hái của các cô nương ưu tú nha

~

Đương nhiên “xoài mới” cũng không cần vào đây đi ~ A Cửu là kim cương tâm, không sợ đá kích ~

Xin mời thoải thích vung roi nha ~ (' ▽ ') ~

(1) Bệnh viện Đại Học: đúng ra là school hospital, tại vì trường này là trường đại học nên ta gọi thế này luôn

(2) Nguyên văn tiếng Anh là background noise, kiểu tiếng ồn cường độ cao ấy :))

(3) Nguyên văn là “xử biến vô kinh”, nôm na là xử lý biến cố cũng không kinh sợ, tóm lại nghĩa của thành ngữ là tính cách “cực kỳ, cực kỳ bình tĩnh.”

(4) Shock 1 tí khi edit tới đây, tại phát hiện ra hình tượng bé Cửu lòng ta cũng không còn “chong xáng” như xưa=]]]]. Cửu dùng tiếng lóng, nghĩa tương đương với SWAG ấy, còn dịch tiếng Anh chuẩn cho tiếng lóng này là “stupid c*nt” (Tinh huống giải thích slang như sau: *Em gái số 1: làm ra vẻ ta đây rất pro, rất swag. *Mọi người xung quanh: Khoái ra vẻ quá hả?! Mà làm vậy để làm cái rắm gì a?? Ngu ngốc!)

(5) Bạn bác sĩ này lười nói nhiều, nguyên văn cụt lùn nhiều đó, mà ta cũng chả biết ông nói gì. =]]

(6) Nguyên văn là “Nhất bộ ba hồi đầu”, là tục ngữ Trung Quốc, có nghĩa là “miễn cưỡng, không muốn rời đi”. Tinh huống giải thích: “Chồng phải đi lính, cùng vợ quyến luyến => chồng không muốn đi nhưng vẫn phải đi, nôm na là 1 bước đi thì 3 lần quay lại nhìn.”

(7) Ý nghĩa “đen thui lụi, không bóng bẩy” của câu: “Trong túi bạn học Chu Tinh có cái thứ gì đó phát ra tiếng, bạn ấy lôi nó ra => bạn học Chu: à thì ra là cục gạch đen thui của mệnh => nhìn màn hình xem số gọi tới => bạn học Chu: Cái con nhỏ/Cái thằng này gọi điện hoài a~~ =>thế là bạn ấy bắt máy.”

Phew, chú thích nhiều quá!

P/S tán mạn nửa đêm: Bạn thân, cùng nhà ở, phòng đối diện phòng ta là 1 bạn gái Trung Quốc dễ xuong hết sức. Bạn ấy biết ta đang edit nên bảo ta: “Cần giúp thì cung cứ qua đập cửa nhá!”

Bạn đang đọc truyện *Mập Mới Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Công chúa và thị vệ

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Hết giờ học, Chu Tinh đến đón Lý Viện Viện. Suốt quãng đường, cô liên tục nhìn ra sau, cuối cùng không nhịn được lôi kéo Lý Viện Viện nói thầm

“Người này cứ đi theo chúng ta chỉ vậy? Ở bệnh viện trường cậu làm gì người ta rồi?”

Lý Viện Viện quay đầu nhìn Yến Tư Thành một cái, thấy ánh mắt của hắn không ngừng liếc qua người bên cạnh cô. Hiện tại, tuy hắn không đeo kiếm nhưng tay vẫn luôn đặt bên eo theo thói quen cũ, hết như ngày trước hắn bước theo sau cô, cùng cô ra chợ dạo phố.

Lý Viện Viện xoay lại, “Rất bình thường.” Cô vỗ vỗ tay Chu Tinh ra vẻ an ủi, “Không cần hoảng hốt.”

Chu Tinh ngẩn người:

“Học nói chuyện như người cổ đại cái gì chứ, mình nghe xong mà nổi hết cả da gà lên rồi này. Bây giờ rốt cuộc cậu thấy không khỏe chỗ nào?”

Lý Viện Viện không trả lời, cùng Chu Tinh bước vào một tòa nhà ngay phía trước, vừa định chuyển hướng về phía cầu thang thì chợt nghe bác gái ở sau lưng hô lên một tiếng:

“Này, cậu học trò kia, không được vào phòng ngủ của nữ sinh!”

Tiếng gọi này làm cả ba người ngẩn ra.

Lý Viện Viện quay đầu, thấy Yến Tư Thành bị một người phụ nữ trung niên chặn lại ngoài cửa lớn. Chu Tinh dùng ánh mắt gần như khó mà tin nổi trừng mắt:

“Hắn bị thần kinh à? Còn muốn về ký túc xá với chúng ta?”

Bác gái đó không ngớt lời xua đuổi Yến Tư Thành, mà Yến Tư Thành không một chút để ý người phụ nữ trước mặt, vẫn nhìn Lý Viện Viện như bình thường. Lý Viện Viện hiểu ánh mắt của hắn, ý hắn đang nói: nếu cần thiết, thuộc hạ sẽ hạ gục bà ta ngay bây giờ.

Lý Viện Viện lắc lắc đầu, lập tức hỏi Chu Tinh:

“Tôi nay, mình phải ở....à, trong ký túc xá? Mọi người đều ở ký túc xá?”

Chu Tinh ngạc nhiên, thu hồi tầm mắt đang đánh giá Yến Tư Thành, trở mắt nhìn Lý Viện Viện:

“Bằng không thì ở đâu?”

Lý Viện Viện gật đầu, nói với Yến Tư Thành:

“Đêm nay ta ở nơi này. Người cũng ở ký túc xá của người đi.”

Ánh mắt Yến Tư Thành khẽ động, mấp máy miệng giống như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn quay về phía cửa, cực kỳ cung kính lui ra khỏi ký túc xá nữ. Chu Tinh dụi dụi mắt, có chút trông chờ nhìn Lý Viện Viện:

“Ha, hai người đang diễn kịch phải không? Cậu ta sao nghe lời cậu quá vậy? Các cậu quen biết nhau bao lâu rồi?”

“Quen từ rất lâu.”

Chu Tinh nhìn một cách kì quái, Lý Viện Viện lại nói ngay:

“Có cảm giác vừa gặp đã quen...Bề ngoài của cậu ấy giống với một người anh họ xa.”

Thật ra nếu bắt đầu liệt kê một cách tỉ mỉ, đúng ra Yến Tư Thành vẫn được tính là bà con xa của Lý Viện Viện, chẳng qua vì cách quá xa, hầu như đã có thể bỏ qua không tính. Giữa bọn họ, công chúa và trưởng thị vệ, quan hệ chủ tớ mới là mối liên kết quan trọng nhất.

Nếu như không có sự liên hệ cấp bậc này, sợ rằng cả đời hắn đều không gặp được công chúa.

Yến Tư Thành lẳng lặng đứng bên ngoài ký túc xá nữ. Trước kia, Lý Viện Viện vào cung thì hắn cũng canh giữ bên ngoài như thế, chờ cô trở về, che chở cô bình an... (Tiểu Lam: Tại sao ta thấy cảnh này vừa ngọt vừa đau lòng quá vậy?*lệ rơi*)

Lý Viện Viện lên lầu rồi mới sực nhớ, Yến Tư Thành không có người dẫn đường, làm sao hắn có thể tìm được ký túc xá của hắn đây. Cô đứng trên ban công nhìn một chút, quả nhiên phát hiện Yến Tư Thành còn đứng dưới lầu. Cô vừa định đi xuống thì một nữ sinh khác vừa trở về mở cửa phòng ngủ.

Lý Viện Viện mỉm cười nhẹ nhàng:

“Tĩnh Ninh, xin chào.”

Trương Tĩnh Ninh ngẩn người: “Hà, chào.” Cô tháo cặp, cầm lấy nước trên bàn uống một hớp, cười hỏi:

“Lý Viện Viện, sao giờ cậu khách sáo quá vậy? Hôm nay cậu ngã đến hông luôn rồi hả?”

“Không...” Lý Viện Viện ghi nhớ trong lòng, nói chuyện với những người này thì không cần khách sáo mới đúng.

Chu Tinh ở một bên nói xen vào:

“Ôi, mình đã nói với cậu là bỏ cái kịch nói gì gì đó đi rồi mà, cậu cứ như vậy đi thích cái tên Trương Nam kia sao?”

“Ài?” Lý Viện Viện ngây người.

Trương Nam là ai? Trong đầu...không có thông tin này...

Trương Tĩnh Ninh tiếp tục câu chuyện:

“Đúng đó, hắn bắt nạt cậu như vậy, cậu cũng đừng đi diễn nữa. Nói cho mình biết tối nay mấy cậu tập luyện ở chỗ nào, để hai chị đây đi dạy dỗ hắn một trận!”

Cô...đâu có biết tập luyện ở nơi nào...

“Thôi đi, Lâm Hiểu Mộng cũng ở đó đấy. Cậu mà tới là xác định sẽ làm ầm lên với cô ta trước tiên cho xem.”

Lâm Hiểu Mộng là ai?

“Hừ, cái con bích-trì kia, sớm muộn rồi cũng có ngày mình phải cắt lưỡi nó.”

Bích-tri là cái gì vậy?!

(Tiểu Lam: Vâng! Nguyên văn đây! Có ai liên tưởng bích-tri tới cái gì không? *đập bàn* Từ lóng trên mạng á, phiên âm tiếng Trung của bitch ấy! *cười té ghế*)

Lý Viện Viện cảm thấy trán mình đổ đầy mồ hôi, quả thật còn dữ dội hơn nhiều so với thời điểm bị phụ hoàng giáo huấn. Nghe hai nữ sinh đang líu ra líu riu tán gẫu càng lúc càng nhiều tới mức khiến người khác không còn hiểu nổi lời lẽ và nhân vật đang được đề cập, Lý Viện Viện nhẹ nhàng đứng lên, mở cửa, yên lặng chạy ra ngoài.

Đi xuống tầng dưới, cô vội vội vàng vàng bước về phía Yên Tư Thành.

Trông thấy dáng vẻ vội vã của Lý Viện Viện, Yên Tư Thành đến đón mà lòng chợt căng thẳng, lại nghe Lý Viện Viện nói:

“Nơi này không thích hợp ở lâu.”

Khuôn mặt hắn nghiêm lại:

“Kẻ nào muốn hãm hại công chúa?”

Lý Viện Viện lộ ra sắc mặt uể oải:

“Ta sẽ lòi đuôi mắt.”

Trong nháy mắt Yên Tư Thành nín thinh.

Lý Viện Viện dẫn đầu tiến về phía trước, vừa đi được hai bước thì dừng lại. Đi, có thể đi đâu đây? Ngoại trừ nơi này cô hình như không biết còn chỗ nào khác để cô có thể tạm thời cư trú.

Đang lúc lưỡng lự, cô chợt nghe một tiếng gọi lớn ở đằng trước: “Yên Tư Thành.” Là nam sinh hôm nay đã dìu hắn đến bệnh viện trường.

“Minh tưởng cậu đã về rồi, tại sao lại tới khu ký túc xá?”

Vừa dứt lời, cậu ta liền nhìn sang bên cạnh:

“Con nhỏ mập?”

Lý Viện Viện cảm thấy đây là một lời khen ngợi vô cùng thẳng thắn. Cô vén tóc ra sau tai, mỉm cười tiếp nhận lời khen ngợi đó:

“Cảm ơn.”

Khóe miệng nam sinh co rút, mơ hồ liếc qua cô, rồi lập tức lờ đi, quay sang vỗ vỗ tay Yên Tư Thành:

“Cậu không sao rồi à? Vừa vặn mình đang giúp bạn gái mình chuyển đồ. Lại đây phụ mình đi.”

Cậu ta kéo Yên Tư Thành một cái, nhưng chỉ cảm thấy giống như đang kéo một khối sắt nặng nề, không mấy may xê dịch.

“Lục Thành Vũ,” Yên Tư Thành nói với cậu ta, “Cậu vừa mới nói, mình đi về? Minh không ở ký túc xá?”

“Đúng vậy. Hai ngày trước không phải cậu đã chuyển ra nhà thuê bên ngoài trường học rồi sao?” Lục Thành Vũ không hiểu gì cả, nhìn hắn. “Cậu thật sự ngã tới đần độn luôn rồi hả?”

Nghe cậu ta nói thế, trong đầu Yên Tư Thành xuất hiện một chút manh mối. Yên Tư Thành hỏi dò:

“Minh nhớ là ở Học Phủ Viên, tòa nhà thứ nhất, tầng ba, căn số hai?”

Lục Thành Vũ càng thấy ù ù cạc cạc:

“Không phải tòa thứ ba, tầng hai, căn số một sao?” Cậu ta hơi cứng họng. “Cậu có cần đi bệnh viện kiểm tra lại không?”

Yên Tư Thành âm thầm ghi nhớ địa chỉ, hắn học cách Lục Thành Vũ đang dùng để dỗ dành bạn gái ở bên cạnh, sờ sờ đầu Lục Thành Vũ: “Minh chọc cậu chơi thôi.” Nói xong, mặt không hề có cảm xúc nháy mắt trái: “Đi trước một bước.”

Hắn nhanh chóng dẫn theo Lý Viện Viện rời khỏi, chỉ để lại Lục Thành Vũ vừa đơ tại chỗ vừa nổi da gà:

“Mẹ kiếp! Còn liếc mắt đưa tình! Mẹ kiếp! Con mẹ nó cậu biết mình đang làm gì không!?! Mẹ kiếp! Lòng mắng ông đây dựng đứng lên hết rồi!”

Lý Viện Viện quay đầu lại nhìn một chút:

“Tur Thành, hình như người kia đang mắng người.”

Yến Tur Thành gật gật đầu:

“Thuộc hạ vẫn cần cố gắng gọt giũa kỹ năng ngôn ngữ tay chân của người nơi này mới có thể thực hành.”

Công chúa muốn sinh sống ở đây, vậy hẳn nhất định phải mỳ mò cho hết quy tắc của nơi này, hẳn càng phải quen với thể giới này nhanh hơn Lý Viện Viện, thâm nhập vào nó. Bởi vì chỉ có như vậy, hẳn mới có thể thật sự tiếp tục bảo vệ cô. Yến Tur Thành cung kính nói:

“Đề điện hạ phải hoảng sợ, xin điện hạ thứ tội.”

“Không sao.”

Rốt cuộc cũng tìm được nhà thuê bên ngoài trường học, Yến Tur Thành vừa mở cửa, lập tức xanh mặt.

Giày dép quăng tứ tung trên lối ra vào, sàn nhà bên trong đầy những vệt đen dơ bẩn. Lý Viện Viện cẩn thận bước từng li từng tí vào bên trong căn nhà. Trong lúc lơ đãng cánh tay to hơn trước đây không ít vướng vào giá treo áo bên cạnh, không làm giá áo đổ xuống, đúng hơn là làm cho một miếng vải từ trên nó rơi xuống, phủ lên đầu Lý Viện Viện. Lý Viện Viện vừa lấy xuống nhìn, là một miếng vải hình tam giác.....Quần.....

(Tiểu Lam: ÔI MẸ OI, TA CẦN THUỐC TRỢ TIM!!!=))))))

Mặc dù chưa từng thấy vật này, Lý Viện Viện cũng có thể liên tưởng đến chỗ mà thứ này cần được mặc vào.

Mặt Lý Viện Viện nhất thời hết trắng lại đỏ với cái quần trên tay, ném đi không được mà cầm cũng không ổn, cuối cùng vẫn là Yến Tur Thành với gương mặt tái nhợt quăng cái quần kia vào toilet cách cửa không xa.

Lý Viện Viện ngẩng đầu nhìn hẳn:

“Tur Thành...Làm sao người có thể đem xiêm y lót trong.....thích treo ở ngoài? Như vậy không tốt...”

Yến tur Thành đen mặt xoa xoa trán:

“Điện hạ, cái đó không phải ta...”

Lý Viện Viện vỗ vỗ đầu, cô tại sao lại quên mất, đây là căn nhà của Yến Tur Thành ban đầu.

Cô vào phòng, một phòng lớn, nhìn sơ qua một lượt. Quần áo bị ném bừa bãi khắp nơi, bàn viết lộn xộn, mọi thứ trên bàn bị bày lung tung, chỉ có một khối vuông đen thui được đặt ở chính giữa, như bài vị thờ cúng, những đồ vật tạp nham khác đều không đụng đến nó, một tấm đệm cực kỳ to, một bàn trà hình vuông, trên tường cũng treo một khối vuông tương tự, chỉ là lớn hơn rất nhiều so với cái trên bàn, cuối cùng...

Một cái giường...

Lý Viện Viện và Yến Tur Thành đồng loạt nhìn cái giường duy nhất trong phòng. Lý Viện Viện lại nhìn hai bên một chút. Căn nhà này nhỏ, chỉ có một phòng lớn, còn lại chính là nhà bếp và nhà vệ sinh. Cô im lặng suy nghĩ: “Nên làm thế nào mới đúng đây?”

Yến Tur Thành xoay người đi ngay vào bếp, nhìn một vòng:

“Thuộc hạ có thể nghỉ ngơi ở chỗ này.”

Lý Viện Viện vừa ló đầu nhìn vào bếp liền nhú mày:

“Chật chội như vậy?”

“Chỉ là nghỉ ngơi, đã đủ dùng.”

Lý Viện Viện chỉ chỉ tấm đệm cực lớn:

“Nếu không người...”

Chưa dứt lời, Yến Tur Thành liền quỳ xuống:

“Tur Thành tuyệt đối không thể làm việc đại nghịch bất đạo đó!”

“Vây...Được.”

Lý Viện Viện ngồi lên đệm, không biết đụng phải đồ vật gì, cái thứ đen thui treo trên tường đột nhiên sáng ngời, bên trong hiện ra một người đàn ông trung niên hói đầu:

“...Ngày hôm nay chúng ta sẽ nói về triều đại này, có thể nói đây là triều đại phồn vinh nhất trong lịch sử của chúng ta...”

Lý Viện Viện sợ hết hồn. Yến Tư Thành đã nhanh chóng chắn trước mặt Lý Viện Viện.

Thế nhưng, dù cho cặp mắt Yến Tư Thành như hồ điệp chòng chọc nhìn người đàn ông trung niên kia rất lâu, hắn cũng không có phản ứng gì, giống như đang tự nói với mình. Lý Viện Viện tiện tay nhặt một món quần áo vò vò rồi ném thẳng vào bề mặt vật trên tường.

Người đàn ông vẫn tiếp tục cuộc nói chuyện của hắn. Yến Tư Thành cau mày, bước tới gõ gõ vào khối vuông đó.

“Là cái gì?” Lý Viện Viện hỏi.

“Đại khái giống như đồ vật có thể phát ra hình ảnh, nên vô hại.”

Yến Tư Thành nhìn chằm chằm người đàn ông trong hình, thấy hắn mở miệng khép miệng nói chuyện. Đột nhiên, một câu nói lọt vào tai hắn.

“Vương triều Đại Đường cách hiện tại hơn một ngàn năm lịch sử.”

Lý Viện Viện và Yến Tư Thành cứ thế ngơ ngác sững sờ ngay tại chỗ.

Tác giả có lời muốn nói:

Vẫn không nhận được nên buổi tối phải viết xong ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩

Ngày mai chúng ta lại tiếp tục nhiều hơn~~~~

Tiểu Lam: Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ và an toàn, không bị chấn thương vì té ghế/lộn cổ xuống giường do cười quá trớn, cũng hy vọng không ai vừa ăn uống vừa đọc. Nếu đã có sự cố xảy ra (vd: phun nước đầy màn hình máy tính) thì ta chân thành mong rằng cả người lẫn vật đều bình an! =]] À, mọi người muốn lần post tới là 2 chương không? hehe...

Spoil chương 3: Ôi~~ Thành ca không dám nhìn thẳng =]]]]]]]. Hai anh chị dễ thương cực!

Bạn đang đọc truyện *Mập Mới Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đại Đường và hiện đại

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Lý Viện Viện ngồi thẳng dậy, lắng nghe người đang nói trong ti-vi với vẻ mặt nghiêm túc, thậm chí không nhận ra Yến Tư Thành đã thu dọn căn nhà gọn gàng từ lúc nào.

Yến Tư Thành lẳng lặng canh giữ ngay bên cạnh cánh cửa màu đen, trước kia hắn cũng thường đứng gác bên ngoài viện của công chúa như vậy, điều không giống chính là, hắn và Lý Viện Viện đều đang dùng ánh mắt sáng rực chăm chú nhìn ti-vi.

Sau khi chương trình của người đàn ông trung niên kết thúc thì phần quảng cáo bắt đầu, quảng cáo xong lại tiếp tục đến thời điểm của phim truyền hình. Lý Viện Viện xem không chớp mắt. Trước khi chiếu phim, ánh mắt của cô vẫn luôn trầm tĩnh và sắc bén, giống như lúc trò chuyện cùng những phi tử trong hậu cung, nín thở tập trung tinh thần, vô cùng bình tĩnh (1) quan sát mọi chi tiết nhỏ. Khóe môi tuy không có độ cong, nhưng vẻ mặt lại cực kỳ ôn hòa, che giấu tất cả tâm trạng trong lòng.

Mãi cho đến khi phim truyền hình bắt đầu...

Lý Viện Viện cùng lắm cũng chỉ nhìn như vậy được gần mười phút, sau đó tâm trí bị nội dung bộ phim hấp dẫn hoàn toàn. Cô theo dõi câu chuyện một cách chuyên chú, nghe lời kịch khôi hài của nhân vật rồi cười theo khanh khách.

Yến Tư Thành quay đầu nhìn cô một cái, Lý Viện Viện không hề phát hiện, vẫn bị cuốn theo tâm tình của nhân vật chính. Trong phút chốc ánh mắt Yến Tư Thành hơi dịu xuống. Cô sẽ thích ở đây, hắn nghĩ vậy, vì lẽ đó hắn càng phải nhanh chóng hiểu rõ nơi này.

Liếc qua cái ti-vi còn đang chiếu phim, Yến Tư Thành nhẹ giọng nói:

“Điện hạ, thuộc hạ muốn tra xét hoàn cảnh xung quanh trước một lượt.”

“Ồ ờ ừm, đi đi.” Cô chăm chú xem truyền hình, khoe miệng vẫn còn giữ nụ cười, lời nói không kiên nhẫn như có ý giục Yến Tư Thành mau rời khỏi.

Yến Tư Thành biết cô không thích bị quấy rầy tại thời điểm cô chuyên tâm vào một chuyện gì đó nên lập tức cầm lấy chìa khóa, lặng lẽ ra cửa.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Lý Viện Viện tập trung xem ti-vi một lúc lâu, cách ngồi thẳng ngay ngắn làm đầu gối cô tê dại, hai chân đau nhức. Lý Viện Viện vừa nghĩ đến hiện tại, Đại Đường không còn, nơi này cũng không phải phủ công chúa, cô nhìn cách ngồi tùy tiện thoải mái của người trong ti-vi, dứt khoát không ngồi quỳ nữa mà duỗi thẳng chân. Lại ngồi trong chốc lát, cô có cảm giác lưng cũng mỏi như đến mức khó chịu, xoay người lại, đệm tựa lưng chẳng phải nằm ngay phía sau sao! Cô thuận thế ngã ra, hai tay tự động đặt lên cái bụng mập mạp.

Nằm một lúc, cô phát hiện tư thế này có điểm không thích đáng, những quy củ gò bó quanh năm vẫn trôi buộc hành vi của cô. Nhưng ngồi không được bao lâu, cô cho rằng nằm xuống vẫn tương đối thoải mái hơn.

Dù sao Yến Tư Thành cũng không có đây, lại không có ai nhìn thấy...

Con người Lý Viện Viện đảo một vòng, lại ngã xuống, lập tức thở dài một tiếng thật thoải mái:

“Ah hmm...thật là mềm”

Dùng tư thế như vậy nằm dờ ra, Lý Viện Viện mới phát hiện bên tay trái là ly nước, ở dưới gầm giường ngay bên phải lại có thể tìm được một cái túi nhựa màu trắng, hơi dùng sức lôi cái túi ra, không ngờ bên trong lại đựng mấy gói đồ ăn vặt vừa được chiếu trên ti-vi.

Ánh mắt Lý Viện Viện sáng lên, chia tay ra cầm lấy một gói, nghĩ một chốc rồi thả nó về. Nhưng không bao lâu sau, trong ti-vi lại bắt đầu phát sóng quảng cáo của mấy món ăn vặt đó, tầm mắt Lý Viện Viện lại phóng thẳng tới cái túi.

Cô chỉ ăn một gói nhỏ, hẳn là không có vấn đề gì chứ?

Xé mở gói bánh xong, cô muốn vứt rác trong tay, vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy một cái thùng rác được đặt giữa chiếc giường và tấm đệm, cô lập tức nhẹ nhàng nâng tay ném rác thẳng vào trong đó.

(Tiểu Lam: Chúc mừng Viện tỷ đã tiến vào thế giới vừa đau khổ nát lòng vừa ngọt ngào tận xương của chị em phụ nữ hiện đại...Đồ-Ăn-Vật! Mà Viện Viện có tiềm năng sống ở hiện đại phết, học ném rác như ném bóng rổ =.=)

Hóa ra chủ nhân cũ bố trí căn nhà tốt và tinh tế như vậy! Chỉ cần lấy tư thế thoải mái nhất nằm xuống, nhấc tay lên là có thể hoàn thành bất cứ việc gì.

Thân thể của Lý Viện Viện trước đây không tốt, ăn thức ăn cũng phải kiêng khem rất nhiều. Hiện tại cơ thể thay đổi, cô bỗng chốc không tự kiềm chế được liền ăn mấy gói nhỏ. Bởi vì ăn nhiều nên hơi khát, cô duỗi tay trái ra lấy nước, uống xong tiện thể đặt cái ly lên trên cái bụng như đệm thịt, kê lên độ cao vừa thích hợp.

Lý Viện Viện lại thở dài một tiếng thoải mái.

Những ngày tháng này thật tốt quá.

Lúc Yến Tư Thành ôm một túi đồ ăn trở lại, lập tức thấy Lý Viện Viện gần như nằm dài trên đệm, hai chân bắt chéo, tay trái giữ yên ly nước trên bụng, tay phải đang ở một bên lấy đồ ăn vặt, vừa cắn rôm rốp vừa nhìn chăm chăm ti-vi rồi cười.

Yến Tư Thành ngăn người, nhất thời quên luôn việc gọi cô.

Cánh cửa sau lưng Yến Tư Thành tự đóng. Nghe “bang” một tiếng, Lý Viện Viện quay lại, hướng ánh mắt thờ ơ về một phía, nhìn thấy Yến Tư Thành đứng ở cửa, mới đầu không cảm thấy có gì không đúng, chờ hai ba giây sau mới có phản ứng: cơ thể cô run lên bần bật, ly nước cũng run theo, nước đổ ra làm ướt một mảng trên ngực cô. Cảm giác lạnh lẽo khiến Lý Viện Viện phải vội vã bò dậy, hai tay nhanh chóng phủi phủi trước ngực.

Cô không nghĩ tới, hiện nay cô mập hơn rất nhiều so với trước kia, hai tay vừa vỗ một cái, ngực tức khắc không khống chế được mà rung lên. Vệt nước ngấm vào trong áo, một mảng màu sắc trở nên thẫm hơn, Lý Viện Viện lại vội vàng xé giấy vệ sinh trên khay trà để lau.

Yến Tư Thành khom người chào Lý Viện Viện, hoàn toàn coi như bản thân chưa nhìn thấy gì, xoay người đi vào nhà bếp.

Thái độ khác thường tới mức ngay cả một câu thăm hỏi cũng không nói.

Hơn nữa Lý Viện Viện bây giờ cũng không còn tâm trạng đi truy cứu những chi tiết nhỏ này.

Khi Yến Tư Thành bung trái cây được cắt gọt ra, Lý Viện Viện đã ngồi nghiêm chỉnh trước bàn trà, cô vẫn đang xem ti-vi, vẻ mặt không khác bình thường chút nào.

“Điện hạ.” Yến Tư Thành cũng không có phản ứng gì, nhẹ giọng báo cáo như mọi ngày: “Thuộc hạ đã thăm dò rõ tình hình tổng thể xung quanh nơi này. Đây là trái cây thuộc hạ tự mua ở một khu chợ nhỏ cách đây hai con đường. Thuộc hạ đã thử qua, xem ra vẫn còn tươi ngon.”

Ánh mắt Lý Viện Viện dừng lại nơi trái cây được đặt trên bàn:

“Tur Thành mua? Mua như thế nào?”

Yến Tur Thành lấy ra một cái ví da bò màu vàng nhạt từ trong túi quần, cung kính trình lên cho Lý Viện Viện xem

“Bên trong vật ấy có không ít tiền bạc, dựa vào chi phí hôm nay mà xem xét, số tiền ở đây dư sức để công chúa và thuộc hạ yên ổn vượt qua một tháng.”

Từ trước đến nay Lý Viện Viện không có bất cứ khái niệm nào đối với tiền bạc, chỉ gật gật đầu:

“Ngươi cứ giữ nó cho cẩn thận.”

Yến Tur Thành nhận lấy, đứng dậy rồi lại đi vào nhà bếp. Bây giờ không có đầu bếp, Yến Tur Thành không còn cách nào khác hơn là tự mình giải quyết vấn đề thức ăn. Yến Tur Thành chưa học sử dụng dụng cụ nhóm lửa của nơi này, đành phải làm cơm tối với mấy món đơn giản thiết thực (2) và đồ ăn nóng mua từ bên ngoài.

Hắn từng thử qua, đoán được khẩu vị của Lý Viện Viện, ước chừng cô sẽ không thích ăn cái gì liền để cái đó lại trong bếp, sau đó bung từng món còn lại lên bàn trà, dâng lên trước mặt Lý Viện Viện.

Lúc này trời bên ngoài đã hơi tối, Yến Tur Thành cảm thấy vô cùng hồ thẹn:

“Công chúa thứ tội, hôm nay thời gian khẩn cấp, chỉ có ba món ăn...”

“Không sao.”

Tầm mắt Lý Viện Viện còn ở trên ti-vi, Yến Tur Thành lấy bát đĩa phục vụ xong, đang muốn lùi qua đứng một bên, Lý Viện Viện bỗng nói:

“Hôm nay Tur Thành bận bịu cả ngày, nhất định là vừa mệt vừa đói, cùng đến dùng cơm đi. Nơi này chỉ còn hai người chúng ta, không cần giữ lễ tiết.”

Yến Tur Thành sửng sốt.

Sau khi gia thế hắn sa sút, hèn kém bán mình vào phủ công chúa làm nô lệ. Coi như cuối cùng thành trường thị vệ, hắn vẫn là một nô lệ, người ngoài sẽ không xem trọng hắn bao nhiêu. Tuy nhiên Lý Viện Viện xưa nay luôn cư xử gần gũi thân thiết với hắn, gần gũi thân thiết tới mức hắn sẽ thỉnh thoảng cảm thấy mình cũng không chỉ là một tên đầy tớ, càng giống như huynh trưởng cùng cô lớn lên, là người nhà.

Mà hắn làm sao có thể là người nhà của công chúa, Yến Tur Thành vẫn rất rõ ràng thân phận của chính mình, không dám vượt qua nửa phần.

“Điện hạ, Tur Thành dùng sau là được rồi.”

“Dùng ngay bây giờ đi.” Lý Viện Viện cười khẽ, “Tur Thành, cái bụng kêu kìa.”

Yến Tur Thành ngẩn người, trên mặt đột nhiên xuất hiện một vệt đỏ ửng, lập tức nhận lệnh, đi tới nhà bếp dùng cơm.

Chẳng trách sẽ đói bụng, cẩn thận ngấm lại, nguyên một ngày hắn đều không ăn gì cả.

Thời điểm rửa bát, Yến Tur Thành tìm ra cách nơi này lấy nước nóng như thế nào, đồng thời suy một ra ba, học luôn cách tắm rửa. Bị giày vò suốt ngày hôm nay, người Lý Viện Viện đầy mồ hôi, Yến Tur Thành liền nói cho Lý Viện Viện phương pháp sử dụng phòng tắm mà hắn đoán ra.

Mặc dù xé chiều Lý Viện Viện đã xem qua trong ti-vi, cô vẫn thấy có mấy phần khó mà tin nổi:

“Kéo ra thì có nước nóng?”

Dường như cô cảm thấy hết sức hứng thú, tức khắc giơ tay qua kéo thử, không nghĩ rằng một dòng nước lạnh rào rào gọi xuống đầu Lý Viện Viện. Việc xảy ra quá bất ngờ, Lý Viện Viện bị gọi lạnh thấu tim, cả người cô run lên, cuống quýt nhảy về bên cạnh.

“Lạnh quá!” Cô mở to mắt nhìn Yến Tur Thành, có mấy phần uất ức.

Tóc dính đầy nước nên Lý Viện Viện trông hơi nhếch nhác.

Yến Tur Thành buồn cười không đúng lúc, nhưng nhìn thấy ngực cô bị ướt càng lộ rõ đường nét của áo trong đang ôm sát người, Yến Tur Thành nháy mắt cảm thấy cơ thể cứng đờ, vội vàng cúi đầu, theo bản năng khom gò:

“Điện hạ thứ tội...”

Lý Viện Viện đỡ lấy hắn:

“Trên đất đều ướt rồi.”

Trong lúc nói chuyện, nước đã chậm rãi nóng lên, bốc hơi. Lý Viện Viện lại ngây ngốc một hồi, tâm trí hoàn toàn bị hấp dẫn:

“Thật sự nóng lên.”

“Điện hạ, xin mời dùng.”

Yến Tư Thành vội vã lùi ra, giống như vừa được giải thoát. Lùi ra ngoài phòng tắm còn chưa đủ, nghe tiếng nước ào ào ở trong, Yến Tư Thành dứt khoát mở cửa lớn, trực tiếp đứng trong gió lạnh bên ngoài căn nhà.

Không biết gió thổi bao lâu, Lý Viện Viện với mái tóc ẩm ướt mới từ bên trong mở cửa để Yến Tư Thành đi vào.

Cô thay bộ đồ lấy từ tủ quần áo của Yến Tư Thành, đa số quần áo đều không nhỏ, nhưng quần dài vẫn bị kéo lê trên đất (3). Lý Viện Viện không thèm để ý, ngồi xuống trước bàn trà, lại bắt đầu xem ti-vi.

Lần này chưa xem được nhiều, mí mắt Lý Viện Viện đã bắt đầu đánh nhau. Yến Tư Thành nhắc nhở cô nên đi ngủ, cô mới miễn cưỡng bò lên giường, con mắt vẫn đang nỗ lực chống đỡ. Yến Tư Thành đang định tắt ti-vi thì nghe Lý Viện Viện nói:

“Tư Thành, cứ mở đi, để ta nghe ngủ.”

“Vâng.”

Cô chớp chớp mắt, xem ra một giây sau sẽ ngủ ngay.

“Tư Thành, chúng ta đã đến một ngàn năm sau.”

“Vâng.”

Buổi chiều trong quá trình tuần tra bên ngoài, Yến Tư Thành nỗ lực tìm hiểu thế giới này. Hắn phát hiện, so với Đại Đường, nơi này đã thay đổi tới mức trời đất xoay vần, sinh hoạt của mọi người đều trở nên rất nhanh và tiện lợi đến khó tin.

“Nơi này sáng có thể đến Trường An, tối có thể đến mọi nơi ở phía nam (4). Không ra khỏi cửa nhà cũng có thể xem toàn bộ phong cảnh thiên hạ, nhìn tất cả tinh tú nhật nguyệt.”

Lý Viện Viện khẽ lẩm bẩm:

“Bây giờ triều đại này so với Đại Đường ta thì càng lớn, càng cường thịnh hơn.”

Yến Tư Thành không nói gì. Thân là người đã sinh sống ở Đại Đường hai mươi năm, Yến Tư Thành không thể không thừa nhận, nhìn thời đại hưng thịnh lúc này, trong lòng hắn có mấy phần phiền muộn không nói được.

Lý Viện Viện nhắm mắt lại:

“Chỗ này có chợ lớn hơn nhiều so với Đại Đường, có thể ném thử mỹ thực từ khắp mọi nơi, còn có rất nhiều sự vật mới mẻ...” Gương mặt tròn của Lý Viện Viện đỏ bừng, cô mơ mơ màng màng nói: “Đây...quả nhiên là một thời đại tốt.”

Chỉ là một buổi chiều, công chúa ngài đã phản quốc rồi à...

Yến Tư Thành nhìn gương mặt đang ngủ của Lý Viện Viện, bất đắc dĩ nở nụ cười.

Hắn tắt đèn trong phòng, đột nhiên một âm thanh vang dội không biết từ góc nào truyền đến, trực tiếp làm Lý Viện Viện giật mình tỉnh giấc. Lông mày Yến Tư Thành dựng đứng, ánh mắt sắc bén quét đến góc phát ra tiếng động, nhưng trước khi hắn di chuyển, Lý Viện Viện đã đưa tay cầm lấy đồ vật trên đầu giường.

“Ta biết đây là cái gì.” Mắt Lý Viện Viện sáng lên trông thật cao hứng. “Là điện thoại di động. Trong ti-vi người ta đều dùng cái này nói chuyện với bạn bè ở xa.”

Yến Tư Thành nhất thời trở nên trầm mặc.

Lý Viện Viện cầm chiếc điện thoại đang không ngừng đổ chuông nhìn một lúc, hai chữ “Trương Nam” trên màn hình chớp tắt liên tục. Lý Viện Viện thử quẹt một cái, bên trong tức thì truyền đến một giọng nam:

“Alo?”

Cặp mắt Lý Viện Viện sáng rực, áp chế sự kích động của bản thân: “...Alo?” Một chữ bị nói ra thành ba âm tiết, có chút thấp thòm, có chút kích động, lại có chút...căng thẳng như đang làm chuyện xấu.

“Lý Viện Viện.” Giọng nam phát ra từ bên trong lại cực kì khó chịu. “Cô đây là muốn thôi diễn để gây khó dễ cho mọi người trong đoàn sao?”

Lý Viện Viện ngẩn ra.

“Hội trường diễn tập số năm, đến đây ngay lập tức.”

“Bây giờ?” Lý Viện Viện nhìn sắc trời bên ngoài một chút, “Muộn như vậy, tôi muốn ngủ. . .”

Lời còn chưa dứt, bên kia liền mắng cô xối xả:

“Bây giờ mới tám giờ rưỡi! Cô ngủ cái gì mà ngủ! Tôi đây cho tôi!”

Giọng nói của hán lớn đến nỗi Yến Tư Thành đứng bên cạnh nghe thấy. Yến Tư Thành nhú mày, Lý Viện Viện cũng có mấy phần bài xích đối với yêu cầu cưỡng ép kịch liệt như vậy. Ngoại trừ phụ hoàng, ai dám ra lệnh cho cô, hơn nữa còn dùng giọng điệu không hiền lành như thế.

Khí tức giữa chân mày cô vẫn ôn hòa, nhưng cách diễn đạt lại cương quyết hần lên:

“Xin lỗi, hôm nay cơ thể tôi không tốt, cảm thấy rất mệt mỏi. Bất luận anh có việc gì, hôm khác hãy nói. Tạm biệt.”

“Cô...”

Không nghe người kia nói tiếp, Lý Viện Viện học theo nhân vật trên ti-vi, cứ vậy mà cúp máy. Di động ngay tức khắc đổ chuông lần nữa. Yến Tư Thành thấy Lý Viện Viện nhú mày, chủ động bước tới nghênh tiếp:

“Điện hạ?”

“Tur Thành, đừng để nó kêu nữa.”

“Vâng.”

Yến Tư Thành nhận lấy chiếc điện thoại, nắm trong lòng bàn tay, đang định dùng lực bóp nát nó thì tiếng chuông lại tự ngưng. lát sau, điện thoại nhẹ nhàng rung lên, màn hình sáng ngời. Yến Tư Thành nhìn lướt qua, là một tin nhắn.

[Trương Nam:

Cô tùy hứng làm lỡ việc luyện tập của mọi người, tôi rất thất vọng. Còn một tuần trước công diễn, hiện tại vấn đề của cô là lớn nhất, ngày mai phòng tập số năm, tôi không hy vọng cô lại làm chậm trễ người khác.]

Yến Tư Thành ném điện thoại di động xuống dưới đệm rồi ngồi ngay ngắn bên trên, đề nó lại.

Tác giả có lời muốn nói :

Phi phi xong một chương ~~~

(1) Nguyên văn: bất động thanh sắc

(2) Ở đây nguyên văn dùng từ ít nhưng nhiều nghĩa, ta không biết phải dùng từ tiếng Việt như thế nào cho đầy đủ. Những nghĩa mà nguyên văn bao hàm là: bình dân, đơn giản ở mức sống sót là tốt rồi, đồ ăn không nấu chín (tại Thành ca đâu biết xào bếp =.=)

(3) Ý ở đây là Viện Viện mập nên mặc vừa đồ của Thành ca, mặc dù đồ đó size lớn, nhưng mà ống quần thì vẫn lệch xệch dưới đất. Viện tỷ không dài giò nên thế đấy!

(4) Ý nói một ngày mà Nam Bắc gì cũng tới được, không như hồi xưa, hai nơi gần nhau mà đi mất cả ngày.

Bạn đang đọc truyện *Mập Mới Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tròn trĩnh và gầy còm

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Lý Viện Viện ngủ say ở trên giường. Buổi tối cô ngủ rất yên tĩnh, không đá mền, không ngáy, vùi vào trong ổ chăn và rất ít khi trở mình.

Yến Tư Thành thu dọn bàn trà một hồi, sau đó tìm thấy vài thứ gần giống giấy sách trên bàn viết. Hán cảm chúng tới bàn trà, ngồi ngay ngắn rồi giảm âm

thanh ti-vi tới mức nhỏ nhất.

Công chúa đang ngủ, đúng ra hấn ngồi một bên như vậy là không hợp lễ thường, nhưng hấn phải nhanh chóng tìm hiểu quy tắc của thế giới này nên cần tận dụng từng giây từng phút. Yến Tư Thành nghiêm túc chăm chú xem ti-vi, cho dù tiết mục khôi hài cỡ nào hấn vẫn chau mày từ đầu đến cuối, ti mỉ chú ý mọi chi tiết nhỏ, hết như đang thám thính tình hình quân sự trọng yếu; nếu có chỗ nào không hiểu rõ, hấn đều đặn hoàng trình trọng(1) ghi chép lại.

Đồng hồ treo trên tường không ngừng chuyển động tích tắc, cùng với tiếng hô hấp của Lý Viện Viện, hấn ngồi ngay thẳng trước ti-vi cả một đêm. Mãi đến khi bầu trời bên ngoài bắt đầu sáng mờ, hấn mới đặt bút xuống. Một buổi tối, hấn dựa vào ánh sáng từ ti-vi, ghi chép trọn năm trang giấy.

Xoa bóp đôi mắt nặng nề sưng húp có chút đau xót, Yến Tư Thành nhìn qua bên cạnh, tư thế của Lý Viện Viện vẫn như cũ, ngủ say sưa, cánh môi nhẹ nhàng động đậy, không biết trong mơ ăn được món gì ngon, nét mặt giãn ra trông thật cao hứng.

Yến Tư Thành còn nhớ lúc nhỏ, lần thứ nhất hấn nhìn thấy công chúa là ở ven hồ trong phủ, cô khóc vô cùng thảm thương. Khi đó Yến Tư Thành không biết cô là ai, trời tối nên cũng không thấy rõ xiêm y, hấn nhất thời hiếu kỳ liền đi tới hỏi vài câu. Lý Viện Viện chỉ khóc lóc thê thảm, lăm bằm một cách không rõ ràng:

“Không có phù dung cao(2), không được ăn phù dung cao...”

Là vì một khối phù dung cao...

Yến Tư Thành nhất thời trầm mặc, lập tức mò mẫm lấy ra hai viên kẹo gừng cho cô: “Ta không có phù dung cao,” hấn nói, “Có điều kẹo gừng cũng rất ngọt. Muội có muốn không?”

Bé gái nhìn kẹo gừng trong tay hấn bằng một đôi mắt to lấp lánh như phát ra ánh sáng. Cô ngẩng đầu, hết nhìn Yến Tư Thành một chút lại nhìn kẹo gừng, cuối cùng chỉ lấy một viên bỏ vào miệng. Cô mở to mắt, chớp mấy cái, vài giọt nước như hạt châu còn lưu lại trong mắt cũng biến mất. Vị ngọt như gió xuân thổi đi nỗi buồn trong lòng.

“Ăn ngon.” Cô ngậm kẹo gừng trong miệng, ngọng nghịu nói: “Ăn ngon.”

Yến Tư Thành đưa viên kẹo còn lại ra trước mặt cô, nhưng Lý Viện Viện đẩy tay hấn lại:

“Cái này ăn ngon. Đại ca ca ăn.”

Kẹo gừng nào có ngon như vậy... Trong lòng Yến Tư Thành biết rõ, nhưng cũng ăn viên kẹo theo ý cô. Nhìn cặp mắt to tròn của bé gái, bỗng nhiên Yến Tư Thành có cảm giác ngon thật sự.

“So với ngày thường thì ngon hơn.” Hấn nói, đổi lại là khuôn mặt tươi cười của Lý Viện Viện.

Tuy sau đó vì viên kẹo gừng này mà hấn phải chịu quả mắng không ít, do cơ thể yếu ớt nên công chúa không thể tùy tiện ăn uống lung tung, nhưng Yến Tư Thành cũng không cảm thấy oan ức cho lắm. Hấn vĩnh viễn nhớ rõ gương mặt nhỏ nhắn của bé gái khi đó vui vẻ cỡ nào, giống như vẻ mặt đang ngủ hiện giờ của cô.

An bình và hạnh phúc.

Hấn hy vọng cả đời Lý Viện Viện đều có thể an bình hạnh phúc như thế. Thậm chí nếu hấn phải dùng đến tính mạng của mình cũng không sao, hấn nguyện ý bất chấp tất cả để bảo hộ cô.

Lý Viện Viện bị mùi thơm của cháo đánh thức.

Yến Tư Thành bày biện thức ăn lên bàn trà xong, cung kính nói:

“Điện hạ, bữa sáng đã chuẩn bị tốt. Điện hạ rửa mặt xong là có thể dùng.”

Lý Viện Viện ngẩn người, nhìn bữa sáng gồm một bát cháo bốc hơi nghi ngút và mấy đĩa thức ăn tinh xảo.

“Đây là do Tư Thành dậy sớm làm sao?”

“Vâng.”

Lý Viện Viện không nói gì nữa, đóng cửa phòng tắm rồi rửa mặt.

Lý Viện Viện nhìn chính mình trong gương, nghĩ thầm, hiện tại tuy cô đã trở nên xinh đẹp, nhưng về ngoài Yến Tư Thành dường như không nhận được sự cải thiện về chất lượng, hơn nữa trang phục trên người hấn khiến người khác không nhìn ra một chút sâu sắc nào cả. Từ điểm đó mà nói, Lý Viện Viện đột nhiên có cảm giác Yến Tư Thành đang chịu thiệt thòi.

Mặt khác, ở bên này, Yến Tư Thành không chỉ đảm nhận việc bảo hộ cô, mà ngay cả việc ăn uống quét dọn cũng phải phụ trách. Cô không trả tiền công cho hấn, tính ra thì hiện tại cô đang xài tiền của Yến Tư Thành!

Thiệt thòi mà Yến Tư Thành phải chịu lại càng lớn.

Công chúa có chút sầu lo, nhưng trong chốc lát cũng không thể nghĩ ra biện pháp để bù đắp cho Yến Tư Thành.

Lý Viện Viện ngồi xuống, nhìn com nước trên bàn, lại quay đầu nhìn Yến Tư Thành đang đứng bên cạnh. Yến Tư Thành lập tức chuyển ánh mắt về phía cô:

“Điện hạ?”

“Tư Thành không ăn sao?”

“Thuộc hạ sẽ dùng sau.”

“Cùng ăn đi.” Lý Viện Viện thốt lên. “Người xem, người ở nơi này đều ăn com cùng nhau.”

Cô chỉ vào cái ti-vi để mở suốt đêm, bên trong đang chiếu quảng cáo công ích(3), người một nhà ngồi chung một chỗ, vui vẻ hòa thuận ăn com.

Yến Tư Thành không quay lại, quỳ một chân xuống, lẳng lặng cúi đầu:

“Thuộc hạ không dám quá phận.”

Lý Viện Viện nhẹ nhàng thở dài một tiếng:

“Đứng lên đi.”

Cô cũng không biết nên khuyên như thế nào. Nhìn Yến Tư Thành chờ mình ăn điểm tâm xong, bận trước bận sau dọn dẹp bàn, Lý Viện Viện phát hiện Yến Tư Thành chịu thiệt càng nhiều.

Cô ngồi trên đệm, nhìn Yến Tư Thành rửa chén bát trong bếp. Lý Viện Viện nghiêm túc suy nghĩ xem mình cần phải làm gì để bù đắp cho Yến Tư Thành, chợt thấy dưới đệm rung rung, phát ra âm thanh rất nhỏ, cô lần mò vào trong, lôi ra chiếc điện thoại di động của mình, tiếng chuông lập tức to lên.

Màn hình nháy lên hai chữ “Trương Nam”. Nhớ tới hôm qua người này thật không lễ phép, Lý Viện Viện hơi nhú mồm, nhưng vẫn nhận điện thoại.

“Xin chào?”

Dường như vì Lý Viện Viện nói năng lễ phép, người bên kia mới đầu hơi ngần ra, qua một lúc mới mở miệng:

“Sáng hôm nay chín giờ tại phòng tập số năm trong trường, đừng quên.”

Lý Viện Viện suy nghĩ trong chốc lát, tuy rằng cô đến cùng vẫn không hiểu cần luyện tập cái gì, nhưng đây hình như là việc “Lý Viện Viện” đang làm. Hôm trước nghe Chu Tình giải thích, có vẻ “Lý Viện Viện” rất cố chấp đối với chuyện này.

Nếu cô muốn hòa nhập vào thế giới này, dựa vào thân thể của “Lý Viện Viện”, cô nhất định phải hoàn thành việc này cho “Lý Viện Viện”. Cô gật gật đầu:

“Tôi sẽ đến đúng giờ.”

Cúp điện thoại, Lý Viện Viện mới nhớ, cô vậy mà lại quên hỏi chín giờ sáng rốt cuộc là canh giờ nào.

Vì không được đến muộn, Lý Viện Viện thay quần áo xong liền đi ra ngoài, dọc đường hỏi thăm để tìm phòng tập số năm. Yến Tư Thành vẫn luôn cách sau cô ba bước như bình thường.

Thời gian xem ra còn sớm, trong trường thỉnh thoảng chỉ có vài người đi ngang qua, đường đến phòng tập vô cùng yên tĩnh, trong hành lang chỉ vang vọng tiếng bước chân của Lý Viện Viện và Yến Tư Thành. Nhưng vừa rẽ qua một góc, cô liền nghe thấy vài âm thanh leng keng thùng thùng, lạnh lạnh uyển chuyển. Trong chốc lát, những âm tiết đơn điệu cứ vậy nối tiếp nhau, sau đó càng lúc càng lớn, hợp thành một bài hát tao nhã mà Lý Viện Viện chưa từng nghe.

Lý Viện Viện cảm thấy ca khúc này thật sự rất êm tai, bước chân cô nhanh thêm mấy phần, đi về phía cánh cửa đang mở. Cô không tiến vào mà chỉ đứng bên ngoài, ánh mắt nhanh chóng bắt lấy hình ảnh của một cậu trai trên sân khấu.

Cậu ta mặc một cái áo ngắn tay màu xám và quần jeans, tóc ngắn, đôi tay thon dài, ngón tay lướt qua trên phím đàn đen trắng một cách phong nhã như bầy cá nhảy nhót trong nước, tấu lên khúc nhạc làm Lý Viện Viện gần như say mê. Đường nét khuôn mặt cậu dịu dàng mà sạch sẽ, vai dày và rộng, phần bụng hơi nhô ra.

Lý Viện Viện nhất thời cảm thấy mặt nóng lên.

Thật...thật là một nam tử xinh đẹp.

Lý Viện Viện bước vào phòng tập, chăm chú nhìn cậu trai kia, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Yến Tư Thành.

Cô càng lại gần thì càng thấy rõ nét mặt của cậu ta, mắt phượng, môi mỏng. Lý Viện Viện gần như nghe được tim mình nổi trống.

Đột nhiên có người xuất hiện, nam sinh bị dọa giật mình. Tiếng đàn dừng lại, Lý Viện Viện hơi hoảng hốt, vội vàng giải thích:

“Không... Thật ngại quá, tôi không cố ý cắt ngang, chỉ là nghe thấy ca khúc rất êm tai...”

Nam sinh bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm:

“Là Lý Viện Viện à.”

Nghe cậu gọi tên mình, trong đầu Lý Viện Viện bất chợt hiện ra một cái tên cực kì tương phản với hần—Tiểu Bàn(4).

Đội đã... Cái này không đúng, tên của cậu ta... là Tiểu Bàn?

Hơn nữa Lý Viện Viện không hề nghĩ rằng cậu ấy mập. Đối với Lý Viện Viện, vóc người của nam sinh này được xem như ở mức độ “vừa phải”, có thể gọi là...vừa vặn.

Vừa vặn với ý thích của cô.

“Mình còn tưởng là người nào thích gờ tự học tới đây gây phiền toái cho mình chứ.” Tiểu Bàn nhảy từ trên sân khấu xuống đất, thịt dư trên bụng và trên cánh tay ngắn ngủn của cậu run lên mấy lần. “Sao hôm nay cậu lại tới sớm như vậy? Ngày hôm qua không phải bị ngã sao, không nghỉ ngơi nhiều một chút? Hôm nay thứ bảy nhưng phải luyện tập cả ngày đấy.”

Lý Viện Viện vén tóc ra sau tai, mặt hơi đỏ:

“Mình không có việc gì, không ngã ở đâu cả. Cảm ơn cậu quan tâm.”

“Cậu không cần khách sáo như thế. Kỳ thực trong chuyện hôm qua tại mình cũng thấy lời nói của Trương Nam thật sự quá đáng, nhưng cậu ta chính là một người cầu toàn như vậy, cậu cũng biết mà. Làm sao có thể nhảy xuống như vậy chứ, người ngã trước sau đều là cậu đấy.”

Thật là một nam tử tốt biết quan tâm săn sóc.

Lý Viện Viện không tự chủ được mà đỏ mặt, cậu một câu mình một câu tán gẫu với nam sinh đó. Thời gian bất tri bất giác trôi qua như nước chảy, số người trong phòng tập bắt đầu tăng lên, có người gọi Tiểu Bàn qua, cậu ta liền chạy đi cùng với vài người khác hợp sức khuôn đàn dương cầm trên sân khấu dời sang chỗ khác.

Ánh mắt Lý Viện Viện vẫn ở trên người Tiểu Bàn, cảm thấy bản thân không thể rời khỏi.

“Lý Viện Viện,” đột nhiên một giọng nam kì lạ xen vào, “Lại đây.”

Lý Viện Viện quay đầu lại nhìn, một nam sinh cao ráo gầy gò bước vào, tay hần còn đang cầm mấy quyển vở màu trắng.

Trương Nam

Lý Viện Viện dùng ánh mắt kì quái đánh giá hần từ trên xuống, chỉ cảm thấy sở thích của “Lý Viện Viện” trước đây thật lạ lùng. Loại nam sinh gầy gò xương như thế này thì rốt cuộc đẹp chỗ nào, tại sao lại yêu thích hần chứ, còn hung dữ với cô, đâu có ôn hòa thân thiện như Tiểu Bàn.

Đàn ông hung dữ với người ngoài thì được, nhưng trước mặt phụ nữ như mình thì phải giống một con mèo kia.

(Tiểu Lam: Mèo!=!!!! Oimeoi, phải như mèo mới chịu! =!!!!)

Cô vừa nghĩ ngợi trong lòng vừa đi về phía Trương Nam.

“Kịch bản mới của cô.” Trương Nam nhét một quyển vào tay Lý Viện Viện. “Mấy chỗ cô không diễn được, có thể sửa thì tôi đã tận lực sửa cho cô rồi.”

Hần không phí lời, cũng không hề nhắc lại chuyện hôm qua, cứng nhắc đi thẳng vào vấn đề chính. Nhưng hần vẫn cau mày, xem ra việc nói chuyện với Lý Viện Viện luôn làm hần không nhận được mà đau đầu.

“Cô xem trước một chút, chú ý cân nhắc tính cách nhân vật, suy nghĩ một chút về thân phận của nàng, nàng là công chúa Đại Đường, thiên chi kiêu nữ, lúc bắt nạt người khác thì nên hung hăng can quấy...”

Lý Viện Viện hơi hoảng hốt, không nghe lọt mấy câu sau, chỉ chú ý tới lời nói ở giữa:

“Tôi diễn cái gì?”

Khỏe miệng Trương Nam giật giật:

“Cô đừng nói với tôi tới bây giờ cô còn chưa biết mình diễn ai? Luyện tập nhiều ngày như vậy, đầu óc cô đều đi chơi bắt bướm hết rồi sao?”

Lý Viện Viện lật qua lật lại kịch bản trong tay, bỗng chốc nở nụ cười:

“Tôi biết rồi.” Cô cười đến híp mắt. “Tôi diễn công chúa Đại Đường.”

Công chúa Đại Đường đấy...

(1) Nguyên văn: Nhất bản chính kinh

(2) Phù dung cao:

(3) Ta thật sự không biết quảng cáo công ích này ở Trung Quốc là cái gì cả, nên ta để nguyên văn. (=.=)

(4) Bản còn được phát âm là Bạng (tiêu đề chương 1), nghĩa là “mập”.

Bạn đang đọc truyện *Mập Mới Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Đào kép và công chúa

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Phòng tập luyện vô cùng yên tĩnh, Lý Viện Viện ngồi dưới sân khấu, lẳng lặng đọc lướt qua kịch bản.

Đây là vở kịch về một vị công chúa cướp đoạt trạng nguyên một cách trắng trợn(1), bức bách trạng nguyên và thanh mai trúc mã phải chia lìa(2), sau khi trạng nguyên trở thành phò mã, bắt đầu từ từ từng bước xâm chiếm thế lực của công chúa, dồn ép công chúa nhảy vực, cuối cùng trở về tiếp tục sống hết nửa đời còn lại tương thân tương ái với thanh mai trúc mã.

Lý Viện Viện xem tới xem lui hai ba lần, rốt cuộc cũng hiểu được câu chuyện, sau đó chân mày cô lập tức chau lại.

Trạng nguyên vốn là con cháu của một gia đình bản hàn. Việc đường đường là công chúa lại bị ban hôn cho một trạng nguyên chưa nhậm chức đã đủ mất mặt, còn đề phò mã nghèo đó làm mưa làm gió(3) trong hậu viện đến mức đảo lộn toàn bộ phủ công chúa, bức tử cả nàng?

Người đàn ông vô liêm sỉ này cuối cùng lại có thể trở về bên thanh mai trúc mã, đồng thời sống dài lâu với cô ta?

Lý Viện Viện thấy mặt mũi của vị công chúa này bị quăng tới kiếp sau luôn rồi.

Nhưng điều làm người khác hoảng sợ hơn là, nội dung đã bị viết thành như vậy mà mọi người còn có thể khen ngợi nó là một vở kịch có hậu?

Lý Viện Viện cảm giác mình bị tổn thương một chút.

Trên sân khấu, nam nữ chính đang diễn màn thứ nhất, hai người thanh mai trúc mã tình chàng ý thiếp. Sau khi vai nam chính lên kinh dự thi, vai nữ chính si ngốc chờ đợi ở quê nhà, rốt cuộc đợi được nam chính thành đạt trở về thì phải ly biệt trong nước mắt. Hai người khóc đến một mắt một còn, cuối cùng vai nam chính mang về mặt bị trảng nói với nữ chính: “Chờ ta”, rồi lập tức đi kinh thành.

Trương Nam là loại người đã tốt còn muốn tốt hơn. Ở màn một, vai nam chính Tôn Tú do người được đồn đại là đứng đầu câu lạc bộ kịch của trường, Lưu Thư Dương, nhận diễn; vai nữ chính Lâm Chi lại do kẻ mà bạn cùng phòng của Lý Viện Viện chán ghét đến cực điểm, Lâm Hiểu Mộng, đảm nhận. Hai người này đều thể hiện không tồi nhưng vẫn bị Trương Nam kêu ngừng mấy lần, liên tục bắt bọn họ diễn tập lại từ đầu, tỉ mỉ đến cả mức độ to nhỏ của giọng nói và mức độ khoa trương trong biểu cảm.

Vì màn thứ nhất được tập rất lâu, Lý Viện Viện nghiên cứu kịch bản xong lại không có chuyện gì làm, lập tức bắt đầu nghiên cứu Trương Nam. Đây hầu như là hành vi theo bản năng của cô, giống như ở hậu cung, cô lẳng lặng quan sát tính cách, sở thích, phương thức xử lý công việc của từng người, sau đó ghi nhớ trong lòng một cách kỹ lưỡng.

Tuy nhiên, cô càng nghiên cứu càng thấy kỳ quái, cái người vừa nghiêm túc, cố chấp, nói chuyện khó nghe, vừa không có bề ngoài đẹp mắt như vậy, rốt cuộc điểm nào hấp dẫn “Lý Viện Viện” trước kia đây? Lại lúng lúng hơn là, lúc quan sát cô phát hiện rất nhiều nữ sinh khác trong đoàn kịch yêu thích Trương Nam. Lẽ nào người thời đại này có sở thích lập dị?

“Được, màn một rất tốt. Tiếp tục chuẩn bị màn hai.” Trương Nam vẫy vẫy tay bảo người đang diễn tập trên sân khấu.

Màn hai được bắt đầu bằng cảnh nữ chính Lâm Chi lặng lẽ đi theo Tôn Tú tới kinh thành, lại bị công chúa bắt được rồi ra sức làm nhục một phen trước mặt Tôn Tú.

Vừa lên sân khấu là làm nhục người khác ngay, Lý Viện Viện có cảm giác hưng phấn cứ như muốn xắn tay áo lên chuẩn bị vào trận(4).

Lý Viện Viện chưa từng làm đào kép, hoặc nói, suốt cuộc đời trước năm mười tám tuổi, cô căn bản chưa từng làm chuyện gì khác ngoại trừ làm công chúa. Vì bị cơ thể yếu ớt hạn chế, cô thậm chí không thể thực hiện vài việc đáng ra phải nằm trong khả năng của một công chúa. Vì lẽ đó, đối với bất kì thử nghiệm mới mẻ nào, cô đều áp ủ sự nhiệt tình và kỳ vọng đến cực điểm.

Song, khi cô đứng trên sân khấu nghiền ngẫm tâm tình mới thoáng qua, nhìn Lâm Hiểu Mộng ở đối diện, chưa nói câu nào, Trương Nam đột nhiên nói xen vào:

“Chú ý phòng đoán tính cách và tâm lí nhân vật!”

Lời nói hơi nóng nảy giống như đã đốt hết sự kiên nhẫn đối với Lý Viện Viện, căn bản không chờ cô diễn mà trực tiếp nhúng tay:

“Đừng có vâng vâng dạ dạ, cô phải hung hăng can quấy lên! Ánh mắt phải tàn nhẫn, giọng nói phải to hơn. Phải thể hiện khí thế của công chúa!”

Trong phòng tập khá yên ắng, Lý Viện Viện quay đầu nhìn Trương Nam đang ngồi chính giữa dưới sân khấu. Lòng mảy mẩy cau chặt tổ cáo sự thiếu kiên nhẫn của mình, Lý Viện Viện cũng nhủ mảy mảy biểu lộ sự không vui:

“Giọng nói lớn là có khí thế? Vậy chẳng phải đàn bà chanh chua ngoài chợ cũng có thể xưng bá thiên hạ?”

Cô nói một câu không nóng không lạnh làm mọi người trong phòng tập ngẩn ra, dẫu sao mấy ngày nay chưa từng thấy Lý Viện Viện nặng lời với ai, cho dù hôm qua bị Trương Nam quát mắng tới mức thực sự không chịu nổi, cô cũng chỉ buồn bã không lên tiếng mà nhảy từ trên bục đạo cụ xuống. Bỗng dưng ra một câu phản bác nghe rất hợp lý và rất có khí thế như vậy, nhất thời mọi người chưa thể thích ứng được.

“Bắt đầu đi.”

Lý Viện Viện không đợi tất cả hồi phục tinh thần, lập tức quay đầu dặn dò Lâm Hiểu Mộng một cách điềm đạm, Lâm Hiểu Mộng sững sờ trả lời “Ồ, được...”, sau đó quỳ xuống y theo kịch bản. Vừa quỳ một gối xuống, Lâm Hiểu Mộng đột nhiên hoàn hồn, chớp chớp mắt.

Đội đã...cảm giác bị “dặn dò” kiểu này là sao?

Nhưng cô ta quỳ một cái thì coi như vở kịch đã bắt đầu.

Nam chính Lưu Thư Dương ở bên cạnh nhập vai rất nhanh, ra vẻ lấy lòng chắn trước mặt Lâm Chi, thấp giọng khuyên:

“Công chúa, Chi chính là láng giềng cũ của nhà ta ở quê, lần này vào kinh, không có chỗ nào để đi nên mới muốn nương nhờ chỗ ta.”

“Thả ra.”

Lý Viện Viện lạnh lùng lên tiếng, con người nhẹ nhàng hờ hững lướt qua mặt Tôn Tú rồi chuyển đến mặt Lâm Chi, cô tiến lên hai bước, nhắc cầm Lâm Chi lên. Trước đây Lý Viện Viện thấy rất nhiều người làm động tác này nhưng cô chưa bao giờ thử, bởi vì cô là một công chúa không được phụ hoàng yêu thích nên cô rất biết điều loại bỏ tính kiêu căng, tạo quan hệ tốt khắp nơi, không đắc tội bất kì ai.

Nhưng hiện tại là diễn kịch mà.

Trước đây Lý Viện Viện cũng từng nghĩ, nếu phụ hoàng chịu cho cô chỗ dựa, cô rất sẵn lòng kiêu căng. Nhưng nói cho cùng, thế gian không có nếu như. Cho nên, cô đành phải để hiện tại thỏa mãn nguyện vọng mà khi xưa bản thân không thể hoàn thành.

Đầu ngón tay nâng cằm Lâm Chi, cô cong môi cười cợt:

“Gương mặt thật xinh đẹp.”

Lý Viện Viện nở nụ cười này xong, người xem bên dưới cảm thấy cơ thể đột nhiên căng thẳng.

Lâm Hiểu Mộng đối mặt với cô mà trong lòng run rẩy, mơ hồ sinh ra ý nghĩ... khiếp sợ. Cô ta nhìn vào mặt Lý Viện Viện, cảm giác như một giây sau thật sự sẽ có rắn độc từ đó bò ra cắn phập vào cổ cô ta vậy. Hô hấp của Lâm Hiểu Mộng chợt ngừng, đột ngột tránh ra sau một cách mãnh liệt, thoát khỏi phạm vi tay Lý Viện Viện có thể chạm tới.

“Trốn cái gì? Ngươi sợ ta?” Lý Viện Viện dừng một chút, độ cong trên khóe môi càng lớn. “Cũng đúng, ngươi nên sợ ta. Ngươi lên kinh tìm cổ nhân, ta không cho phép, tức khắc ngươi khó mà bước được một bước vào kinh thành. Ngươi là láng giềng cũ của hần, ta không đồng ý, phần mộ tổ tiên nhà ngươi cũng phải đem đi. Dung mạo ngươi xinh đẹp, ta không bằng lòng, ngay bây giờ có thể chém đứt đầu ngươi.” Lý Viện Viện nói xong lời này liền trở nên trầm mặc.

Thời gian quá ngắn, Lý Viện Viện chưa kịp học thuộc nhiều lời thoại, chỉ nhớ kỹ vài câu đầu. Một tay cô còn đang cầm kịch bản, định chờ Tôn Tú dừng cảm đứng ra bảo vệ Lâm Chi thì tiếp tục đọc kịch bản để đối đáp hắn. Nhưng Lý Viện Viện đợi thật lâu cũng không thấy Tôn Tú dừng cảm đứng ra, cô buộc phải tạm thời rời khỏi nội dung vở kịch, quay đầu nhìn Lư Thụ Dương.

Lư Thụ Dương đang đờ ra nhìn cô, hơi há miệng trông như một kẻ đần độn.

Lý Viện Viện chớp mắt, xoay người nhìn Lâm Hiểu Mộng, cô ta cũng đang há mồm, ngây ngẩn y hệt Lư Thụ Dương.

Cô quay đầu lần nữa, đảo qua phòng tập yên lặng như tờ, cuối cùng ánh mắt rơi xuống Trương Nam, lại phát hiện bọn họ đều thành ngọc hết rồi.

Lý Viện Viện khó hiểu nhú mày:

“Còn tiếp tục không?”

Một câu nói thức tỉnh tất cả mọi người, âm thanh huyền ảo mới bắt đầu nổi lên, những người khác bên cạnh sân khấu đều đang nhỏ giọng thảo luận điều gì đó, Trương Nam dùng vẻ mặt phức tạp nhìn Lý Viện Viện, duy chỉ có Tiểu Bàn đứng trong góc là liên tục cho Lý Viện Viện một tràng vỗ tay, tiếng “bốp bốp bốp” vô cùng rõ ràng vang khắp phòng diễn tập.

Ánh mắt Lý Viện Viện dừng lại trên người Tiểu Bàn, thấy cậu ta ra sức tán dương mình như vậy, nhất thời gò má lại đỏ lên vài phần.

Quả nhiên là một nam tử thẳng thắn... Thật là, càng nhìn càng hợp khẩu vị của cô.

(Tiểu Lam: “khẩu vị”...có cảm giác Viện Viện muốn “ăn” Tiểu Bàn...(-.||||))

“Lý Viện Viện, cậu thành ổ đĩa treo(5) rồi hả?” Lư Thụ Dương ở bên cạnh thán phục nói, “Sao bỗng nhiên giống như biến thành người khác thế?”

Lý Viện Viện im lặng, bất chợt cảm thấy không ổn. Cô đang cân nhắc nên trả lời như thế nào thì Lâm Hiểu Mộng vừa ngã ngối trên đất cũng mở miệng, bộ dạng sợ hãi không thôi.

“Đúng đó, hù chết mình rồi.” Cô ta hơi khoa trương vỗ vỗ ngực, “Mình còn tưởng mình đắc tội cậu chỗ nào, cậu tính cắn mình đó hả... Hôm qua cậu học thông suốt vở công bố tịch gì sao? Kỹ thuật diễn tăng đột xuất như vậy?”

Lý Viện Viện nở nụ cười ôn hòa, che giấu tất cả tâm tình trong mắt:

“Chắc là hôm qua ngã một cái, lại ngã tới mức nảy sinh ra cảm giác luôn.”

Lư Thụ Dương cũng cười:

“Vậy mình cũng đi nhảy một lần, có cảm giác này rồi mình tuyệt đối diễn thành siêu sao quốc tế đấy nhé.”

“Được rồi.” Trương Nam lên tiếng cắt ngang cuộc nói chuyện của mấy người trên sân khấu. Hắn cúi đầu xem lướt qua kịch bản, nét mặt vẫn nghiêm túc như cũ. “Tiếp tục.”

Một câu khích lệ hay xin lỗi gì đó đều không có, Lý Viện Viện hơi bất mãn. Cô suy xét tình huống hiện tại của bản thân một chút, cân nhắc trái phải, cho rằng mình không nhất thiết phải giữ mối quan hệ tốt với hắn bèn mở miệng nói:

“Đạo diễn, tôi còn phải sử dụng kiểu nói chuyện lớn tiếng hung hăng cần quấy sao?”

Trương Nam ngẩn ra, gạch bỏ vài chữ trong kịch bản, sau đó ngẩng đầu nhìn cô:

“Không cần, cô làm rất tốt.”

Lý Viện Viện hơi nhú mày, thầm nghĩ người này có lẽ không cố chấp như cô tưởng tượng.

Luyện tập đến giữa trưa, tuy Lý Viện Viện phải cầm kịch bản đọc lời thoại nhưng diễn xuất của cô làm mọi người không thể xoi mói bất bẻ. Phân cảnh của cô không nhiều: màn thứ hai làm nhục Lâm Chi, màn ba nói vài câu với phò mã Tôn Tú(6), cuối cùng là một màn bị bức ép phải nhảy từ vách núi xuống, chết đi, kết thúc.

Lý Viện Viện diễn đến mức hưng trí cực độ. Thời điểm nhảy vực là cảnh tương đối cao trào, cô trèo lên thang đạo cụ, nói xong toàn bộ lời thoại, cảm thấy mình càng diễn càng hăng mà không hề nghĩ tới Trương Nam vẫn luôn trầm mặc quan sát cô lúc này lại nhún mày.

“Tình cảm không đúng.” Trương Nam lên tiếng, “Cô không có cái cảm giác trước vùng vẫy tuyệt vọng sau tâm chết như tro tàn.”

Lý Viện Viện ngẩn ra.

“Dùng cách thức biểu diễn của cô ngày hôm qua cho tình huống kịch này thì sẽ thích hợp hơn một chút.” Trương Nam nói, “Làm lại lần nữa.”

Ngày hôm qua cô dùng cách diễn như thế nào nhỉ...

Lý Viện Viện đứng trên thang suy tư trong chốc lát, sau đó diễn lại một lần. Trương Nam tiếp tục cau mày:

“Vẫn không đúng.”

Hắn mở miệng định phê bình, nhưng dường như nhớ tới điều gì đó nên đành ngậm miệng. Sau khi ngừng hồi lâu để chỉnh đốn tâm trạng, giọng điệu hắn có phần hòa hoãn:

“Cô đi xuống trước đã.”

Sợ cô lại nhảy sao...

Lý Viện Viện thành thật leo xuống.

“Trong mấy màn đầu diễn xuất và tình cảm của cô rất thích hợp, chỉ là cần thuộc hết lời thoại. Cô nên suy ngẫm về tình huống cuối cùng này một chút.” Trương Nam nói xong, nhìn đồng hồ, “Được rồi. Buổi sáng chúng ta tập luyện đến đây thôi. Mọi người trước tiên đi ăn cơm, hai giờ chiều quay lại đây.”

Lý Viện Viện cất kịch bản, nhìn về phía Tiểu Bàn. Cậu ta đã hợp thành nhóm với vài nam sinh khác, chuẩn bị ra ngoài ăn cơm. Thấy Lý Viện Viện nhìn mình, Tiểu Bàn liền cười, vẫy vẫy tay với cô:

“Lý Viện Viện, hôm nay cậu diễn cực kì tốt.”

Lý Viện Viện cúi đầu cười khẽ nhưng trong lòng có mấy phần u ám, bởi vì rốt cuộc vẫn còn một màn không diễn được... Không làm cho cái vị đạo diễn hay xem thường người khác kia kinh ngạc choáng váng từ đầu tới cuối, Lý Viện Viện thật sự cảm thấy có phần tiếc nuối đấy...

Xoay người rời đi, Lý Viện Viện ngẩng đầu lên liền vừa vặn thấy Yến Tư Thành đang canh giữ ở cửa.

Từ lúc bắt đầu hắn đã không bước vào phòng diễn tập, luôn luôn đứng ngoài cửa lặng lẽ chờ đợi. Vì mặt lạnh lẽo mà nghiêm túc, làm như hoàn toàn không nhìn thấy người xung quanh. Mãi đến khi tiếp xúc với ánh mắt của Lý Viện Viện, cặp mắt Yến Tư Thành mới có độ ấm, hắn cúi đầu hành lễ.

Sự tiếc nuối không tên trong lòng Lý Viện Viện dần phai nhạt, cô chậm rãi đi đến bên hắn, giống như lúc cô rời cung sau buổi vấn an vậy. Thân là trưởng thị vệ, Yến Tư Thành luôn đứng ở một chỗ nghênh đón cô.

Tuy nhiên, ngay tại thời điểm cô nhấc bước cuối cùng ra khỏi phòng, Yến Tư Thành vừa hé miệng, một chữ “Điện” còn chưa kịp thốt ra, một nữ sinh bỗng dung xông đến từ phía sau, đụng phải Lý Viện Viện. Cơ thể Lý Viện Viện cường tráng nên bị va vào cũng không nhúc nhích, bản thân nữ sinh kia lại hơi lảo đảo. Nhưng mấy thứ này đều không ngăn được cô nữ sinh đó bổ nhào vào Yến Tư Thành, lôi kéo cánh tay hắn.

“Ha ha, Yến Tư Thành, anh đến xem em tập luyện phải không?”

Nhìn Lâm Hiểu Mộng vô cùng hạnh phúc nắm lấy cánh tay Yến Tư Thành, Lý Viện Viện hóa đá trong chớp mắt.

Đây... là cái tình huống gì vậy?

Tác giả có lời muốn nói:

∩ (͡° ͜ʖ ͡°) ∩ Tình huống càng ngày càng phức tạp

(1) Nguyên văn: cường thường trạng nguyên

(2) Nguyên văn: lưỡng tương phân ly

(3) Nguyên văn: hưng phong tác lãng

(4) Nguyên văn: ma quyền sát chương (xoa tay xoa chân, xắn tay áo chuẩn bị “oánh lộn”) làm một việc gì đó

(5) “Ổ đĩa treo”: nghĩa gốc là một phần mềm dùng để ăn gian trong game, sau này được dùng để chỉ một người đạt được kết quả tuyệt vời làm người khác không tin nổi, tới mức nghĩ rằng người đó gian lận. Hiện nay “ổ đĩa treo” không nhất thiết ám chỉ việc gian lận, mà chỉ đơn giản là một người bình thường đạt thành tựu bất thường làm người khác hết hồn thôi.

(6) Nửa đầu chương Cửu viết là Tôn Tú, nửa sau lại đổi thành Trương Tú. Ta chọn Tôn Tú cho đồng nhất, mà Tôn Tú nghe êm tai hơn Trương Tú một chút.

Bạn đang đọc truyện *Mập Mới Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đồ kị và xem thường

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Trông thấy nữ sinh đột nhiên nhào tới túm lấy cánh tay của mình, Yến Tư Thành phải dùng sự kiên nhẫn và tỉnh táo ở mức cực đại mới khắc chế được nỗi kích động đang thôi thúc hấn quật cô ta xuống đất.

Nơi đây đầy người qua lại, nữ sinh này lại mặc váy ngắn, nếu như ngã chồng vó trên mặt đất, tình cảnh phỏng chừng sẽ rất khó coi. Hắn bình tĩnh gạt bỏ tay cô ta rồi lùi lại một bước: “Lâm Hiểu Mộng, xin chào”, thái độ xa lạ và khách sáo.

Lâm Hiểu Mộng hơi ngần ra:

“Làm cái khi gì vậy, sao hôm nay anh khách khí với em như thế?”

Lý Viện Viện ở một bên, nghe xong câu này cô âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải dành thời gian cố gắng nghiên cứu ngôn ngữ địa phương, nào là “mẹ kiếp”, “bích-trĩ” với “làm cái khi” gì gì đó, cô cần phải làm rõ nghĩa của những câu này, để tránh việc trở thành trò cười trước mặt mọi người mà bản thân lại không biết.

Ở bên này, đối diện với một Yến Tư Thành xa lạ và khách sáo, Lâm Hiểu Mộng cũng không có nửa phần chùn bước, cô ta lại càng nhiệt tình tiến lên:

“Yến Tư Thành, hôm nay cùng nhau ăn cơm đi.”

Yến Tư Thành lại lùi về phía sau một bước:

“Xin lỗi.”

Lần này Lâm Hiểu Mộng hơi hơi hiểu ra:

“Anh không phải đến tìm em?” Cô ta nhú mày, tỏ vẻ rất không vui: “Anh lại nhầm trúng em gái nào trong câu lạc bộ kịch của tụi em rồi?”

Cô ta vừa dứt lời thì Lý Viện Viện vừa khéo bước một bước ra khỏi cửa, nghe được hàm nghĩa sâu xa trong chữ “lại” kia, Lý Viện Viện liền giương mắt nhìn Yến Tư Thành một cái. Yến Tư Thành hầu như ngay lập tức bắt được ánh mắt của Lý Viện Viện. Hắn tiến lên nghênh đón, vừa định mở miệng gọi một tiếng “Điện hạ”, Lâm Hiểu Mộng ở bên cạnh bỗng nhiên nói:

“Anh đến tìm Lý Viện Viện? Anh tìm Lý Viện Viện có chuyện gì...”

Yến Tư Thành quay đầu nhìn cô ta một cái:

“Không liên quan tới cô.”

Lý Viện Viện cũng quay đầu, nở nụ cười nhẹ với Lâm Hiểu Mộng rồi xoay người rời đi.

Lâm Hiểu Mộng chớp mắt nhìn hai người đi xa, cô ta gãi gãi đầu, làm thế nào mà trong nháy mắt đó, cô ta cảm thấy Yến Tư Thành dường như giống hệt diễn xuất ban nãy của Lý Viện Viện, trở nên...

“Cậu ấy trở nên hơi không bình thường đúng không?”

Đúng vậy, quá không bình thường đi...

Một giọng nam vang lên phía sau Lâm Hiểu Mộng làm cô ta giật bắn người:

“Luu Thư Dương, cậu tính hù chết người hả!”

Luu Thư Dương cười cợt:

“Làm sao, nhìn bóng lưng của nam thần của cậu tới mức đầu óc cũng không chạy nữa sao? Cậu ta lại từ chối cậu, bỏ rơi cậu rồi hả? Lần này có phải cũng là kiểu khóc lóc thương tâm hay kiểu gào khóc thảm thiết đây?”

“Mắc mớ gì tới cậu.” Lâm Hiểu Mộng tức giận nói. “Yến Tư Thành anh ấy, bộ dạng hôm nay thật kỳ quái(1), nhất định là muốn làm mặt lạnh để từ chối mình, chờ tới lúc mình đem anh ấy câu tới tay rồi xem mình giày vò lại gấp bội đi!” Lâm Hiểu Mộng nghiêng răng: “Mình mới không từ bỏ một cách đơn giản như vậy đâu!”

Luu Thư Dương im lặng rất lâu, sau đó lại cười:

“Tĩnh lại đi, người ta và Lý Viện Viện đi rồi cũng không muốn ăn cơm cùng với cậu.”

Lâm Hiểu Mộng hừ lạnh một tiếng:

“Anh ấy có thể thích Lý Viện Viện sao? Để bọn họ đi chung đi, có đi mười lần cũng không đi ra nổi bông hoa đào nào đâu.”

Lý Viện Viện đã đi xa, đương nhiên là không nhìn thấy xích mích ở đằng sau, cô chỉ hỏi Yến Tư Thành một câu:

“Trong đầu có ký ức liên quan tới Lâm Hiểu Mộng sao?”

“Có lẽ mờ một chút, hình như là người theo đuổi chủ nhân ban đầu của cơ thể này.”

Yến Tư Thành đáp rất đúng mực(2), nhưng Lý Viện Viện nghe xong lại cười híp mắt:

“Tur Thành, hôm nay ngươi có thể sẽ hại khổ ta.”

Yến Tư Thành sững sờ:

“Điện hạ?”

Lý Viện Viện sờ sờ mặt của mình:

“Diễn tập buổi chiều, ước chừng sẽ có người tìm ta để gây phiền phức.” Cô cười nhẹ, cũng không khổ não vì việc này mà dường như còn rất vui vẻ. “Đôi khi, khuôn mặt đẹp quả nhiên là một loại tội lỗi.”

Nghe ra ý cười thoải mái trong lời nói của cô, Yến Tư Thành liền nở nụ cười hiếm khi thấy được, gật đầu nhẹ nhẹ:

“Điện hạ nói phải.”

Đi được một lúc, Lý Viện Viện dừng bước, cô chợt nhớ tới mình vậy mà lại mắc phải sai lầm hồi sáng sớm. Cô quên hỏi hai giờ chiều rốt cuộc là vào canh giờ nào.

Yên lặng suy nghĩ một chút, cô liền có biện pháp:

“Tur Thành, lát nữa ta muốn đến trước buổi tập để ôn kịch bản, có lẽ hôm nay chúng ta dùng bữa gần đây đi?”

Yến Tư Thành gật đầu:

“Thuộc hạ đã thăm dò qua, trường học này có bốn nhà ăn, chỗ gần nhất thì cần đi tới khoảng mười trượng nữa là có thể nhìn thấy.”

Từ sau khi Lý Viện Viện vào phòng tập luyện, Yến Tư Thành lập tức đi thăm dò rõ ràng tình hình tổng thể của toàn trường. Sau khi dò xét một vòng xung quanh phòng tập và xác nhận không có nguy hiểm, thấy Lý Viện Viện hưng trí bừng bừng diễn kịch trên sân khấu, hắn lại nhanh chóng tuần tra một lượt khắp trường học.

Đại học X rất lớn nhưng Yến Tư Thành vẫn đi rất nhanh, thậm chí có nơi chỉ cần chạy chậm qua là xem được toàn bộ. Đến thời điểm giữa trưa, hắn đã tận lực ghi nhớ mọi kiến trúc trọng yếu và một ít lối đi nhanh đơn giản. Trở lại phòng diễn, nghe thấy bọn họ còn có đợt tập vào buổi chiều, Yến Tư Thành liền dự định buổi chiều sẽ đi tìm hiểu xa hơn một chút, xem toàn bộ hoàn cảnh bên ngoài trường. Dù sao công chúa muốn ở nơi này, hắn cần phải nắm rõ tất cả tình hình trong phạm vi mười dặm.

Đối với năng lực làm việc của Yến Tư Thành, từ trước đến giờ Lý Viện Viện đều rất tán thưởng, cũng bởi vì hắn luôn luôn tỉ mỉ chu đáo(3) như vậy nên Lý Viện Viện luyện mãi thành thói quen. Cô gật gật đầu:

“Đi thôi.”

Nhà ăn phía trước người đến người đi, Yến Tư Thành tìm một chỗ ngồi tương đối yên tĩnh ở một góc cho Lý Viện Viện, xung quanh ồn ào khiến hắn không thể không cúi đầu xuống gần bên tai của Lý Viện Viện, nói:

“Điện hạ ngồi đây một lát, Tur Thành đây sẽ lập tức đi lấy thức ăn.”

Lý Viện Viện gật đầu cho phép.

Sau khi Yến Tư Thành rời đi, một nam sinh tóc ngắn, mặc áo tay ngắn màu đen, đeo tai nghe, tức khắc tới vị trí đối chọi với Lý Viện Viện. Hắn đặt khay cơm xuống, ngồi vào ghế xong liền bắt đầu rung chân, vừa rung liên tục vừa chuyên tâm ăn, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của bản thân.

Cái bàn này là loại bàn phổ thông dùng trong căn-tin, kiểu dáng liền nhau thành một thể, một bàn đủ chỗ cho bốn người. Hắn rung chân lên liền rung tới mức cái ghế của Lý Viện Viện cũng bắt đầu lắc lư.

Lý Viện Viện tiếp tục dùng ánh mắt ôn hòa nhìn hắn chăm chú, nhưng nam sinh này quá tập trung vào việc ăn, hoàn toàn không chú ý đến Lý Viện Viện.

Lúc bắt đầu nhìn hân, Lý Viện Viện vốn định để hân nhận biết mà ngưng cái kiểu vô thức rung rung cơ thể này. Nhưng dù cô có nhìn chăm chăm tới cỡ nào chẳng nữa, đối phương vẫn không hề có phản ứng, vậy mà cô lại cảm thấy có một sự thú vị không tên. Khi còn ở phủ công chúa, cô luôn luôn dùng bữa một mình, dùng nói tới có người rung chân trước mặt mình, ngay cả lớn tiếng nói một câu cũng không ai dám. Cô nhìn người nam sinh sống động này, đầu óc cũng run lên từng chút một theo độ rung chân của hân, giống như một con gà con đang mổ thóc.

Ba khay cơm được đặt xuống, hầu như chiếm toàn bộ chỗ trống trên bàn. Lúc này Lý Viện Viện mới hết như bị kéo ra khỏi cái tần suất rung chân đó, ngẩng đầu lên nhìn, Yến Tư Thành một mặt âm trầm trừng người đàn ông không biết từ đâu chui ra này. Có lẽ do sát khí quá nặng, hoặc do ba cái khay chiếm chỗ quá đột ngột, sự chú ý của nam sinh thích rung chân cuối cùng cũng rời khỏi phần cơm trong khay, ngẩng đầu nhìn Yến Tư Thành một cái, bốn mắt giao nhau ngay tức khắc. Lý Viện Viện thấy bàn ăn nảy lên một lần, sau đó thì không còn truyền đến cảm giác rung rung nữa.

Tiếp theo, nam sinh thích rung chân bụng khay cơm đang ăn dở lên, im lặng đi ra.

Lý Viện Viện nhìn hân rời khỏi, có chút luyến tiếc.

(Tiểu Lam: Anh thì quá cường đại, chị thì quá “ba chấm”. Hai người đúng là tuyệt phối!!!=))

Cô vừa định nói mấy câu với Yến Tư Thành, nhưng thần sắc trong đôi mắt đang rũ xuống của Yến Tư Thành nào có nửa phần hung ác. Hân nhìn Lý Viện Viện, mang theo một chút ôn nhu nhẹ giọng nói:

“Điện hạ, thức ăn đã được bố trí thỏa đáng. Xin mời dùng.”

Mùi thơm của cơm và thức ăn truyền vào trong mũi, khiến khích con sâu tham ăn trong bụng, Lý Viện Viện liền không còn ý nghĩ dư thừa nào đối với nam sinh thích rung chân kia nữa.

Cả buổi trưa trong đại sảnh căn-tin âm ỉ, Lý Viện Viện lại ăn một cách đặc biệt yên tĩnh, vì hầu như chẳng có ai đến ngồi cùng bàn với cô. Yến Tư Thành khoanh tay đứng sau lưng cô y hệt một bức tường ngăn cách, dùng ánh mắt phân rõ ranh giới(4) giữa Lý Viện Viện và những sinh viên khác.

Đại khái do quen thuộc cách đối xử như thế, Lý Viện Viện cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Tuy vậy, khi bước ra khỏi căn-tin, Lý Viện Viện quay đầu liếc qua những sinh viên đang tụm năm tụm ba ngồi cùng một chỗ đùa giỡn, trong lòng lại hơi dao động.

Tại sao không thể giống như bọn họ?

Lý Viện Viện nhìn Yến Tư Thành một mực cung kính theo sau nửa bước, cô bất chợt lùi lại, đứng ở vị trí bằng với Yến Tư Thành. Yến Tư Thành gần như lập tức lùi thêm nửa bước, tiếp tục giữ một khoảng cách giống vừa rồi, không hơn không kém.

Yến Tư Thành không hiểu động tác của Lý Viện Viện cho lắm:

“Điện hạ?”

Lý Viện Viện cười cười, không giải thích gì cả.

Buổi trưa, Lý Viện Viện ngồi trong phòng diễn tập không một bóng người học kịch bản, Yến Tư Thành đứng ở cửa như lúc sáng, chỉ là hiện tại Lý Viện Viện ở trong phòng một mình nên hân cũng không đi xem những chỗ khác.

Trí nhớ của Lý Viện Viện vô cùng tốt, chỉ cần hiểu rõ mạch văn, đối với loại ngôn ngữ công chúa này cô chỉ đọc hai ba lần liền thuộc, hơn nữa phân đoạn của cô cũng không nhiều, cùng lắm nửa tiếng cô đã ghi nhớ nằm lòng toàn bộ lời thoại.

Nhìn đại sảnh phòng tập vắng ngắt, Lý Viện Viện biết, hân là còn cách một đoạn thời gian nữa mới tới “hai giờ”, thế nên cô lại lấy phần cuối cùng từng bị Trương Nam chê bai ra xem một chút.

Trong đoạn kịch, công chúa rút cuộc biết được vị phò mã mà mình thích bày mưu tính kế sau lưng, nàng đứng trên vách núi độc thoại với ánh trăng. Thấy phò mã mang binh lính đuổi theo, nàng có cảm giác tâm như tro tàn, cuối cùng nhảy xuống.

Lý Viện Viện đọc đi đọc lại những chữ này mấy lần, cuối cùng thờ dài một tiếng:

“Không hiểu.”

Yến Tư Thành đứng ở cửa, nghe được lời than vãn của cô, liền đưa ánh mắt nhìn qua chỗ Lý Viện Viện.

“Tur Thành.” Đường như biết hân đang vụng trộm nhìn, người trong phòng lập tức lên tiếng gọi. Yến Tư Thành mặt không biến sắc đi vào: “Điện hạ.”

Lý Viện Viện cầm kịch bản trong tay, trầm tư hỏi hân:

“Ngày đó chúng ta rút xuống vách núi, Tư Thành có từng thấy thống khổ tuyệt vọng, tâm như tro tàn không?”

Yến Tư Thành ngẩn người, trong đầu vô có lóe lên cảnh tượng tay Lý Viện Viện trượt khỏi lòng bàn tay hắn, rơi xuống vực sâu không đáy. Hắn trầm mặc không đáp. Lý Viện Viện sờ cằm lẩm bẩm

“Đến cùng thế nào mới đủ tuyệt vọng tâm chết đây? Nếu nói ngã xuống vách núi, ta cũng đã trải qua một lần, nhưng là bị đẩy xuống. Ta chỉ nhớ rõ khi ngã thì ý nghĩ trong đầu là muốn lời cái tên gia hỏa đó theo làm đệm lưng, cũng không nghĩ đến chuyện bị Tư Thành người bắt lấy. Cái cảm giác tuyệt vọng chết tâm của công chúa như trong này, ta quả thật không hiểu nổi.”

Yến Tư Thành sụp mắt:

“Thuộc hạ chỉ mong điện hạ đời này đều không cần biết đến mùi vị đó.”

Lý Viện Viện không nghe ra tâm tình ẩn sau lời nói của Yến Tư Thành, chỉ nói:

“Có lẽ ta thực sự lĩnh hội không đủ, đọc xong cả vở kịch, ta luôn nghĩ, vì sao không giết chết phò mã ở khúc này, vì sao không giết chết phò mã ở khúc kia? Rõ ràng trong kịch công chúa có cơ hội làm thịt tên đại nghịch bất đạo này ở khắp nơi, nhưng chỗ nào cũng ngu xuẩn đem phò mã thả ra. Cho dù đến cuối cùng, nếu ta là công chúa, ta tuyệt không nguyện nhảy xuống núi. Đường đường là cảnh vàng lá ngọc, núi xanh vẫn tồn tại, còn sợ ngày sau không có củi đốt chết kẻ bội bạc này hay sao?”

(Tiểu Lam: nguyên văn vẫn là “làm thịt” nhé! ~O(n-n)O~)

Nói hết một trận, Lý Viện Viện cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, cô quay đầu nhìn Yến Tư Thành, bồi thêm một câu:

“Hon nữa, thị vệ của vị công chúa kia đều ăn không ngồi rồi sao, há có thể khoan nhượng chuyện công chúa bị khi nhục đến mức độ như vậy!”

Yến Tư Thành im lặng, cúi đầu âm thầm nở nụ cười.

Đúng vậy, nếu Lý Viện Viện có phò mã, lại bị phò mã khi nhục như thế, Yến Tư Thành cảm thấy chính mình có đánh đổi tất cả cũng phải cùng hắn đồng quy vu tận, không để hắn tiếp tục hại công chúa thêm một chút nào nữa.

“Tính ra, vẫn là đoạn diễn hoành hành thiên hạ bắt nạt người khác trước đó thoải mái hơn.” Lý Viện Viện cười hỏi Yến Tư Thành: “Tư Thành sáng nay có nhìn thấy bộ dạng ngang ngược hung ác của ta không?”

Yến Tư Thành sững sờ:

“Điện hạ thứ tội...”

“Buổi chiều vẫn phải tập, Tư Thành ngồi đây xem luôn đi.” Lý Viện Viện vỗ vỗ vị trí bên tay trái của hắn. “Ta đúng là khó có được một lần ngang ngược kiêu căng đấy.”

“...Vâng.” Hắn thu xếp mọi thứ, cũng không đặt nặng câu nói của Lý Viện Viện.

Khi đột diễn tập buổi chiều bắt đầu, Yến Tư Thành ngồi ngay vào chỗ Lý Viện Viện bảo. Đôi lúc, vài người vì muốn ngồi chung với nhóm của mình nên xin Yến Tư Thành nhường vị trí cho bọn họ, cuối cùng đều bị ánh mắt rét lạnh của Yến Tư Thành trừng tới mức bản thân phải cảm nín mà tránh ra.

Hắn sẽ không nhường.

Yến Tư Thành nghĩ, đây là vị trí công chúa đã dành cho hắn.

Hắn sẽ luôn ngồi ở đây, động cũng không động.

Tác giả có lời muốn nói:

Cảm tạ Đầu Lô Jerair cùng cục cưng Dung Dung và mẹ Dung Dung hai bạn nhỏ, tổn kém rồi (ノ 3 丷)

(1) Nguyên văn: âm dương quái khí

(2) Nguyên văn: bất ti bất kháng — không tự ti cũng không kiêu ngạo

(3) Nguyên văn: vô vi bất chí

(4) Nguyên văn: Sở hà Hán giới — nghĩa đen: con sông ngăn cách hai nước Hán, Sở — nghĩa bóng: ranh giới phân cách giữa hai đối thủ

Bạn đang đọc truyện *Mập Mới Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Ôn hòa và lạnh nhạt

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Lý Viện Viện ức hiếp người.

Về mặt khinh miệt và ngang ngược, Yến Tư Thành ngồi xem bên dưới, khoe môi không kiềm chế nổi mà cong lên, nhưng đột nhiên ngay lúc đó hấn lại vì Lý Viện Viện mà cảm thấy thương tâm, vị trí mềm mại nhất dưới đáy lòng như bị người bóp chặt, vừa chua xót vừa đau buốt.

Yến Tư Thành nghĩ, nếu bây giờ thực sự ở Đại Đường thì tốt rồi, nếu trước đây công chúa cũng có thể như vậy thì tốt rồi.

Nhưng cố tình, khi đó Lý Viện Viện nhất định phải luôn luôn ản ản, luôn luôn khiêm nhường, mỗi ngày đều phải thận trọng từ lời nói đến hành vi, cuộc sống bị khống chế từng li từng tí. Hấn vô cùng mong muốn làm cho công chúa sinh hoạt được tự do hơn một chút, nhưng dù Yến Tư Thành có bất luận như thế nào đi nữa cũng không thể đạt được kỳ vọng.

Chính vì vậy, hấn thật sự hy vọng công chúa đi hòa thân, chỉ ít ở biên cương(1), thân phận của công chúa sẽ trở nên quan trọng hơn ở Đại Đường rất nhiều, cô còn có thể tùy ý làm bậy nhiều hơn. Cuối cùng bọn họ vẫn không thể đến nơi, nhưng mà có thể tới nơi này nhờ nguyên nhân kì lạ nào đó thật ra cũng không tồi.

Xét tình huống hiện tại, có lẽ cô ở đây sống càng tốt hơn so với vùng biên cương, ít ra...

Hấn tạm thời có thể bảo đảm như vậy.

Yến Tư Thành vừa lan man suy nghĩ vài thứ vừa chú ý đến phản biểu diễn trên sân khấu.

Yến Tư Thành xem kịch, lập tức có suy nghĩ giống với Lý Viện Viện —— âm mưu tạo phản của phò mã thực sự quá vô căn cứ.

Mặc dù công chúa quá mức mù quáng không thấy rõ lòng người, nhưng nếu có hấn ở bên cạnh, Yến Tư Thành bảo đảm, hấn có thể ám sát phò mã mười lần ở chỗ này, hấn có thể độc chết phò mã mười lần ở nơi kia, coi như phò mã là thần tiên hạ phàm có thân thể bất tử, chờ đến thời khắc Lý Viện Viện đứng trên thang đạo cụ, phò mã cũng đã thành bộ dạng thũng trảm ngàn lỗ rồi.

Nếu như hấn còn có thể lê tấm thân tàn tạ đi bức tử công chúa, vậy cũng xem như là một người đàn ông đích thực.

Nhìn Lý Viện Viện đứng trên thang đạo cụ nói lời thoại với vẻ mặt bi thương, mặc dù biết đó là giả, nhưng trong lòng Yến Tư Thành vẫn có mấy phần khó chịu đáng ghét đang đáp trả, thậm chí nhìn đến Lưu Thư Dương diễn vai phò mã chờ đợi ở một bên cũng có chút không vừa mắt.

Đương thời điểm Yến Tư Thành không vui trong lòng, Trương Nam ngồi ở giữa dãy ghế cách trước mặt hấn mấy hàng đột nhiên mở miệng hô:

“Dừng lại!”

Trương Nam cau mày nhìn Lý Viện Viện:

“Trưa nay không phải đã nói với cô rồi sao, bảo cô cố gắng tìm cảm giác trước.” Thấy Lý Viện Viện luôn diễn không tốt phân đoạn cuối cùng, Trương Nam hơi bắt đầu nóng nảy, “Tôi còn tưởng cô đã tìm được cảm giác rồi đây! Làm thế nào mà cuối cùng vẫn xuất hiện chỗ sai vậy, cô xem xem, cô là người con gái bị người mình yêu thật lòng phản bội! Cô không còn là công chúa nữa! Cô cần phải tuyệt vọng đau đớn hơn, mà không phải giống như bây giờ, toàn bộ ánh mắt hầu như đang nói ‘được rồi, ta lừa dối với người, ta đi chết là được chứ gì’. Cô không nên rộng lượng như thế!”

Lý Viện Viện trên sân khấu không có biểu tình gì, cũng tương đối quen với thái độ như vậy của Trương Nam.

Yến Tư Thành ngồi phía sau, sắc mặt trầm xuống.

Lý Viện Viện lấy kịch bản ra đọc lướt qua từ đầu đến cuối, Trương Nam lại nói:

“Làm lại.”

Lý Viện Viện lập tức diễn lại một lần.

Chân mày của Trương Nam càng nhíu chặt:

“Cô sẽ không đau khổ được đi! Cô chưa từng thất tình à?! Chưa từng tuyệt vọng vì chuyện gì hết à?! Tâm như tro tàn? Cô phải nhớ tới cảm giác đó!”

Lý Viện Viện nghiêm túc suy nghĩ một chút, hình như... vẫn chưa có...

Thật ra, nếu nói tới đau thương, Lý Viện Viện cũng đã trải qua, lạc lõng khi biết bản thân không được phụ vương sủng ái, thờ dài cho sự cô tịch khi chính

mình bị hứa gả đến biên cương để hòa thân. Nhớ đến những điều này, Lý Viện Viện vẫn có vài phần đau thương, nhưng nếu muốn nói tuyệt vọng, cô quả thật không biết mùi vị ấy ra sao cả.

Bởi vì vô luận như thế nào, không phải đều sống sót đấy sao.

Cho dù ngã xuống vách núi, cô vẫn sống sót.

Số mệnh của cô mạnh mẽ như vậy, được trời cao chiếu cố như vậy, tại sao phải tuyệt vọng chứ.

Lý Viện Viện không thể hiểu nổi. Cô lập tức lắc đầu:

“Không tưởng tượng ra được, không bằng đạo diễn cậu đến thử xem”

Logic của Lý Viện Viện rất đơn giản, anh nói tôi không làm được, vậy anh đến thử xem đi. Nhưng câu này của cô được nói ra trước mặt mọi người, nghe vào tai người khác lại có một chút ý tứ khiêu khích.

Trương Nam sa sầm cả mặt, ném kịch bản trong tay xuống cái ghế bên cạnh:

“Cô diễn không được thì leo xuống cho tôi!”

Tiếng nói vừa dứt, có người từ một bên chạy nhanh đến, lướt qua người hấn, mang theo một con gió. Người đó sai bước lên sân khấu, bước chân nặng nề, giống như vừa giẫm đạp lòng người vừa tiến lên vũ đài vậy.

“Điện...” Yên Tư Thành nhớ tới tin tức nghe ngóng được của ngày hôm qua và hôm nay, biết hiện tại gọi Lý Viện Viện bằng điện hạ e rằng không thích hợp, tức thời thay đổi xưng hô: “Thiên Ninh, chúng ta đi thôi.”

Lý Viện Viện đứng trên thang đạo cụ, trông thấy Yên Tư Thành ở dưới duỗi hai tay ra, ngăn người.

Danh xưng Thiên Ninh này, tại thời điểm bốn bề vắng lặng khi còn bé, Yên Tư Thành hay tình cờ gọi cô như vậy, thân mật y hệt một người anh trai chân chính của mình. Nhưng theo sự tăng dần của tuổi tác, Yên Tư Thành càng ngày càng kiêng kỵ chuyện thân phận, bất luận là lúc nào, tình huống nào, Yên Tư Thành mãi mãi đều chỉ gọi cô bằng điện hạ, ngôn hành cử chỉ lễ độ cung kính vô cùng, không có một chút nào quá mức.

Đó là lý do mà bây giờ nghe được cái tên này, Lý Viện Viện lại hơi thất thần, ngọn đèn kéo quân(2) trong trí nhớ chợt hiện ra người thiếu niên đã cho cô ăn kẹo gừng, thiếu niên giúp cô bắt đom đóm, còn có thiếu niên cho cô con châu chấu bện bằng cỏ.

Người thiếu niên ấy vẫn luôn đi theo bên cạnh cô, cùng cô trưởng thành, phương thức ở chung của hai người thay đổi không ít, nhưng thứ duy nhất không đổi chính là hần hủu như không thể chịu đựng việc người khác bắt nạt cô.

Một chút cũng không chịu được.

Sau đó, Lý Viện Viện cười cười, gật đầu: “Được.” Cô nắm chặt hai tay của Yên Tư Thành, trực tiếp nhảy từ trên thang đạo cụ xuống.

Thấy Lý Viện Viện vững vàng chạm đất, không ít người âm thầm kinh ngạc thán phục lực cánh tay của Yên Tư Thành.

Mà kinh ngạc nhất, vẫn là Lâm Hiểu Mộng đang đứng một bên chờ diễn. Cô ta nhìn tới mức con mắt đều tái xanh rồi, lập tức không kiềm chế được tâm tình, hô to:

“Làm cái gì vậy, còn đang tập luyện đó! Cậu thật muốn đi hả?!”

Yên Tư Thành vừa quay đầu liền lạnh mặt, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâm Hiểu Mộng.

Thật giống như bị băng đâm vào, Lâm Hiểu Mộng rụt về phía sau, nhưng vẫn nói một cách cố chấp để duy trì mặt mũi:

“Thế nào? Vốn chính là đạo lý này, diễn không tốt còn không cho người ta nói hả? Bây giờ còn có một tuần là công diễn ngay, đạo diễn chỉ trích mấy câu liền muốn rời khỏi, kiêu ngạo gớm nhỉ?”

Ánh mắt Yên Tư Thành tối tăm lạnh lẽo, Lý Viện Viện lại cười, căn bản không để ý tới cô ta, dặt tay Yên Tư Thành xuống sân khấu, đi tới trước mặt Trương Nam, cô nở nụ cười ôn hòa:

“Xin lỗi, màn cuối cùng này tôi diễn không được.”

Thái độ ôn hòa như vậy ngược lại khiến Trương Nam ngăn người, lập tức phản ứng theo bản năng “Ừm” một tiếng, còn cộng thêm một câu: “Không có gì, lại...” Tập thêm lần nữa. Mấy chữ này chưa kịp ra khỏi miệng, Lý Viện Viện tiếp tục cười thật tươi, nói:

“Không có gì thì tốt rồi, tôi cảm thấy tôi rất yêu thích diễn kịch, nhưng đoạn này xác thực diễn không ra, cho nên anh đem kịch bản sửa lại đi.” Cô nói một cách cực kỳ qua loa hời hợt, “Đổi thành cảnh mà tôi diễn được ấy. Cứ vậy đi. Ngày mai tôi quay lại xem”

Nói xong, cô liền kéo tay Yên Tư Thành rời khỏi phòng tập.

Trương Nam ngây ngốc.

Mọi người trong phòng đều ngây ngốc.

Đột lúc lấy lại tinh thần, Lý Viện Viện đã sớm dẫn Yến Tư Thành đi không biết bao xa rồi.

Lâm Hiểu Mộng nghiêng muốn bẻ răng, Lưu Thư Dương ở bên cạnh nhìn cô ta một cái, trong giọng nói có chút cười trên nỗi đau của người khác: “Ái chà, coi bộ giữa hai người kia cũng nở được ít hoa gì đó nha.” Cậu ta sờ cằm, trầm tư: “Xùy(3)...Nhưng mà Yến Tư Thành này sao đổi khẩu vị nhanh thế, hồi trước không phải còn nghe đồn cậu ta yêu thích nữ sinh khoa nghệ thuật sao?”

“Không có khả năng!” Lâm Hiểu Mộng hận đến nghiêng răng. “Yến Tư Thành không thể thích cậu ta!”

Lưu Thư Dương liếc mắt nói:

“Chỉ ít thì trông giống vậy đấy.”

Lâm Hiểu Mộng cắn tức một hồi, sau đó nhủ mày:

“Cậu có để ý vừa rồi Yến Tư Thành gọi Lý Viện Viện là gì không?”

“Cái gì?”

“Anh ấy không gọi Lý Viện Viện.”

“Chắc là tên thân mật của hai người bọn họ đi, cậu quản gì lắm thế.”

Lâm Hiểu Mộng trở nên trầm mặc, không nói nữa.

Tuy nhiên, trong đại sảnh phòng tập, tiếng ồn càng lúc càng lớn. Trọng tâm thảo luận cũng chỉ có một tin tức kinh hãi: không ngờ Lý Viện Viện có bạn trai rồi.

Ra khỏi tòa nhà, tâm trạng Lý Viện Viện không tệ, cô chìm đắm trong tư tưởng “ban nãy hình như mình rất hống hách”, quên luôn chuyện buông tay của Yến Tư Thành mà cô cảm nãy giờ. Yến Tư Thành đương nhiên không dám chủ động giẫy ra, hần vẫn rút lại phía sau nửa bước, im lặng đi theo tốc độ của Lý Viện Viện.

Đi mãi đi mãi, mặt Yến Tư Thành cứ lặng lẽ đỏ lên.

Bàn tay mũm mĩm của Lý Viện Viện thật ấm áp, ấm đến nỗi lòng bàn tay của Yến Tư Thành đỏ một tầng mồ hôi mỏng, hần nhìn đôi bàn tay đang nắm lấy nhau một lát rồi nhìn thoáng qua Lý Viện Viện và nụ cười trên môi cô. Phong cảnh xung quanh dường như đều biến thành những hình ảnh lung linh huyền ảo, chỉ có Lý Viện Viện mới là sự tồn tại chân thật nhất.

“Tư Thành.” Lý Viện Viện đột nhiên dừng bước.

Nhưng Yến Tư Thành lại thất thần nên không đứng lại, tức khắc va vào lưng Lý Viện Viện. Yến Tư Thành thanh tĩnh trong nháy mắt, thủ thế định quỹ xuống:

“Điện hạ thứ tội.”

Lý Viện Viện không may mắn để ý, lôi kéo Yến Tư Thành, cặp mắt lóe sáng nhìn hần:

“Ngươi có nghe thấy bọn họ nói gì không?”

Yến Tư Thành ngây ngốc, bấy giờ mới nhìn thấy hai nữ sinh đi ngang qua bên cạnh bọn họ, lóu ra lóu rú thảo luận xem chân gà tắm nước sốt chỗ này ngon hay cánh gà nướng chỗ kia ngon. Yến Tư Thành quay đầu:

“Điện hạ muốn ăn gà?”

“Không phải, hồi nãy bọn họ mới nói bên ngoài trường học có một con đường rất dài rất dài.” Ánh sáng lấp lánh trong con mắt Lý Viện Viện tăng mạnh: “Toàn bộ đều là đồ ăn!”

(Tiểu Lam: Phụt! Hahahahahaha!!!!)

Yến Tư Thành phút chốc lạng thình, sau đó gật đầu:

“Ta đi tìm.”

Con phố phía nam Học Phủ là phố ăn hàng(4) lớn nhất bên ngoài Đại Học X, mới vừa tới đầu phố, Lý Viện Viện đã sung sướng chịu không nổi. Hai tay

cô chặt chẽ bắt lấy cánh tay Yến Tư Thành:

“Tur Thành! Cái này.”

Yến Tư Thành mua một cái bánh trứng nướng(5) cho cô, sau đó Lý Viện Viện không bám vào hần nữa, hai tay cầm bánh trứng nướng nóng hằm hạp, vừa ăn vừa nhìn những cửa hàng xung quanh. Yến Tư Thành nhìn cánh tay không còn gánh nặng của mình, lại nhìn bánh trứng trong tay Lý Viện Viện, cuối cùng bảo trì trầm mặc.

Dọc đường đi, phàm là món Lý Viện Viện nhìn trúng, Yến Tư Thành đều mua. Đi tới giữa con phố, Lý Viện Viện muốn ăn cánh gà nướng(6), loáng một cái ăn hết ba xâu, thời điểm cầm lấy xâu thứ tư, ông chủ nói nhỏ với Yến Tư Thành:

“Ôi, anh bạn trẻ, bảo bạn gái của cậu ăn ít một chút đi.”

Lý Viện Viện nghe được, lập tức vỗ ngực bảo đảm:

“Không việc gì, tôi còn có thể ăn.”

Ông chủ quán im lặng chốc lát:

“Không phải tôi nói cô có thể ăn được hay không...Cô rõ ràng là ăn rất khỏe...Nhưng cô bé à, cô vẫn nên ăn ít một chút...”

Lúc ông ta nói câu này, Lý Viện Viện đã cầm xâu cánh gà nướng thứ tư, dắt Yến Tư Thành đi rồi.

Đi hết một đường, ăn từ đầu phố tới cuối phố, Lý Viện Viện vuốt bụng cảm thán:

“Cả đời ta, chỉ lúc này mới biết đến cảm giác no.”

Những lời này thực ra không phải do Lý Viện Viện khoa trương, mà sự thật chính là như vậy.

Ngày trước cô ốm yếu, những người hầu hạ nghiêm ngặt kiểm soát số lượng thức ăn của cô, mỗi lần chỉ cho ăn no bảy phần. Kị dầu, kị ngọt, kị chua cay, ngay cả món ăn mặn một chút cũng sẽ bị mang đi, mỗi ngày ăn những món thanh đạm đến cực hạn, ngặt nỗi Lý Viện Viện lại thích chua cay, thích đồ ngọt. Lúc nhỏ có thể ăn vụng, lớn rồi còn làm như thế sẽ bị cấp dưới nói là không có tự chủ, mức độ mà tăng lên, ngay cả phụ hoàng cũng sẽ khiển trách cô vài câu.

Cho nên từ sau khi Lý Viện Viện bắt đầu hiểu chuyện, cô không có cách nào tiếp tục ăn ngon, như ngày hôm nay thả sức ăn tới mức phải nói rộng thắt lưng, quả thật cô chưa bao giờ trải qua.

Yến Tư Thành nghe câu cảm thán của Lý Viện Viện, hơi đau lòng, nhưng vẫn theo thói quen nhắc nhở:

“Điện hạ, ăn nhiều không có lợi cho cơ thể.”

Lý Viện Viện quay đầu sang bên cạnh, chớp mũi giật giật, sau đó chuyển cặp mắt đang sáng rực qua Yến Tư Thành:

“Chúng ta lại nướng một xâu mực đi!”

“...Vâng”

Vừa hạnh phúc ăn mực nướng vừa ra khỏi phố ăn hàng, Lý Viện vui vẻ đến mức gần như khê hát lên, đúng lúc đó, một chàng trai phát tờ rơi phía trước chia một tờ quảng cáo màu sắc sặc sỡ ra trước mặt Lý Viện Viện:

“Yoga tập thể hình giảm béo nhé.”

Lý Viện Viện ngẩn người. Yến Tư Thành bên cạnh vừa định lên can thì Lý Viện Viện đã tiếp nhận tờ đơn theo phản xạ.

Một cô gái chỉ mặc một cái yếm kỳ quái màu đen trên gáy đang bày ra một tư thái thướt tha, cô gái rất gầy, cái bụng nhẵn bóng không hề có tí thịt nào.

Anh chàng phát tờ rơi tiện thể mở miệng nói:

“Đến phòng tập thể hình của chúng tôi đi, yoga bơi lội hay tập thể hình đều được, còn có huấn luyện viên hướng dẫn, đảm bảo gầy! Chỉ cần quý cô đây chịu tập, chắc chắn gầy giống cô này.”

Lý Viện Viện ngẩn đầu nhìn cậu ta, cực kỳ khó hiểu:

“Tại sao phải gầy?”

“Thì để xinh đẹp đó! Cô coi, quý cô đây ngũ quan phát triển vô cùng tốt, nhìn sơ qua quả là có tiềm lực nha, nếu như gầy xuống, khẳng định là một mỹ nhân.”

Yến Tư Thành vừa nghe người này tùy tiện bàn luận về dung mạo của công chúa như thế, nổi giận ngay tức khắc:

“Làm càn!”

Thế là anh chàng bé nhỏ toàn thân run lấy bầy, bị dọa bởi khí thế của hắn:

“Làm... làm gì?”

Đổi lập với sự âm u lạnh lẽo của Yến Tư Thành, Lý Viện Viện có vẻ ôn hòa hơn nhiều: “Hiện tại tôi đã là một mỹ nhân rồi.” Cô cười thật ung dung và tự nhiên, “Tôi rất hài lòng với cơ thể hiện tại của mình.”

Anh chàng sững sờ nhìn hai người đi xa:

“Mẹ nó, lần đầu tiên gặp được nhọt mập tự nhận mình đẹp tới mức độ đó...Kiếm đâu ra tự tin dữ vậy?”

Về đến nhà, Lý Viện Viện đặt tờ quảng cáo lên bàn trà, ngồi ngay ngắn nghiền cứu cô gái trên mặt giấy, sau đó nhún mày:

“Tư Thành, cô gái này đẹp thật sao?”

Yến Tư Thành đứng ở một bên liếc mắt nhìn:

“Không bằng một phần vạn của điện hạ.”

(Tiểu Lam: Chội ôi là nịnhhhh~~~ Thành ca giỏi nịnh ghê a~~~)

Lý Viện Viện lại chăm chú nhìn cô gái vài lần:

“Không có một chút phong thái đầy đủ phú quý, mặt gầy eo nhỏ, chính là số mệnh bản cùng khốn khổ, không đáng xem.”

Cô vò tờ giấy, ném nó vào thùng rác, sau đó bật ti-vi, không nói một lời ngồi xem.

Nhìn cả nam lẫn nữ trong ti-vi, trong đầu Lý Viện Viện lại hồi tưởng những việc mình gặp phải và một ít ngôn ngữ nghe được hai ngày qua.

Trong lòng cô hiểu ra...

Thế giới này, đã sớm không còn là Đại Đường luôn cho rằng nhọt mập mới đẹp nữa.

Tác giả có lời muốn nói:

Kỳ thực, nếu chỉ luận giá trị quân sự, Yến Tư Thành tuyệt đối toàn thắng a, nhưng nếu như là lực sát thương trong ngôn ngữ, công chúa tuyệt đối ngược thị vệ đại nhân cả mười đường...

Đã bổ sung~

(1) Nguyên văn: tác ngoại – còn có nghĩa “phía bắc/ bên kia của Trường Thành”

(2) Đền kéo quân:

(3) Âm thanh hít gió qua kẽ răng ấy.

(4) Phở ăn hàng Trung Quốc thường trông như thế này này:

Bạn đang đọc truyện *Mập Mới Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ải mộ và nguyên do

Thực ra, sau khi biết đây không còn là thế giới coi nhọt mập là nét đẹp nữa, Lý Viện Viện cũng không quá khó chịu, bởi vì trong lòng cô tự tin rằng bản thân có thể lật đổ quan niệm thẩm mỹ của thế giới này. Sự tự tin đó đến từ chính lòng kiêu ngạo đối với Đại Đường.

Cho rằng người nhọt không xinh đẹp?

Không sao cả, cô sẽ khiến bọn họ thấy cái gì gọi là người mập xinh đẹp.

Cho rằng gầy mới là chân lý thể gian?

Cũng chẳng sao, cô sẽ khiến bọn họ nhận ra quan niệm thẩm mỹ trước đây nông cạn cỡ nào.

Vì thế, buổi tối ngày hôm ấy, Lý Viện Viện hoàn toàn không cảm thấy thương tâm, cô ngủ rất sớm.

Trong khi đó Yến Tư Thành càng không coi sự phát hiện này là một vấn đề, dưới cái nhìn của hắn, Lý Viện Viện biến thành hình dáng gì cũng không quan trọng, chỉ cần cô vẫn là người mà hắn đã lập lời thề tận trung, Yến Tư Thành sẽ dốc hết sức bảo hộ cô.

Nhưng đêm đó, toàn bộ tâm trạng của Yến Tư Thành đều phải phát sầu vì một chuyện.

Nhìn bóp tiền trên bàn, Yến Tư Thành chìm vào sự trầm tư sâu sắc không gì sánh được. Tuy rằng hắn cực kỳ không muốn nghĩ tới, nhưng sự thật bày ra trước mặt, sức ăn của công chúa điện hạ so với trước quả thực có.....tiền bộ vượt bậc.....

Hắn hẳn là đã lạc quan thái quá đối với kế hoạch tiền bạc lúc trước. Nếu như không có nguồn kinh tế nhất định, giống như câu nói “miệng ăn núi lở”, không đến hai tuần Lý Viện Viện sẽ phải nhịn đói. Đó đơn giản là chuyện Yến Tư Thành không thể nào tưởng tượng nổi.

Hắn sầm mặt nhìn chằm chằm cái ví da để mở trên bàn trà, tầm mắt bỗng nhiên tập trung vào mấy tấm thẻ ở bên trong.

Theo suy luận, nếu trong ví đã đựng tiền, vậy những tấm thẻ này chắc cũng có phần liên hệ tới tiền bạc, hắn rút một tấm ra, nhìn thấy mặt trên viết “Ngân Hàng XX” thật to và mấy chữ nhỏ hơn được khắc ngay phía dưới “Yikatong(1). Thẻ vàng”.

Thẻ vàng? Quả nhiên là có liên quan đến tiền sao?

Yến Tư Thành lại nhét thẻ vào ví, dự định ngày mai tìm thời gian ra ngoài thăm dò xem tấm thẻ này có thể đáng giá bao nhiêu tiền.

Mặt khác.....

Yến Tư Thành cầm bút, viết từng khoản chi phí ngày hôm nay lên trang cuối cùng của cuốn vở. Hắn nghĩ, hiện tại bọn họ đã đến nơi này, không chừng ngày nào đó trong tương lai sẽ rời đi, cho nên bây giờ hắn muốn ghi chép lại, chờ sau này kiếm được tiền, hắn sẽ đem toàn bộ số tiền đã tiêu xài trả cho chủ cũ, mặc kệ người chủ cũ này có thể trở về hay không, mượn xài tiền của người khác xong vẫn cần phải trả lại.

Cũng trong một đêm này, Yến Tư Thành đã viết xuống những chữ số Ả-rập. Hắn bắt đầu lần mò sử dụng phương pháp ghi chép của thế giới này.

Sáng hôm sau, Lý Viện Viện rời giường từ rất sớm, tiếp tục cùng Yến Tư Thành đi tới phòng tập. Hết như ngày hôm qua, bọn họ còn chưa đến nơi đã nghe thấy một khúc dương cầm thật êm tai truyền đến, khóe môi Lý Viện Viện vô thức nâng lên thành một nụ cười.

“Tư Thành, thật có cảm giác loại nhạc này giống với âm thanh của thiên nhiên.”

Yến Tư Thành lắng tai nghe một lát:

“Thuộc hạ cho rằng, thanh âm của đàn không(2) còn hay hơn nhiều.”

Lý Viện Viện không tỏ rõ ý kiến, đi đến cửa phòng rồi mới nhẹ nhàng lưu lại một câu:

“Tư Thành tạm đợi ở chỗ này đi.”

Yến Tư Thành sững sờ, chờ khi thấy được chàng trai ngồi đánh đàn trên sân khấu, kết hợp với sự liên tưởng tới cảnh tượng sáng sớm hôm qua, Yến Tư Thành mới hiểu ra, công chúa đây là.....

Động lòng.

Yến Tư Thành ngây ngốc hồi lâu, nhìn bóng lưng Lý Viện Viện đang hướng về phía Tiểu Bàn, không biết tại sao, cả mắt cũng quên chớp, mãi đến khi hốc mắt có chút khô khốc đau buốt hắn mới chớp mắt mấy lần, run run bước qua một bên, canh giữ ở cửa như bình thường, nửa con mắt cũng không nhìn vào trong phòng tập.

Công chúa xác thực đã đến tuổi nên kết hôn, thân phận trước kia khiến cô không còn cách nào để lựa chọn, hiện tại nếu như có thể tìm được một người mà mình thành tâm ái mộ.....

Vậy.....rất tốt.

Yến Tư Thành không biết bản thân đứng ngoài cửa bao lâu, số người đi vào phòng bắt đầu tăng lên, bỗng một bóng người dừng lại trước mặt Yến Tư Thành.

“Này, gần đây anh rốt cuộc đang làm cái quỷ gì vậy?”

Là Lâm Hiểu Mộng. Đầu Yến Tư Thành không hề di chuyển, chỉ liếc sơ qua cô ta một cái, sau đó nhìn vào sảnh phòng tập, Trương Nam đang nói với Lý Viện Viện về kịch bản, Tiểu Bàn ở một chỗ khác cùng với vài nam sinh bàn luận chuyện gì đó rồi cười rất vui vẻ.

Yến Tư Thành hơi hơi trầm tư:

“Đó là ai?”

Hắn vừa chỉ vào Tiểu Bàn vừa hỏi Lâm Hiểu Mộng.

Lâm Hiểu Mộng cảm thấy hết sức tức giận khi Yến Tư Thành không trả lời vấn đề của mình, nhưng vẫn cau mày nhìn sang bên đó:

“Giang Tiểu Bàn? Cậu ấy ở tổ đạo cụ.”

“Họ gì tên gì, gia cảnh thế nào...Nhà ở đâu? Đối nhân xử thế thế nào?”

“Họ Giang ấy, tên là Giang Đồng Bàn. Học âm nhạc, nghe nói trong nhà rất có tiền, người cũng rất tốt, làm sao...”

Lâm Hiểu Mộng hơi im lặng, sau đó cực kỳ kinh hãi:

“Không phải chứ Yến Tư Thành! Coi như anh thích mấy đứa mập cũng được, vậy mà anh còn chăm luôn đàn ông hả?! Khẩu vị của anh bị gì vậy?”

Những người đi ngang qua lập tức quăng tới ánh mắt soi mói.

Yến Tư Thành hãy còn trầm mặc một hồi, nhưng thấy Lý Viện Viện đã bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu kịch bản, Yến Tư Thành bèn không nói một lời rồi khỏi, mặc kệ Lâm Hiểu Mộng ở phía sau nổi nóng gọi hắn.

Lý Viện Viện dựa theo kịch bản Trương Nam đã sửa đổi diễn lại một lần, hiệu quả không ngờ, Trương Nam cũng không bói móc ra được khuyết điểm nào. Luyện tập đến giữa trưa, ngoại trừ Lâm Hiểu Mộng ngẫu nhiên trở nên kỳ quái khó hiểu ném cho Lý Viện Viện ánh mắt khinh khinh, Lý Viện Viện cảm thấy buổi sáng xem như vui vẻ trôi qua.

Song đến thời điểm Lý Viện Viện đi ra ngoài phòng diễn tập, ngoài dự đoán của mọi người là không có Yến Tư Thành, cô cũng không vội, ngoan ngoãn đứng đợi ngay cửa, lát sau vẫn không nhìn thấy hắn.

Người trong phòng đều đã đi gần hết, bốn bề có chút trống trải đáng sợ, Yến Tư Thành hiếm khi rời khỏi cô lâu như vậy mà không có nguyên nhân, Lý Viện Viện hơi lo lắng nhủ thầm.

Cửa phòng nhẹ nhàng mở, Trương Nam từ bên trong bước ra, thấy Lý Viện Viện còn đứng trước cửa, hắn không hiểu lắm:

“Chưa đi ăn cơm sao?”

“Tôi chờ người.”

“Yến Tư Thành?”

“Hả?” Lý Viện Viện ngăn người. “Hai người quen biết nhau?”

Trương Nam gật đầu:

“Cậu ta cùng chuyên ngành với tôi, xem như là đàn em, trong nhóm tân sinh năm nay có tiếng tăm rất lớn, tôi có nghe qua, bởi vậy ngày hôm qua thấy cậu ấy ở đây cũng hơi giật mình.”

Trương Nam quan sát Lý Viện Viện từ trên xuống dưới một chút:

“Cô cứ chờ như vậy sao? Không gọi điện thoại?”

Lý Viện Viện giống như đột nhiên tỉnh ngộ:

“Đúng! Tôi có thể gọi điện thoại.”

Trong đầu Lý Viện Viện nhanh chóng thử nhớ lại quy trình gọi điện thoại trên ti-vi, sau đó nhủ thầm:

“Tôi không có số điện thoại của cậu ấy.”

Trương Nam cũng rất kinh ngạc:

“Cô không có?”

Thấy Lý Viện Viện vừa vô tội vừa bất đắc dĩ thờ dài, Trương Nam cũng không hỏi nhiều, lập tức lấy di động ra:

“Tôi giúp cô hỏi một chút.”

Trương Nam gọi hai cuộc, trong chốc lát lại gõ lên di động vài cái cực nhanh, Lý Viện Viện chỉ có cảm giác trong túi quần rung rung, cô lấy chiếc di động ra, nhìn thấy một cái nhấc nhấc có tin nhắn.

“Đây là số điện thoại của cậu ấy.” Trương Nam nói, “Cô hỏi một chút đi. Tôi ăn xong còn phải mở cuộc họp hội học sinh trường, đi trước đây.”

Lý Viện Viện gật đầu.

Cô cầm điện thoại di động nghiên cứu rất lâu mới gọi vào dãy số ban nãy.

Đầu bên kia đổ chuông một lúc mới có người bắt máy:

“Xin chào?”

“Tur Thành.”

Nói chuyện bằng điện thoại, Lý Viện Viện rõ ràng thật cao hứng, khóe môi vô thức cong lên. Tuy rằng trước đó cô đã từng nói với Trương Nam, nhưng cuộc gọi đó không phải do Lý Viện Viện chủ động, hơn nữa nội dung trò chuyện cũng chẳng vui vẻ gì, cho nên cảm giác cao hứng cũng bị hụt đi ít nhiều.

Hiện tại từ một người chỉ khi đối mặt mới có thể nói chuyện biến thành chỉ cần thông qua cái khối vuông này là có thể nghe giọng của đối phương, đối với Lý Viện Viện mà nói, điều này vẫn là một loại thử nghiệm mới mẻ. Vì vậy, mặc dù đã đợi rất lâu, ngữ điệu của Lý Viện Viện cao vút đầy hưng phấn:

“Ta tập luyện xong rồi, người ở chỗ nào?”

“Điện hạ.” Đầu dây bên kia sừng sốt hồi lâu, “Điện hạ thứ tội. Bây giờ thuộc hạ đang ở ngân hàng bên ngoài trường, sẽ về ngay lập tức.”

“Đừng sốt ruột.” Lý Viện Viện đang rất vui vẻ, “Giờ ta vẫn chưa đói.” Hai tay cô đều cầm chặt chiếc điện thoại đặt ở bên tai, “Tur Thành, người nói chuyện với ta thêm vài câu đi.”

Bên kia giống như vừa gặp phải vấn đề nan giải, kìm nén nửa ngày mới phun ra mấy chữ:

“Điện hạ, ta về ngay.”

Lý Viện Viện nghe xong cười không ngừng, bởi vì Yến Tur Thành luôn nghiêm túc thái quá, nên bình thường rất ít nói, lúc này không hề có đề tài mà chỉ đơn giản bắt hẩn trò chuyện, hẩn là làm khó hẩn rồi. Lý Viện Viện liền mở đầu một cách đầy quan tâm:

“Tur Thành, ta ngưỡng mộ một người trong đoàn kịch, khi nào trở về, người đến tư vấn giúp ta thử xem.”

Bên trong điện thoại im lặng rất lâu, cuối cùng Lý Viện Viện chỉ nhận được một câu đồng ý bình thường:

“Vâng.”

“Còn nữa, Tur Thành có coi trọng cô gái nào không? Nếu sau này chúng ta sẽ ở đây sinh sống lâu dài, Tur Thành khẳng định cũng phải thành gia lập nghiệp đấy.”

“Tạ điện hạ quan tâm, Tur Thành tạm thời không có tính toán như vậy.”

“Nhắc tới chuyện này, khi còn ở Đại Đường, người cũng lần lữa không thành gia, có nguyên nhân gì sao?”

“.....”

“Ồ? Không nghe thấy sao? Tur Thành?”

“Thuộc hạ ở đây.” Bên kia im lặng trong chốc lát mới nói, “Điện hạ, ta sắp đến rồi.”

“Được, vậy ta đến cổng trường số năm đợi.”

Yến Tur Thành cúp điện thoại, nhìn mặt trước của trường học, trong đầu hồi tưởng vấn đề Lý Viện Viện vừa hỏi.

Nguyên nhân sao? Hình như hẩn cũng chẳng biết, chính là cảm giác...muốn tiếp tục ở bên cạnh Lý Viện Viện. Bảo vệ cô là chuyện quan trọng nhất, làm gì còn tâm tư đi suy nghĩ nguyên nhân chứ.

Tác giả có lời muốn nói:

Chương này hơi ngắn, bởi vì A Cửu hiện tại là dân thất nghiệp ORZ, cuối tuần bị ba mẹ quay như quay đé, cho nên thời gian ở nhà tương đối ít, những

lúc không gõ chữ càng không thể khiến người ta bình tĩnh được, ngày mai sẽ bổ sung nhiều hơn ~

(1) Thẻ Yikatong: loại card thông minh để đi xe buýt và các loại phương tiện giao thông công cộng khác ở Bắc Kinh. Yikatong là phiên âm của 一卡通, đọc theo tiếng Việt là “nhất tạt thông”, dịch tiếng Anh là “one-card pass”. (Thẻ màu xanh)

Chữ Yikatong còn được in lên thẻ ngân hàng do China Merchants Bank cung cấp, dùng được cả trong và ngoài nước, 1 thẻ quản lý mọi mặt của tài khoản ngân hàng. Hiểu nhầm na theo chữ Yikatong là chỉ cần 1 thẻ cho tất cả các dịch vụ giao dịch tài chính, kể cả ATM. (Thẻ màu vàng)

Trong truyện, thẻ của Thành ca là thẻ màu vàng nhé.

(2) Đàn không: là đàn hạc đó, chỉ là người TQ không dùng cái tên “đàn hạc” thôi. Kiểu dáng đàn hạc TQ khác với phương Tây, nhìn giống một nửa cây cung ấy.

Người dịch có lời muốn nói:

Viện Viện động tâm với Tiểu Bàn. ....Ta đi đốt nhà Tiểu Bàn đây!!!!

Bạn đang đọc truyện *Mập Mối Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Anh ngữ và ưng vũ

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Trong tiếng Trung Quốc, “Anh ngữ” và “ưng vũ” có phát âm y hệt nhau: “yīng yǔ”. Viện Viện không biết tiếng Anh nên hiểu nhầm, Thành ca cũng mù tịt =]]

Đợt tập luyện buổi chiều kết thúc. Ngày hôm nay Trương Nam không hề trách mắng Lý Viện Viện, mãi đến lúc thu dọn đồ đạc xong xuôi chuẩn bị rời đi mới nói một câu:

“Mặc dù chưa hoàn toàn khớp với cảm giác thương tâm, nhưng tiến bộ rất lớn. Cứ diễn tình tế thêm chút xíu nữa, cuối tuần sau lên sân khấu chắc không thành vấn đề.”

Lý Viện Viện rất cao hứng, lập tức khen Trương Nam:

“Kịch bản anh sửa quả thật không tệ.”

Trương Nam ngẩn ra, dờ khóc dờ cười:

“Cô dùng giọng điệu kiểu lãnh đạo khen thưởng nhân viên đó để làm cái gì? Là diễn viên mà hề diễn không được thì bắt đạo diễn sửa kịch bản, xong rồi cô còn tự cao tự đại được tới vậy há?”

Lý Viện Viện kiêu ngạo gật đầu. Cô vừa quay đi, tầm mắt liền bắt lấy bóng dáng của Tiểu Bàn, nhất thời không thèm quản xem Trương Nam có đang nói hay không, chạy tới bên cạnh Tiểu Bàn, mỉm cười với cậu ta.

Tiểu Bàn cũng cười ha ha:

“Lý Viện Viện, hôm nay cậu diễn quá tốt, tập luyện nhiều ngày như vậy, rốt cuộc cũng có ngày khỏi phải nhìn thấy Trương Nam ở phòng tập mắng người rồi.”

Lý Viện Viện được khen nên rất vui vẻ:

“Cái này phải cảm ơn cậu đã cổ vũ cho mình.”

“Đâu có liên quan gì tới mình đâu. Mình thấy đều là công lao của cú ngã kia, quả thực giống như thay da đổi thịt ấy.”

Lý Viện Viện cười cười, không tiếp tục đề tài này nữa:

“Tối nay cậu có...”

Lý Viện Viện chưa dứt lời, vài nam sinh từ đằng sau đi tới, vỗ vai Tiểu Bàn mấy cái:

“Này, ăn com thôi.”

Giương mặt của bọn họ mang theo ý cười trêu chọc, Tiểu Bàn hơi đỏ mặt, lập tức phát phát tay với Lý Viện Viện:

“Mình đi trước nhé.”

Khóe môi Lý Viện Viện cong lên thành nụ cười ôn hòa:

“Được. Ngày mai gặp.”

Những nam sinh kia lôi kéo Tiểu Bàn rời khỏi, người thì khoác vai, người thì vỗ lưng đùa giỡn. Chào hỏi Tiểu Bàn xong, ai nấy đều quay đầu về phía Lý Viện Viện rồi cười ám muội và khó hiểu. Một giọng nói mơ hồ truyền đến:

“Bạn trai cô ấy đẹp trai như thế mà lại đi thích cậu à..”

Lý Viện Viện không giận, thoải mái để bọn họ nhìn. Thời điểm mấy nam sinh đó bước ra khỏi phòng, cô cũng không bắt ngờ khi từng người lần lượt té ngã, sau đó lồm cồm bò dậy, về mặt chẳng hiểu mô tê gì hết.

Chỉ có Lý Viện Viện trông thấy Yến Tư Thành đứng ngoài cửa.

Đội những nam sinh đó đi xa, Lý Viện Viện mới chậm rì rì bước qua, nhẹ nhàng thở dài:

“Đàn ông nơi này cũng thích ngồi lê đôi mách như phụ nữ à.”

Yến Tư Thành hơi cúi đầu:

“Điện hạ, có cần thuộc hạ...”

“Thôi. Dù sao nơi đây cũng không phải Đại Đường. Lại nói...” Đôi mắt Lý Viện Viện mở thật to nhìn Yến Tư Thành, “Tur Thành, chiều nay ngươi có quan sát kỹ Tiểu Bàn không?”

“...Có.”

Quả thực quan sát tỉ mỉ vô cùng.

“Cậu ấy rất đáng yêu có phải không?”

Yến Tư Thành lặng thinh.

“Theo ý của Tur Thành, rốt cuộc ta phải theo đuổi như thế nào mới có thể khiến Tiểu Bàn vừa ý?”

Lý Viện Viện tuy là công chúa, nhưng trong quãng thời gian còn ở Đại Đường, cô lại cần phải thận trọng từng bước. Trái ngược với vị hoàng tử vì được sủng ái nên cả gan ngấm ngầm nuôi dưỡng nam sủng, đối với quan hệ nam nữ, cô luôn nghiêm cẩn giữ mình(1), không dám vượt qua. Chính vì thế, trước lúc hòa thân, cô hiếm khi có cơ hội tiếp xúc nam giới như bây giờ, bởi vậy cô càng không biết nên làm như thế nào mới khiến cho một người đàn ông vừa ý.

Về điểm này, Lý Viện Viện cảm thấy mình phải cố gắng lĩnh giáo Yến Tư Thành một chút.

Suy cho cùng, những thứ mà đàn ông ưa chuộng ở phụ nữ đại khái đều tương tự nhau thôi.(2)

Yến Tư Thành nghe xong vấn đề của Lý Viện Viện, cầm nín nửa ngày. Kỳ thực hắn rất muốn nói, hắn chưa từng trải qua bất cứ kinh nghiệm theo đuổi nào của đàn ông, nhưng cuối cùng lại nghĩ, khiến đàn ông yêu thích chắc cũng giống như khiến phụ nữ yêu thích đi.

Cả đời này Yến Tư Thành chỉ chuyên tâm làm một chuyện, đó là bảo hộ Lý Viện Viện. Đương nhiên, quá trình ấy bao gồm cả sự phát sinh của vài nhiệm vụ rườ rịa không đáng kể. Làm Lý Viện Viện vui lòng chính là một trong số đó.

Thế là Yến Tư Thành rất tự nhiên đem vấn đề “làm thế nào để theo đuổi đàn ông” đặt ngang hàng với việc “làm Lý Viện Viện vui lòng”.

Hắn tổng kết kinh nghiệm, gom góp từ ngữ, sau đó cực kỳ thành thật nêu ý kiến:

“Nấu đồ ăn.”

Lý Viện Viện cẩn thận suy nghĩ, lát sau cô như bừng tỉnh: thực sự là quá đúng nha! Lý Viện Viện ngay tức khắc nhìn vị trưởng thị vệ suốt ngày bày vẻ mặt vừa lạnh nhạt vừa nghiêm túc của mình bằng cặp mắt khác xưa.

“Có bí quyết nào khác không?”

Yến Tư Thành nhìn Lý Viện Viện một cái:

“Thuận theo nàng(3).”

“Còn nữa không?”

“Tất cả đều thuận theo nàng.”

Lý Viện Viện gật đầu, tiếp tục cân nhắc ý nghĩa của những chữ này đến khi chìm vào giấc ngủ.

Nhìn Lý Viện Viện an ổn ngủ say, Yến Tư Thành tắt đèn, tắt tiếng ti-vi, sau đó bắt đầu bài học buổi tối. Chẳng qua, đêm nay Yến Tư Thành không được tập trung cho lắm.

Buổi chiều hắn đã quan sát kỹ lưỡng, Giang Đồng Bân này ôn nhuận có thừa định lực không đủ, nói đơn giản là tính cách do dự thiếu quyết đoán, ngày sau gặp chuyện e rằng không dám đương nổi, nhưng....

Công chúa thích.

Yến Tư Thành nhú mày.

Nhớ lại nụ cười của Lý Viện Viện lúc cô nói Giang Đồng Bân “đáng yêu”, Yến Tư Thành chỉ thờ dài một tiếng, sắc đẹp bề ngoài cuối cùng cũng sẽ hóa thành xương tăn, muốn hai người chung sống cả đời thì cần phải xem xét tính cách của nhau. Tóm lại, công chúa khá là hơi hợm đối với chuyện tuyển hôn phu của mình. Nhưng....

Công chúa thích.

Yến Tư Thành quanh năm suốt tháng coi khái niệm “công chúa thích” là nguyên tắc tối cao khi hành sự, nhưng hiện tại tâm lý và nguyên tắc của hắn lại phát sinh mâu thuẫn. Ngoại trừ thờ dài nghĩ cách giúp Lý Viện Viện theo đuổi Giang Đồng Bân, Yến Tư Thành cũng không còn biện pháp thay thế nào cả.

Sáng sớm hôm sau, Lý Viện Viện ôm món cháo Yến Tư Thành nấu, nói muốn cho Tiểu Bàn ăn.

Yến Tư Thành nhìn bình giữ nhiệt đựng đầy cháo mà chính Lý Viện Viện cũng không ăn được bao nhiêu, hơi mở miệng, cuối cùng vẫn lựa chọn bảo trì trầm mặc.

Tuy nhiên, khi vào phòng tập bọn họ lại không trông thấy Tiểu Bàn. Đợi một lát, người đầu tiên đến là một cô gái Lý Viện Viện chưa từng gặp qua. Lý Viện Viện hỏi thăm mới biết được, hôm nay là thứ hai, câu lạc bộ kịch nói không tập luyện, phòng này để dành cho người khác học.

Bấy giờ Lý Viện Viện mới sực nhớ, ngày hôm qua trước khi ra về, Trương Nam hình như nói một câu: buổi tối ngày mai tập lúc tám giờ.

Là buổi tối à.

Lý Viện Viện lại dán mắt vào bình cháo trước ngực. Yến Tư Thành dõi theo Lý Viện Viện, rất sợ nhìn thấy sự cô đơn trong mắt cô. Ai ngờ Lý Viện Viện ngẩng đầu lên ngay, đôi môi bị liếm tới mức bóng loáng, nhất định là thèm ăn khủng khiếp rồi.

“Tư Thành, hay chúng ta đổi phương pháp khác khiến Tiểu Bàn vui vẻ đi, cách gửi tặng đồ ăn này hành hạ ta quá.”

Yến Tư Thành tự nhiên là vạ phần vừa ý.

Sáng sớm không diễn tập, hai người liền cùng nhau trở về nhà. Lý Viện Viện ngồi ngay ngắn xem ti-vi, còn Yến Tư Thành ở một bên chờ đợi.

Thẳng đến chiều, điện thoại di động của Lý Viện Viện đột ngột đổ chuông:

“Chu Tinh?”

“Lý Viện Viện, cậu muốn chết hả, tiết của lão yêu bà mà cậu cũng dám trốn! Đi học nhanh lên cho mình!”

Lý Viện Viện sững sờ:

“Mình cũng phải... đi học?”

“Chứ sao nữa! Cậu muốn bị rớt hả?!”

“Bị rớt” hình như là chuyện cực kỳ đáng sợ. Lý Viện Viện nghe Chu Tinh căn dặn thêm mấy câu xong mới cúp điện thoại, sau đó nhún mày:

“Tư Thành, làm sao mới có thể đến lớp ung vĩ?”

Yến Tư Thành ngo ngắc, đột nhiên cảm thấy, những thứ mà ti-vi có thể cho hắn thật sự quá ít, quả nhiên hắn vẫn phải gia nhập vào sinh hoạt thực tế mới

được.

Sau một hồi suy nghĩ, hai người mang theo hai cây dù cùng đi lên phòng học số bốn.

Đến trước cửa lớp, tiết học đã bắt đầu, Lý Viện Viện nhớ rõ lời dặn của Chu Tinh qua điện thoại, cậu ấy bảo sẽ giúp cô canh ở cửa sau để cô chuồn vào, nhưng Lý Viện Viện hết quay bên trái lại ngo bên phải, hoàn toàn không nhận ra cái nào mới là cửa sau.

Không muốn phí thêm thời gian vào những chuyện như thế, Lý Viện Viện gio tay ấn lên nắm đấm cửa, đẩy một phát rồi bước vào.

Người phụ nữ trung niên mặc quần tây đen đứng trên bục giảng, quay đầu lại, đẩy mắt kính lên:

“Lại một người đi trễ? Tên gì?”

Lý Viện Viện chớp mắt, nhìn thấy Chu Tinh đang vò đầu bứt tóc, thành thật đáp:

“Lý Viện Viện.”

Giáo sư nghiêm mặt vạch một nét vào cuốn vở đặt trên bàn:

“Vào đi, còn tới trễ lần hai thì em khỏi cần thi môn này nữa.”

Lý Viện Viện gật đầu, tiến về phía Chu Tinh. Mới đi được mấy bước, cô chợt nghe giáo sư hỏi tiếp:

“Bạn học này chắc không phải trong chuyên ngành của chúng tôi đâu nhỉ, tới để hộ tống bạn gái hay tới để dự thính(4)?”

Thì ra là đang hỏi Yến Tư Thành.

Yến Tư Thành cân nhắc một chút:

“Em tới dự thính.”

Giáo sư bày ra bộ mặt cứng ngắc như khúc gỗ, nhìn hẩn:

“Nói nhảm kiểu gì nhạt nhẽo thế, chuyên ngành nào mà chẳng có lớp Anh ngữ hả? Em có thể chạy tới chỗ tôi để dự thính mới tài đấy, theo bạn gái thì cứ việc nói thẳng đi.”

Mọi người trong phòng lén lút bật cười.

Vị giáo sư Anh ngữ này nổi danh trong khoa văn học là nghiêm khắc, xảo quyết, cộng thêm độc mồm độc miệng. Số sinh viên bị bà ấy giễu cợt nhiều đến nỗi không xuể, cho nên người ta mới tặng cái biệt danh “lão yêu bà”. Tuy nhiên, mỗi lần nghe giáo sư vừa độc miệng vừa giảng bài lại rất thú vị. Chính vì thế, lượng người đăng ký môn của bà ấy cũng không hề ít.

Thấy Yến Tư Thành bị trêu chọc trước mặt mọi người, Lý Viện Viện cau mày. Mặc dù trước kia cô không được sủng ái, nhưng luôn mang thân phận cao quý, đứng trên người khác mà hô hào mệnh lệnh, thậm chí phụ tử đến phủ công chúa dạy học cũng tuyệt đối cung kính, chưa từng mở miệng đùa bỡn bất cứ ai giống như vậy cả.

Hiện tại, Lý Viện Viện tương đối bất mãn với vị giáo sư này. Lý Viện Viện là một công chúa thích bao che khuyết điểm, ngay cả khi lâm vào tình trạng bị chèn ép, cô vẫn sẽ tận lực khiến cho người trong phủ của mình nhận được sự tôn trọng thích đáng, huống hồ đây là trường thị vệ của cô. Chừng nào còn ở cùng cô, trừ phi bản thân cũng bị nhục nhã đến mức không còn cách nào để phản kháng, nếu không cô sẽ làm mọi thứ để bảo hộ hẩn.

Bàn tay Lý Viện Viện nắm chặt thành quyền, định đứng dậy ngay tức khắc, nhưng giáo sư lại nói:

“Được rồi, không phí thời gian của mọi người nữa, vào đi. Vào tiết không được diễn trò ân ái. Tôi cứ nhìn thấy một lần là phá một lần đấy.”

Cả lớp cười càng to.

Yến Tư Thành ngồi xuống bên cạnh Lý Viện Viện, im lặng và kín đáo kéo ống tay áo của cô.

“Điện hạ, đùa vui mà thôi, không tổn hại gì cả.”

Lý Viện Viện thấy giáo sư quả nhiên xoay người bắt đầu giảng, cô thở dài một tiếng, vỗ nhẹ tay Yến Tư Thành như muốn động viên. Ánh mắt Yến Tư Thành dừng lại trên mu bàn tay của Lý Viện Viện, nhất thời trở nên thật dịu dàng.

“Ê ê...Không phải chứ, hai người...”, bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nữ cao chót vót, “Hai người ở cùng nhau? Bây giờ mới hết một tuần thôi mà!”

Là Chu Tinh đang kinh hãi tròn tròn mắt.

“Tư Thành là bà con xa của mình.”

Cặp mắt của Chu Tinh chuyển tới chuyển lui giữa hai người bọn họ, cuối cùng vỗ vai Lý Viện Viện:

“Cậu được lắm Lý Viện Viện, thâm tàng bất lộ nha!”

Lý Viện Viện biết giải thích không có tác dụng, dứt khoát ngậm miệng, tùy cậu ấy muốn nghĩ gì thì nghĩ.

Cô nhìn bảng đen, quyết định chăm chú nghe giảng để làm phong phú thêm sự hiểu biết của cô về thế giới này. Nhưng đến khi xem kỹ những điều được viết trên bảng, Lý Viện Viện ngu người luôn rồi.

“As China citizens attaching great importance to the rapidly...”(5)

Gi. ....

Đây là cái quái gì. ....

Lý Viện Viện cứng ngắc quay đầu, nhìn vào mắt Yến Tư Thành. Xem ra, trình độ kinh hải và mù mịt của bọn họ giống hệt nhau.

Tác giả có lời muốn nói :

Ta lớn rồi nên không có bị loạn như vậy nữa a ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩ nhớ năm đó tiếng Anh của A Cửu cũng...dở hết nói nổi luôn a ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩

(1) Nguyên văn: nghiêm ngặt tuân thủ đại phòng—“tuân thủ đại phòng” là cách nói văn vẻ hoa mỹ của “giữ gìn trình tiết”.

(2) Ý nói là sở thích của anh nào cũng như nhau hết, hỏi 1 bạn đại diện cho toàn bộ nam giới là được rồi.

(3) Ở đây Cửu viết 她 (“tha”, nữ giới), chứ không phải 他 (“tha”, nam giới). Phiên âm tiếng Việt chỉ có 1 chữ “tha” cho cả hai từ, vì hai từ này vốn là đồng âm “tā”. Thành ca bật đèn xanh rõ thế mà Viện Viện cứ ù ù cạc cạc là saooooo??!!

(4) Dự thính: nghe giảng nhưng không đăng ký học môn đó, coi như là nghe chùa đi XD

(5) Dịch nghĩa: “Trong khi/Bởi vì người dân Trung Quốc vô cùng chú trọng đến sự [—] nhanh chóng...” => cái cụm “[—] nhanh chóng” là “[việc gì đó đang trong tình trạng như thế nào đó mà Cửu hem có chế ra] một cách nhanh chóng”. P/S: A Cửu căn bản vẫn còn lơ mơ với tiếng Anh lắm, có lỗi ngữ pháp kia =]]]

Bạn đang đọc truyện *Mập Mối Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Tùy tùng và độc lập

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

“Nếu như...rớt môn Anh ngữ này thì sẽ thế nào?”

“Học lại chứ sao.”

“Thế nếu học lại cũng không qua?”

“Vậy thì cứ tiếp tục học lại thôi. Dù sao trước khi tốt nghiệp nhất định phải qua, trượt thì số tín chỉ bắt buộc khẳng định là không đủ, tín chỉ không đủ thì không được tốt nghiệp. Không được tốt nghiệp thì cậu phải tốn thêm một năm tiền phí để học lại. Tiếp tục rớt thì tiếp tục học, không lấy được bằng tốt nghiệp, đại học coi như là công toi.”

Chu Tinh vừa cầm cái giũa nhỏ xiu sửa móng tay vừa hỏi hột nói:

“Này Lý Viện Viện, cậu thành trùn cái môn chết tiệt này rồi còn hỏi mấy thứ đó làm gì? Cậu mà rớt, toàn bộ người trong khoa khỏi cần thi luôn.” Cô thối nhẹ bụi móng tay, vỗ vỗ vai Lý Viện Viện, đứng dậy đi về phía WC, “Yên tâm đi.”

Sau đó, trái tim Lý Viện Viện như bị treo lơ lửng, không cách nào dần xuống.

Đoán theo ý tứ của Chu Tinh, chủ nhân cũ của thân thể này học rất giỏi? Thế nhưng, cô không hề tiếp thu được một chút tri thức nào mà “trùn học tập”

kia lưu lại trong đầu hết! Nhìn cái bảng đen đầy “giun”, Lý Viện Viện nhủ chặt chân mày.

“Tur Thành.”

“Đây ạ.”

“Người có nghĩ ra cách gì không?”

Yến Tư Thành trầm tư một lúc:

“Ngày hôm trước thuộc hạ nhìn thấy một nơi gọi là thư viện trong khuôn viên trường, chỗ đó tàng thư rất nhiều, có lẽ có biện pháp phá vỡ cục diện khó khăn này.”

Lý Viện Viện nghiêm mặt gật đầu:

“Hai ngày nay xem ti-vi ngược lại đã làm ta quên mất mình có thể thu thập tri thức từ sách vở.” Cô nhìn bảng đen, “Đồ dùng học tập hằng ngày của người nơi đây, chúng ta còn thiếu nhiều lắm.”

“Điện hạ nói rất đúng.”

Tan học lúc 5:40 chiều, Lý Viện Viện cố ý ghi nhớ mốc thời gian đó, cô nghĩ cô cần chậm rãi thích ứng phương pháp tính giờ của thế giới này, để tránh tái phạm sai lầm.

Tám giờ tối có đợt diễn tập, không kịp để đi phố ăn hàng, Yến Tư Thành hầu hạ Lý Viện Viện dùng bữa tối ở căn-tin, vẫn như lúc trước, Yến Tư Thành luôn theo sau cô, nhất mực phục tùng, bố trí tốt hết thấy mọi việc. Công dụng duy nhất của Lý Viện Viện là ngoan ngoãn ngồi một góc cầm đũa ăn cơm.

Những người xung quanh đều quăng tới ánh mắt chăm chú, thanh âm xì xào bàn tán truyền vào tai, Lý Viện Viện ngẩng đầu nhìn lướt qua bọn họ, sau đó nhìn Yến Tư Thành đang đứng yên một bên. Ngay giây phút tầm mắt Lý Viện Viện di chuyển, ánh mắt của Yến Tư Thành cũng hướng về phía cô:

“Điện hạ có gì phân phó?”

“Tur Thành cũng ngồi xuống dùng cơm đi.”

Tiếng nói vừa dứt, Yến Tư Thành lập tức nhíu mày:

“Điện hạ, tuy nơi đây không phải là Đại Đường, nhưng quy củ lễ nghi Tur Thành tuyệt đối không thể phá.”

Tại Yến Tư Thành nhạy cảm hơn so với Lý Viện Viện, sớm đã nghe được những lời đàm tiếu xung quanh, chẳng qua người khác nói gì là chuyện của bọn họ, tuyệt đối không thể ảnh hưởng nhận định cá nhân của Yến Tư Thành. Lý Viện Viện là chủ, hẳn là bề tôi, mối quan hệ như vậy, bất luận ở nơi nào hẳn đều không dám quên.

Hắn nhẹ giọng an ủi:

“Điện hạ không nên vì lời đàm tiếu mà rối loạn tâm thần.”

“Cũng không phải vì lời nói của người ngoài mới rối loạn tâm thần.” Lý Viện Viện đặt đũa xuống, “Dùng bữa xong chúng ta cần đi thư viện ngay, tiếp theo còn phải tập luyện cho vỡ kịch, nếu bây giờ người không ăn một chút gì đó, đợi lát nữa chắc chắn sẽ đói bụng đấy.”

Yến Tư Thành ngẩn người.

“Ngồi xuống đi, cứ coi đây là mệnh lệnh.”

“...Vâng.”

Yến Tư Thành lấy đũa, ngồi vào một góc khác của cái bàn, Lý Viện Viện chia thức ăn và cơm trong ba cái khay trước mặt, đem một khay cho Yến Tư Thành:

“Đây.”

Yến Tư Thành nhìn Lý Viện Viện phân chia cơm canh xong liền ăn với vẻ mặt vô cùng thỏa mãn, khóe môi không nhịn được mà cong lên, ánh mắt lạnh lẽo cứng rắn cũng không khỏi dịu xuống. Hắn gấp một đũa cơm bỏ vào trong miệng, còn chưa kịp nhai thì tiếng gió vù vù đột nhiên từ sau lưng truyền đến. Yến Tư Thành nghiêm mặt, không hề quay đầu, nhấc tay túm một cái, tức khắc khóa trụ cánh tay vừa vung tới, lòng bàn tay dùng lực làm người phía sau kêu la oai oái:

“Đau đau đau!”

Nghe thấy giọng nói đó, Yến Tư Thành hơi nhướng mày, buông ra:

“Lục Thành Vũ.”

Hắn ngoảnh lại nhìn cậu ta.

Lục Thành Vũ xoa cổ tay, không hề khách khí ngồi xuống bên cạnh Yến Tư Thành:

“Đau chết mình rồi, đúng là gặp quỷ mà! Bộ cậu mọc mắt sau lưng hả?”

Sự xuất hiện của cậu ta khiến Yến Tư Thành và Lý Viện Viện phải ngừng ăn, bốn con mắt đồng thời bắn tới, nhìn cậu ta chăm chăm.

Lục Thành Vũ xoa cổ tay xong cũng không giả mồm la đau nữa, cười toe toét gác chân lên thanh ngang dưới bàn:

“Đại gia Yến Tư Thành cũng sẽ đến căn-tin sao?”

Cậu ta hoàn toàn không cảm thấy mình là người ngoài, giật lấy đôi đũa của Yến Tư Thành, gấp com từ trong khay, vừa ăn vừa hỏi:

“Gần đây cậu đổi khẩu vị à, thích nhóc mập này rồi hả?”

Yến Tư Thành nhăn nhó, suýt nữa thì buột miệng thốt “Đó là thức ăn công chúa ban cho ta”.

Lý Viện Viện nhú mày, cũng suýt nữa thì phê bình một câu “Ăn không nói ngủ không nói(1)”.

Tuy nhiên, vì e ngại ở trước mặt nhiều người nên cuối cùng bọn họ đành phải nhẫn nại. Yến Tư Thành chop lấy khay com, tránh thoát đôi đũa trong tay Lục Thành Vũ, nói:

“Cậu tìm mình có chuyện gì?”

Lục Thành Vũ ngơ ngác:

“Bây giờ chúng ta rõ ràng là ngẫu nhiên gặp thôi, mình có thể có chuyện gì...” Cậu ta ngừng một chút, “Ồ đúng rồi, nhắc tới mới có chuyện đây, sao cậu không tham gia hoạt động đoàn thể cuối cùng của tuần này thế?” Cậu ta cười híp mắt chỉ chỉ Lý Viện Viện, “Bắt đầu ăn chơi lâu lóng với nhóc mập này rồi à.”

Yến Tư Thành vốn vẫn còn hơi ngẩn người vì câu phía trước của cậu ta, nghi hoặc bản thân không ngờ cũng có hoạt động đoàn thể, nhưng câu tiếp theo lập tức làm sắc mặt hắn lạnh xuống:

“Làm càn!”

Tiếng quát chói tai dọa Lục Thành Vũ sợ đến mức ngay cả cơ thể cường tráng như hổ của cậu ta cũng phải chấn động, sững sờ nhìn hắn:

“Cậu có bệnh à?”

Về mặt Yến Tư Thành càng lạnh, Lý Viện Viện lại ở một bên cười nói:

“Tur Thành cậu ấy có hoạt động đoàn thể gì?”

Lục Thành Vũ nghe thấy câu hỏi của Lý Viện Viện, vẫn chưa hết kinh hãi nhìn Yến Tư Thành mấy lần mới trả lời:

“Hoạt động của đoàn Taekwondo đó... Tháng sau trường chúng ta có trận đấu dành cho tân sinh với các trường khác.” Nói rồi cậu ta quay đầu nhìn Yến Tư Thành, “Mọi người nhất trí lấy cuối tuần và buổi tối làm thời gian tập huấn, biết cậu lợi hại, nhưng tốt xấu gì cậu cũng nên đến hăng ngày, rèn luyện gân cốt một chút đi. Thi đấu xong mà bị thương thì mấy tên con ông cháu cha trong đoàn chắc chắn sẽ cười nhạo cậu đấy.”

Lý Viện Viện và Yến Tư Thành liếc mắt nhìn nhau.

Yến Tư Thành lạnh giọng:

“Mình không đi.”

Cùng lúc đó, Lý Viện Viện hỏi:

“Huấn luyện bắt đầu lúc mấy giờ?”

Ánh mắt Lục Thành Vũ vòng tới vòng lui giữa hai người, cuối cùng vẫn trả lời Lý Viện Viện:

“Tám giờ, ở phòng thể dục.”

Sau đó, ba người đều im lặng. Lục Thành Vũ ngồi một lúc liền bắt đầu thấy chán, vỗ nhẹ vai Yến Tư Thành rồi đi:

“Buổi tối nhớ đến nhá!”

“Tur Thành, tám giờ tối, người đi phòng thể dục.”

Yến Tur Thành đoán được cô sẽ nói thế, lập tức thở dài bất đắc dĩ:

“Điện hạ...”

“Tur Thành, ở thế giới này ta đã không còn mạng thân phận công chúa, sẽ không tiếp tục bị hành thích ám sát hay có nhiều âm mưu quỷ kế như vậy nữa, người không cần phải che chở ta mọi thời khắc như thế. Trong lớp Anh ngữ người cũng thấy rồi, chương trình học của chúng ta khác nhau, ta phải vào lớp của ta, người đương nhiên phải vào lớp của người. Hôm nay thời gian sinh hoạt đoàn thể có xung đột, người theo ta một lần, chẳng lẽ những lần tới cũng theo ta sao? Ngày sau e rằng thời gian đi riêng chỉ có tăng chứ không giảm. Hai cơ thể này nói cho cùng vẫn không giống với thân phận lúc trước của chúng ta.” Lý Viện Viện than nhẹ: “Cả người và ta đều phải thích ứng mới được.”

Yến Tur Thành rũ mắt, che giấu nỗi cô đơn như vừa bị vứt bỏ.

“Thế thì bắt đầu từ hôm nay đi.” Lý Viện Viện nói, “Sau khi rời thư viện, người đến phòng thể dục, ta đến phòng diễn tập.”

Yến Tur Thành kìm nén rất lâu mới nói:

“Điện hạ, nếu là trời tối, vậy hãy chờ thuộc hạ đến đón người.”

Lý Viện Viện xua tay:

“Không sao, ta đã nhớ kỹ đường, lát nữa ta tự mình đi về là được. Nơi này không có giới nghiêm vào ban đêm như Đại Đường, tối khuya vẫn còn rất nhiều người, không sao cả.”

Buổi tối hôm ấy, ngoài việc Lý Viện Viện và Yến Tur Thành bị tòa thư viện vĩ đại làm kinh ngạc đến ngây ngốc, quả thực đều bình an vô sự.

Lúc Lý Viện Viện một mình về tới nhà, Yến Tur Thành cũng mới trở lại không bao lâu. Thật ra Lý Viện Viện không biết, trong quãng thời gian vài phút ngắn ngủi mà Yến Tur Thành chưa thấy cô, tâm trí hắn đã gần như dự tính tất cả những khả năng xấu nhất. Yến Tur Thành bị những ý tưởng ấy dọa trắng bệch, chỉ sợ nếu Lý Viện Viện chậm thêm chút xíu nữa thôi, hắn sẽ lập tức lao ra cửa đi tìm.

Cho đến một giây kia, nghe thấy tiếng gõ cửa, đáy lòng Yến Tur Thành đột nhiên bình ổn lại. Hắn che giấu hết thấy tâm tình, mở cửa nghênh tiếp công chúa trở về, vẻ mặt trầm tĩnh như xưa:

“Điện hạ.”

Lý Viện Viện nhẹ gật đầu, dựa theo đó mà bắt chuyện:

“Tur Thành đêm nay huấn luyện như thế nào?”

“Tất cả đều tốt. Điện hạ vẫn ổn chứ?”

“Tập luyện thì không vấn đề, chỉ là Tiểu Bân phòng chừng đã nghe được mấy lời đồn đãi, hơi lẩn tránh ta. Có điều, vì chẳng tổn hại gì cả nên ta định sẽ tỏ rõ tâm ý với hắn khi buổi công diễn kết thúc, rồi sau đó theo đuổi.”

Lý Viện Viện kể rất nhẹ nhàng qua loa, nhưng Yến Tur Thành lại phát hiện ra sự ừ ừ vô cùng mỏng manh trong giọng nói của cô.

May mà Lý Viện Viện không lưu tâm đến đề tài này lâu, cô ngồi xuống bên cạnh bàn trà, lấy ra hai quyển Lịch Sử Trung Quốc 5,000 Năm(2) dày cộm hôm nay cô mượn ở thư viện:

“Lúc tập luyện ta nghe ngóng được hai thứ đồ mới gọi là Weibo Weixin(3), sau này rảnh rồi chúng ta nên nghiên cứu một chút, đêm nay đọc sách trước.”

Nói xong, cô đưa một quyển cho Yến Tur Thành.

Hai người ngồi cạnh bàn trà đọc một hồi, xem đến thời đại Nam Tống, mi mắt Lý Viện Viện bắt đầu đánh nhau. Yến Tur Thành đã chịu đựng mấy đêm liền, chống đỡ không nổi nữa, dứt khoát gấp sách lại, tẩy rửa sơ qua rồi đi ngủ.

Ngày hôm sau, điện thoại của Yến Tur Thành đổ chuông đầu tiên, là Lục Thành Vũ gọi hắn đi học, đại ý giống như lúc Chu Tinh gọi Lý Viện Viện, đều là áp lực “nếu không đi sẽ bị đánh rớt”.

Yến Tur Thành nhìn về phía Lý Viện Viện còn ngủ rất say do thức khuya, kỳ thực hắn không hề muốn tách ra để Lý Viện Viện đơn độc đi lại, công chúa lưu lạc nơi này, bên cạnh chỉ có một mình hắn chăm sóc, vốn đã ủy khuất cực điểm, hiện tại nếu ngay cả hắn cũng không ở đây, chẳng lẽ bắt công chúa tự chuẩn bị bữa ăn, tự ra ngoài dò hỏi tìm đường sao? Yến Tur Thành chỉ nghĩ một chút liền cảm thấy bản thân cực kỳ thất trách.

Nhưng lời giải thích ngày hôm qua của Lý Viện Viện cũng có lý, thế giới này và Đại Đường có rất nhiều điểm bất đồng, nói chung hắn không thể thời thời khắc khắc kề cận Lý Viện Viện như trước nữa. Công chúa điện hạ muốn học cách sống riêng rẽ, có điều, hắn hoàn toàn chưa chuẩn bị tốt để buông tay

cho công chúa tự mình sinh hoạt cơ mà....

Yến Tư Thành thờ dài.

Tựa như loại cảm giác phiền muộn sắp phải gả con gái vậy.

Yến Tư Thành viết đầy chữ một cách cặn kẽ lên tờ giấy vừa tìm được, sau đó lấy bóp tiền chặn ở trên.

Hôm trước hắn đã vào ngân hàng ngay ngoài trường học để đổi lại mặt mã của thẻ tín dụng, tài khoản bên trong lớn đến bất ngờ, cho dù Lý Viện Viện ăn khỏe hơn so với lúc xưa, đại khái cũng không cách nào ăn hết số tiền ấy. Tuy rằng kể sinh nhai không phải là vấn đề cấp bách, Yến Tư Thành vẫn muốn sớm ngày tìm được một nguồn thu nhập. Tối qua khi đang tham gia hoạt động đoàn thể, trong đầu hắn nảy ra vài ý tưởng, tính toán để hôm khác nghiên cứu chuyên sâu hơn.

Hắn vừa suy nghĩ những điều này, vừa bước chân ra khỏi căn nhà.

Thời điểm Lý Viện Viện tỉnh giấc là chín giờ sáng, cô ngồi dậy, nhìn gian phòng trống trải, theo bản năng cất tiếng gọi:

“Tư Thành?”

Không ai trả lời cô.

Lý Viện Viện lao xuống giường, đọc tờ giấy, nhìn bóp tiền, sau đó đánh răng rửa mặt một hồi, đang định tự mình đi mua điểm tâm, chuông điện thoại bỗng vang lên, là Chu Tinh gọi tới:

“Lý Viện Viện!” Giọng nói bên kia có vẻ thật cao hứng, “Đáng ra chiều nay là lớp chuyên ngành, giờ giáo sư chuyển thành tiết tự học rồi! Nguyên ngày không có việc làm! Tự mình ra trung tâm thành phố đi dạo đi! Shopping! Shopping!”

Lý Viện Viện cảm thấy có lẽ bản thân vẫn chưa tỉnh táo nên đầu óc kém minh mẫn, không nhận được hỏi lại một câu:

“Tiêu diệt(4) cái gì?”

“Tiêu diệt stress! Chúng ta gặp trước công trường đi!”

Chu Tinh dẫn Lý Viện Viện bắt chuyến tàu điện ngầm đi trung tâm thành phố.

Lý Viện Viện tròn tròn mắt, sau khi thích ứng với hoàn cảnh trong toa xe liền bắt đầu quan sát dòng người muôn hình muôn vẻ đang tấp nập ngược xuôi.

Lý Viện Viện hiểu rõ cách ăn mặc nơi đây không giống với Đại Đường, đến khi ra khỏi trường học Lý Viện Viện mới biết, thì ra ngay cả phong cách quần áo của từng người cũng có sự khác biệt rất lớn.

Đồ trang sức không được đeo đầy người như Đại Đường, nhưng số màu tóc thì lại trội hơn ở Đại Đường rất nhiều đấy. Lúc trước cô tưởng rằng mấy cô gái trong trường có đầu tóc ó vàng là do cơ thể không khỏe, bây giờ xem ra, sự tình hình như không phải thế.

Còn có phương thức trang điểm, Lý Viện Viện quan sát một cô gái gần đó, cô gái cụp mắt xuống, độ dài lông mi thật khó lòng tin nổi, đường viền đen trên mí kéo đến khóe mắt khiến con mắt trông càng dài, lúc cô gái ngẩng đầu nhìn về phía trạm kế tiếp, Lý Viện Viện bị màu sắc trong con ngươi dọa hết hồn.

“Màu xám...”

“Cái gì?”

Chu Tinh đang lướt Weibo, đáp lại Lý Viện Viện một câu theo phản xạ, sau đó bắt đầu cười ha ha.

“Cậu coi con nhố(5) này đi!”

Chu Tinh đưa di động cho Lý Viện Viện, Lý Viện Viện chăm chú đọc, một người tên là “Tình Thiêu Chết Tình Yêu Khác Giới” viết: “Hồi trước thấy hai đứa ngốc các cậu chọn môn cực kỳ ngu, đợi tới lúc vào học mới phát hiện, thì ra đứa ngu là mình! Mình cũng muốn tiết tự học! Mình muốn đi dạo phố! Hai đứa mắc dịch các cậu quay về ngay cho mình!”, kèm thêm bức tranh một người đang bốc hỏa lật bàn.

Lý Viện Viện mơ hồ hiểu ra:

“Đây là Trương Tình Ninh?”

“Là nó đó, chẳng phải cậu đã thêm Weibo của nó vào sao.”

Vừa trả lời Lý Viện Viện, ngón tay Chu Tinh vừa nhanh nhẹn gõ lốc cốc lên màn hình, sau đó cắt di động đi, đột nhiên Chu Tinh quay đầu nhìn Lý Viện Viện:

“Đúng rồi, này giờ quên hỏi cậu, tối hôm qua cậu ngủ ở đâu? Còn cuối tuần trước ngủ chỗ nào? Cậu và cái tên Yến Tư Thành kia thích nhau thật à? Minh nghe Tỉnh Ninh kể, kẻ thù không đội trời chung Lâm Hiểu Mộng của nó vậy mà lại yêu thích Yến Tư Thành, đang theo đuổi cậu ta đấy.”

Hiện tại Lý Viện Viện quả thật đang ở chung với Yến Tư Thành, cô biết mình có giải thích thế nào cũng sẽ bị hiểu lầm, dứt khoát dẫn dắt cuộc trò chuyện sang đề tài khác:

“Tại sao Tỉnh Ninh không thích Lâm Hiểu Mộng?”

“Cậu không biết?” Tỉnh thần bà tám của Chu Tinh lập tức bị dụ ra: “Tụi nó là bạn học cùng lớp ở trường trung học, hồi đó hai đứa đều thuộc diện ‘con nhà người ta’, bề ngoài xinh đẹp thành tích hoàn hảo, lần nào có thi cử kiểm tra thì hai đứa đều tranh nhau hạng nhất. Cậu đâu phải không biết Tỉnh Ninh, tính cách cứng cỏi cô chấp, dần dà còn không cảm thù Lâm Hiểu Mộng đến đỏ máu sao. Lâm Hiểu Mộng cũng chẳng tốt lành gì, tính cách hai người xung đột, gặp nhau liên không vừa mắt.”

Lý Viện Viện gật đầu, Chu Tinh tiếp tục tám:

“Hôm qua cậu không về phòng ngủ nên không nghe được, mình nói cậu và cái tên Yến Tư Thành là một cặp, cậu không biết Tỉnh Ninh sung sướng nhảy cẫng lên tới mức nào đâu.”

“Tại sao?”

“Mình cũng mới biết ngày hôm qua, Lâm Hiểu Mộng theo đuổi Yến Tư Thành lâu lắm rồi, từ lúc nhập học đã bắt đầu, nhưng Yến Tư Thành không nhìn trúng cô ta. Người ta tài giỏi giàu có đẹp trai, gia đình rất quyền thế đó! Làm sao có thể tùy tiện...”

Chu Tinh ngừng lại, ép sát vào Lý Viện Viện:

“Nhắc tới mới nói, cậu có thể giải thích cho mình tại sao Yến Tư Thành coi trọng cậu được không?”

Lý Viện Viện cười khẽ, hỏi một đằng trả lời một nẻo:

“Thật ra mình thích người khác, cậu ấy tên là Tiểu Bàn.”

Chu Tinh nhìn Lý Viện Viện hồi lâu, bày ra bộ mặt rất chi là ‘cứng họng’:

“Người qua đường Giáp này từ đâu chui ra vậy?”

Tác giả có lời muốn nói:

Kỳ thực Yến Tư Thành phải gọi là bà Yến đi ٓ (͡ ▽ ͜ ͡) ٓ

A Cửu gặp được một cô gái ở lầu dưới, nói công chúa đem cháo mà trường thị vệ nấu cho Tiểu Bàn ăn thì thấy rất bất mãn, dùng nóng vội, chúng ta đều biết có câu nói ‘cứ hồ đồ đi rồi có ngày trả giá’ mà ٓ (͡ ▽ ͜ ͡) ٓ

Có bạn học nói công chúa mập rất xấu, kỳ thực A Cửu cũng không biết người Đường triều chân chính lớn lên trông ra sao, cho nên việc miêu tả công chúa là dựa vào bức tượng cung nữ Đường triều. Mọi người có thể sang Baidu tìm hình ảnh về tượng cung nữ (*nhỏ giọng nói* kỳ thực ta cảm thấy mấy bức tượng cung nữ dịu dàng rất đáng xem a, cặp mắt dài nhỏ và cái cằm chẻ đều rất có ý tứ của một quý phu nhân, đúng không a...)

Cuối cùng là về tác phẩm này. Đại khái là một bản ngôn tình ngắn, ám áp chậm rãi, bạn học nào hy vọng nữ chủ đỉnh thiên lập địa mở ra đỉnh cao mới cho nhân loại, xin mời dời bước đến bản văn khác của A Cửu: Bôn Vương Ở Đây. Cảm ơn mọi người ~ ٓ (͡ 3 ͜ ͡) ٓ

(1) Nguyên văn: thực bất ngôn tâm bất ngữ.

(2) Sách của tác giả Tào Dư Chương. Tựa đề gốc là Thượng Hạ Ngũ Thiên Niên.

(3) Weibo thì fan K-Pop và fan ngôn tình hẳn đã biết rồi, Weixin còn được gọi là WeChat. Đều là mạng xã hội TQ đấy, bạn nào còn lạ lẫm thì chịu khó hèn hò với anh Gu Gồ một bữa nhé :)

(4) “Tiêu diệt” (nguyên văn: tước bình, nghĩa: tiêu diệt, bình định) trong tiếng TQ có phát âm cực kỳ giống với “shopping”. Viện Viện hiểu nhầm, còn Chu Tinh thì tưởng Viện Viện đang nói kiểu tiếng lóng cho vui nên trả lời như vậy đó.

(5) Nguyên văn: đầu bi – ngôn ngữ mạng dùng để chỉ những người hay chọc cười người khác bằng cách làm bản thân họ trở nên ngớ ngẩn.

Bạn đang đọc truyện *Mập Mới Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Phu quân và huynh trưởng

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Về vấn đề tại sao ‘Quý ông Hoàn Hảo’(1) Yên Tư Thành có thể thích một Lý Viện Viện phi nhiều và đơn giản, tại thời điểm rời khỏi chuyến tàu điện ngầm từ trường đại học ra trung tâm thành phố, Chu Tinh đã hỏi đến lần thứ năm, cuối cùng đều bị Lý Viện Viện tinh bơ chuyển sang đề tài khác. Tuy không có đáp án mà bản thân mong muốn, Chu Tinh vẫn cảm thấy mình và Lý Viện Viện trò chuyện rất vui vẻ.

Đội đến khi hai cô gái đã dạo phố được một lúc, Chu Tinh mới bừng tỉnh hiểu ra, dọc đường đi cô cứ bô bô nói một tràng, nhưng cô căn bản đầu phải là người nắm quyền điều khiển chủ đề câu chuyện đâu.

Mà hiện tại, cái nhận thức này cũng chẳng còn quan trọng, bởi vì Chu Tinh vừa trông thấy quần áo, giày dép, có cả túi xách nữa.

Thích chung diện là bản chất trời sinh của phụ nữ, bất kể là phụ nữ ở thời đại nào.

Ánh mắt Lý Viện Viện bất giác bị số lượng quần áo nhiều vô tận hấp dẫn. Lý Viện Viện thấy Chu Tinh khi thì cầm cái áo giơ lên ngực, khi thì cầm cái quần dán lên chân, cô cũng bắt chước theo, chọn một món rồi làm điệu bộ áp nó vào người.

Quần áo nơi này, hoàn toàn không cần cắt vải đặt may, những thứ được bán ra đều là thành phẩm sao...

Có điều, như thế thì sao có thể vừa vặn... Độ rộng vai không chênh lệch nhiều, nhưng vòng ngực quá nhỏ, chiều dài tương đối ổn, nhưng chắc phải xén bớt một miếng thịt thật to trên cái bụng mới có thể mặc vào...

Chu Tinh nhìn cô:

“Cậu thích cái này hả, kiểu dáng không tệ, để mình giúp cậu tìm coi có cỡ lớn hơn không.” Mấy đầu ngón tay của cô nhanh chóng thọc vào giá áo lùa qua lùa lại, “Aizz không có, lớn nhất cũng chỉ có cỡ L.” Cô lấy một cái úm lên người Lý Viện Viện, “Không được, coi bộ vẫn hơi chật.”

Lý Viện Viện giựt giựt cái áo:

“Chỗ này không thể cắt may dựa theo vóc dáng sao?”

Chu Tinh lườm cô một cái:

“Cậu nói thử xem được hay không... Cậu thấy mình mặc cái này thì có bị đen không?”

Lý Viện Viện trả lời, sau đó lại quay về phía đủ loại quần áo xinh đẹp, khoa tay múa chân lựa mấy món, cuối cùng hết hy vọng nhận ra, quần áo ở đây quá nhỏ, cô mặc không vào.

Nhưng hoa văn này thật sự rất là đẹp đó, nếu là cô của trước đây, nhất định sẽ vừa...

Lý Viện Viện lắc lắc đầu, nhìn chính mình bên trong tấm gương lớn, quần bò áo tay ngắn vô cùng giản dị, dáng người tuyệt đối hoa lệ đấy nhé. Cơ thể từ trên xuống dưới đều bằng nhau, với cái bụng là điểm nhấn cao nhất(2), từ cổ đến mắt cá chân có thể vẽ ra một hình cung có độ cong hoàn mỹ. Tuy những người ở đây năm lần bảy lượt cường điệu rằng tròn trịa mượt mà như thế này thật khó coi, nhưng với quan niệm nét đẹp truyền thống của Lý Viện Viện, cô vẫn cảm thấy bản thân hiện tại không có chỗ nào là không tốt.

Cô nghĩ cô nên hòa nhập vào tập quán của thời đại này để sinh tồn, nhưng không cần thiết vì ánh mắt của người khác mà đón nhận khiêu khích thẩm mỹ của bọn họ.

Thân thể cường tráng, gương mặt phú quý, đây là những thứ trước kia cô hằng mơ ước nhưng cầu không được. Chính vì vậy, trời cao đã ban cho cô, cô phải quý trọng, làm người thì không nên nửa vời, cũng không thể đòi hỏi quá nhiều.

Chu Tinh mua xong hai bộ quần áo, hứng thú mua sắm vẫn không được tiêu trừ, ngược lại càng tăng mạnh, tiếp tục kéo Lý Viện Viện đi sắm thêm một chiếc váy và một đôi giày. Thấy tay mình cầm không xuê, Chu Tinh chồng hai cái túi đưa cho Lý Viện Viện để nhờ cô xách hộ.

Lý Viện Viện chớp mắt mấy cái, sau đó mới nhận lấy túi đồ từ tay Chu Tinh.

Giúp người khác xách đồ, đây có lẽ là... lần đầu tiên.

Chu Tinh đi dạo đến một lữ, ẩm ỹ kêu đau chân. Sau khi vào một tiệm thức ăn nhanh ngồi nghỉ, Chu Tinh xua tay nói:

“Viện Viện mua giúp mình một ly Cola, mình sắp chết mất thôi, chân mình muốn gãy luôn rồi.”

Lý Viện Viện ngẩng ra nhìn cô trong chốc lát mới cầm bóp tiền đi mua Cola.

Làm chân chạy việc vặt giúp người khác mua đồ, đây...cũng là lần đầu tiên.

Thời điểm xếp hàng liên tục bị người phía sau đùn đẩy, sắp đến lượt lại bị một kẻ từ đâu nhảy ra chen hàng, trả tiền mua đồ ăn, còn phải tự mình mang về, những thứ này...đều là lần đầu tiên.

Cô bụng mâm thức ăn trở lại bàn, Chu Tinh vừa lướt Weibo vừa lơ đãng cầm ly Cola bắt đầu uống.

Lý Viện Viện lại có vẻ ngẩn ngơ, Chu Tinh đảo mắt nhìn qua:

“Cậu sao thế?”

“Có một loại...”, Lý Viện Viện khẽ nhẹ vài giọt nước đọng bên ngoài ly Cola của Chu Tinh, “Có một loại cảm giác giống như chỉ đến ngày hôm nay cuộc sống mới thực sự bắt đầu.”

Chu Tinh thậm chí chẳng buồn nhắc mắt:

“Cậu lại nhìn thấy nỗi buồn của nắng(3) sao? Đại tài nữ khoa văn học của chúng ta đang định sáng tác thơ ca gì gì đó ngay bây giờ hả?”

Kỳ thực Lý Viện Viện đúng là rất muốn làm thơ, nhưng sau khi quan sát tiệm thức ăn nhanh ồn ào náo nhiệt, cô cầm ly Cola hút một hơi, để cho thứ hương vị kích thích ấy tràn ngập khắp khoang miệng:

“Không làm được.”

Cuộc sống như thế và việc ngâm thơ viết văn dường như không quá ăn khớp với nhau, có lẽ cô chỉ cần tham dự vào cách thức sinh hoạt của bọn họ là tốt rồi.

Cho đến thời điểm hiện tại, ngày thứ năm từ lúc cô đến nơi đây, Lý Viện Viện rốt cuộc cũng có được một chút cảm giác chân thực rằng bản thân đang sống tại một thế giới khác. Hoặc là, bởi vì Tư Thành không ở bên cạnh, không ai chịu theo những thói quen cũ của cô hay đối xử với cô như kiểu trước kia nữa.

Điện thoại di động của Lý Viện Viện đột nhiên rung lên, cô lấy ra xem thử, là Yến Tư Thành gọi tới:

“Tư Thành.”

Ánh mắt của Chu Tinh đang ngồi đối diện bỗng dưng sáng rực, dán cứng ngắc vào Lý Viện Viện.

“Điện hạ, ta học xong rồi...” Giọng nói của Yến Tư Thành nghe giống như có vài phần suy kiệt, hẳn là đã học đến mệt lử, “Người muốn ăn cái gì không để ta mang về.”

“Ta...”

Hắn chỉ mới thốt ra chữ đầu tiên thì đứa bé ngồi gần Lý Viện Viện đột nhiên gào khóc, la ầm lên đòi ăn cánh gà. Lý Viện Viện nghiêng người, tận lực tránh khỏi tiếng ồn:

“Hôm nay ta và Chu Tinh ra ngoài dạo phố. Ta có đề tờ giấy nhắn tin trên bàn đó.”

Cô nói xong, bên kia nửa ngày cũng không có phản ứng.

Lý Viện Viện cảm chiếc di động xem xét một chút, màn hình đen thui, mặc cho cô bấm thế nào cũng không sáng.

Chu Tinh nhìn lướt qua, vẻ mặt thất vọng hơn Lý Viện Viện nhiều:

“Hết pin rồi?”

Hết...pin?

“Chắc thế.”

“Trời đất, cậu đi ra ngoài thì tại sao không chịu sạc đầy pin điện thoại trước hả! Mình còn muốn nghe chuyện(4) mà!” Chu Tinh cắn ống hút, hơi buồn bực, “Nói đi, cậu thực sự không gặp với Yến Tư Thành sao?”

Lần thứ sáu...

Lý Viện Viện trầm mặc không đáp, Chu Tinh tiếp tục hỏi:

“Vậy hai ngày nay cậu ngủ chỗ nào? Chắc không phải ở cùng với cái tên Tiểu Bàn gì gì kia đi, tên cậu ta căn bản nghe không ra tí thiện cảm nào cả. Có thể có cái tên chính thức nào đó không?”

“Minh nhớ cậu ấy họ Giang.”

“Không biết tên luôn? Những cái khác thì sao, chuyên ngành nào, bao nhiêu tuổi, đang học cái gì? Tính cách thế nào, thích cái gì, có bạn gái chưa?”

Gặp phải nguyên một hệ thống câu hỏi như thế, Lý Viện Viện ngớ ra:

“Không biết.”

Lý Viện Viện xác thực chưa hề truy hỏi tên thật của Tiểu Bàn, càng không cần nói đến việc biết thêm những điều còn lại.

Chu Tinh ngả người dựa vào lưng ghế:

“Vậy cậu thích cái gì ở cậu ta?!”

“Có lẽ là...nhất kiến chung tình.”

Chu Tinh bĩu môi:

“Tuy không biết Tiểu Bàn của cậu là cái dạng gì, nhưng mà chỉ nghe tên thôi mình đã thấy xác suất cậu nhất kiến chung tình với Yến Tư Thành lớn hơn nhiều rồi.”

Lý Viện Viện nhấp một hớp Cola, cuối cùng cho vấn đề này một câu trả lời trực tiếp:

“Minh và Tư Thành hoàn toàn không có khả năng.”

Chu Tinh cảm thấy kỳ quái:

“Tại sao? Cậu sợ Yến Tư Thành không thích cậu à? Hay cậu không thích Yến Tư Thành?”

“Không liên quan tới mấy thứ này, chỉ là...”

Chỉ là...cái gì?

Ngay cả Lý Viện Viện cũng không giải thích được...

Từ nhỏ đến lớn, trong hoàn cảnh sống của Lý Viện Viện, chưa từng có ai nói cho Lý Viện Viện biết cô và Yến Tư Thành còn có khả năng trở thành vợ chồng. Cô luôn không được sung ái nhưng vẫn là một công chúa, thân phận đặc thù khiến đối tượng hôn nhân của cô chỉ có thể là vương công quý tộc hoặc hoàng thân quốc thích. Nếu người nào dám to gan tùy tiện nghị luận về hôn sự của công chúa, thậm chí đồn đãi xằng bậy rằng cô và trưởng thị vệ có tư tình, kẻ đó sẽ bị chém đầu để đền tội, nói không chừng còn liên lụy Yến Tư Thành phải chịu hình phạt nặng nề, lưu đầy biên cương.

Yến Tư Thành của cô, quả thật không giống với những người hầu khác, bởi vì hắn là người bạn từ nhỏ cùng cô trưởng thành, lại lớn hơn cô năm tuổi, nhiều lúc cô dùng thái độ đối với huynh trưởng để đối đãi hắn. Yến Tư Thành là người nhà, nhưng cô không hề nghĩ tới chuyện hắn sẽ trở thành người chồng mà cô tôn trọng(5).

Yến Tư Thành hình như cũng chưa từng có ý nghĩ này thì phải.

Lý Viện Viện than một tiếng:

“Tóm lại chính là, hoàn toàn không có khả năng.”

Chu Tinh cắn ống hút, thở dài vô cùng tiếc nuối:

“Thế thì Tinh Ninh sẽ thất vọng chết mất. Nếu hai người các cậu ở cùng nhau thì tốt biết mấy, nhất định sẽ thành câu chuyện hoàng tử và cô bé Lọ Lem đó.”

Hoàng tử...và cô bé Lọ Lem ư...?

Lý Viện Viện cười cười không đáp.

Đạo phố đến ba giờ chiều, Lý Viện Viện tiếp tục theo Chu Tinh vào một cửa hiệu mỹ phẩm, Chu Tinh đi mua kem lót(6), Lý Viện Viện thì bắt đầu đi vòng quanh quầy trưng bày xem phấn má hồng, xem đến mẫu phấn màu đỏ phi tử được trộn thêm bột vàng lóng lánh, Lý Viện Viện vừa trông thấy nó liền đứng bất động tại chỗ.

Ngày trước cô thường xuyên phát bệnh, sắc mặt luôn nhợt nhạt, cho nên phấn hồng là thứ cô thích nhất. Cô tự xưng rằng bản thân đã dùng qua mọi loại phấn tốt nhất của Đại Đường, nhưng trước giờ vẫn chưa thấy loại sản phẩm nào lấp lánh như vậy. Cô chẳng cần thử, lập tức xoay người cần dặn:

“Giúp tôi gói lại cái này.”

Nhân viên bán hàng lại in một tấm phiếu đưa cho cô.

Lý Viện Viện ngốc một hồi mới hiểu ra, đây là thủ tục mua hàng hóa.

Đi dạo hơn nửa ngày, trong tay rớt cuộc có thể xách lên món đồ thuộc về mình, Lý Viện Viện thật vui vẻ. Hôm nay được thử nghiệm quá nhiều ‘lần đầu tiên’ của đời người, tất cả đều khiến cô cảm thấy đặc biệt mới mẻ.

Nhưng nhìn bóp tiền của Yến Tư Thành, Lý Viện Viện suy nghĩ, cô không thể để Yến Tư Thành nuôi hoài như vậy, tốt xấu gì ngày trước việc phân phát tiền lương cho hạ nhân trong phủ công chúa đều dựa vào cô, cô nuôi dưỡng bọn họ rồi mới an tâm thoải mái để bọn họ hầu hạ, lần này tuyệt đối không thể làm ngược lại.

Cô nhất định phải tìm một biện pháp kiếm tiền.

Chu Tinh mua xong kem lát liền quay lại, trông thấy nhãn hiệu trên chiếc túi giấy Lý Viện Viện giữ trong tay, rõ ràng hơi sùng sốt:

“Mẹ nó, cậu lượm được của cải từ trên trời rơi xuống à(7)!”

Lý Viện Viện đoán chừng thứ này đã vượt quá mức tiêu xài của “Lý Viện Viện” trước kia. Lúc ở Đại Đường, cô hoàn toàn không có khái niệm đối với tiền bạc, hiện tại đổi sang cái thời đại dùng ‘giấy’ để mua đồ thì càng mù tịt, nhưng sau khi Chu Tinh thốt ra câu đó, Lý Viện Viện âm thầm ghi nhớ kỹ trong lòng, thứ này rất quý, cho nên sau này không được mua những loại sản phẩm như vậy nữa.

Không đợi Chu Tinh tiếp tục phát biểu ý kiến, điện thoại di động của cô vang lên, Chu Tinh đem đồng hồ trên tay nhét hết vào ngực Lý Viện Viện, tay chân luống cuống bắt điện thoại:

“Trương Tinh Ninh, không phải cậu đang trên lớp sao?”

“Ông trời của tôi ơi! Chu Tinh, Lý Viện Viện có ở bên cạnh cậu không?!”

Chu Tinh ngẩn ra:

“Có đây.”

“Yến Tư Thành nhà nó tìm người tìm tới điên rồi, lão tử đang ngồi học trong lớp thì bị lôi ra ngoài đó! Mình chắc chắn sẽ bị giáo sư hận chết! Cậu chuyển máy cho Lý Viện Viện mau lên! Ờ anh đừng gấp, đừng cướp điện thoại của tôi mà...”

Tiếng nói nhỏ dần, điện thoại bên kia đã đổi chủ:

“Alô?”

Một giọng nam khá trầm thấp truyền đến, Chu Tinh nhìn Lý Viện Viện tròn trĩnh đứng trước mặt, có chút phản ứng không kịp.

Giọng nói sột sột bên kia liên tục truyền đến:

“Thiên Ninh? Người đang ở đâu? Ta tới đón người.”

Trong nháy mắt, Chu Tinh thấy Lý Viện Viện đang ôm một đồng hồ trông càng tròn hơn, nhất thời có chút ngây ngẩn:

“Cậu ấy đang ở cạnh tôi, anh đợi chút.”

Chu Tinh lại luống cuống tay chân ôm lấy đồng hồ từ trong lòng Lý Viện Viện, sau đó đưa điện thoại cho cô:

“Mẹ nó, cậu còn nói các cậu không có tư tình, quý ông quý cụ cũng không tin.”

Lý Viện Viện không nói tiếng nào, thành thành thật thật nhận máy:

“Alô?”

“Thiên Ninh!”

Tiếng gọi dường như vừa phá tan mây đen vạn dặm, giọng nói của Yến Tư Thành cùng với một tràng chửi bới văng tục của Trương Tinh Ninh lọt vào tai Lý Viện Viện:

“Người ở chỗ nào? Có thể sẽ gặp nguy hiểm, ta tới đón người.”

“Tư Thành.”

Lý Viện Viện né tránh ánh mắt đang híp lại đánh giá của Chu Tinh, bước qua một bên.

“Ta chỉ là ra ngoài đi dạo, không có chuyện gì, hồi nãy điện thoại hết pin nên không thể nói tiếp với người. Nhưng mà sáng sớm ra cửa ta có để lại tờ giấy trên bàn, người có nhìn thấy không?”

Yến Tư Thành nín thở, hiển nhiên là hắn không nhìn thấy.

Yến Tư Thành tan học liền gọi cho Lý Viện Viện, nhưng vừa nghe đến tiếng gào khóc từ bên cô truyền lại thì đã cúp máy, tiếp đó bất luận hắn cố gắng thế nào cũng không gọi được, trong lòng Yến Tư Thành đều gấp đến phát hỏa, làm sao còn thời gian về nhà đọc tờ giấy Lý Viện Viện lưu lại. Thật vất vả trải qua thiên tân vạn khổ tìm tới Trương Tĩnh Ninh, bây giờ mới nhận được tin tức của Lý Viện Viện.

Trương Tĩnh Ninh ở phía sau nói thêm vào:

“Xác nhận rồi ha! Yên tâm rồi ha! Chỉ là ra ngoài chơi, không có chuyện gì ha! Bây giờ vẫn còn nhiều thời gian mà, anh có cần tới nỗi như vậy không?! Anh nhanh trả di động cho tôi, tôi phải về lớp học đó! Anh có nhìn thấy mặt giáo sư lúc anh lòi cổ tôi ra ngoài không?! Ông nhất định sẽ đánh rớt môn này của tôi, anh có tin tôi đem bán Lý Viện Viện nhà anh ngay tức khắc không hả?!”

Cúp điện thoại xong, Lý Viện Viện liền đón lấy ánh mắt đánh giá của Chu Tĩnh.

“Ha ha.” Chu Tĩnh cười khế, “Tôi nay về phòng ngủ một chuyến đi, chúng ta cần đàm luận nhân sinh thật kỹ lưỡng nha.”

Tác giả có lời muốn nói:

Ta bỏ sung xong lại phải ra ngoài rồi ~

(1) Nguyên văn: cao phú soái (cao: tài giỏi, phú: giàu có, soái: đẹp trai) – nghĩa theo ngôn ngữ mạng: Mr. Perfect.

(2) Ý văn: vòng bụng là bự nhất, có độ cao trội hơn mấy vòng còn lại – hãy tưởng tượng, Viện Viện mà nằm ngửa thì body nhìn như 1 ngọn đồi, đỉnh đồi là cái bụng á!

(3) Nguyên văn: dương quang minh mị ưu thương (dương quang minh mị: ánh mặt trời tươi sáng/ tươi đẹp)

(4) Nguyên văn: thỉnh thỉnh bát quái (hóng chuyện nhảm)

(5) Nguyên văn: cử án tề mi – nâng khay ngang mày; vợ chồng tôn trọng nhau (do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày)

(6) Kem lót: makeup base, lớp kem cơ bản/ đầu tiên khi trang điểm, dùng trước foundation.

(7) Nguyên văn: phát cái gì hoành tài – hoành tài: tiền tài từ trên trời rơi xuống, của cải bất hợp pháp/ không chính đáng

Bạn đang đọc truyện *Mập Mới Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Hư cấu và sự thật

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Lý Viện Viện cảm thấy mình xác thực nên trở về phòng ký túc xá một lần.

Cô nghĩ, trước khi cô và Yến Tư Thành nhập vào cơ thể hiện tại, hai người kia chắc hẳn tương đương với hai cá thể độc lập, giống như cô có điện thoại di động thì Yến Tư Thành cũng có điện thoại di động, cô có câu lạc bộ của riêng mình thì Yến Tư Thành cũng có đoàn hội thuộc về hắn. Yến Tư Thành có ví tiền, cô cũng nên có ví tiền, Lý Viện Viện của trước kia khẳng định là chỉ dựa vào bản thân để tiếp tục cuộc sống.

Lý Viện Viện về đến trường, Yến Tư Thành đã đợi ở nhà ga từ rất lâu rồi.

Trông thấy hai tay Lý Viện Viện xách đầy túi, hắn liền theo bản năng đón lấy, cầm giúp cô.

“Điện...” Yến Tư Thành liếc qua Chu Tĩnh đang đứng bên cạnh nhìn hắn chăm chăm bằng ánh mắt sáng rực đầy biểu cảm, lập tức sửa miệng, “Thiên Ninh hôm nay lên phố, đáng lẽ phải gọi tôi chứ. Bất luận thế nào tôi cũng nên đi cùng cậu, dù sao...”

Đó là tuyến đường lạ cơ mà. Hắn sao có thể yên tâm để công chúa đi một mình.

Lý Viện Viện chưa kịp nói gì, Chu Tinh ở một bên bỗng cướp lời:

“Thiên Ninh là ai vậy?”

Lý Viện Viện đáp:

“Là nhũ danh của mình.”

Cô ôm về mấy món đồ mà Yến Tư Thành vừa tiếp nhận, chỉ đưa cái túi đựng hộp phấn hồng cô mới mua cho hấn giữ.

“Tư Thành, ta và Chu Tinh trở về phòng ngủ trước một chuyến.”

Yến Tư Thành giật mình ngăn ra:

“Lại muốn rời khỏi. .... Bao lâu?”

Về mặt của hấn khiến Chu Tinh buồn cười:

“Ái chà, đây là sắp sinh ly tử biệt hay sao thế, tui tui đâu có ăn Lý Viện Viện luôn đâu, thậm chí còn xem như bảo bối đấy nhé. Yên chí yên chí, xong rồi trả lại cho cậu không sót một cọng lông.”

Nói xong, Chu Tinh lập tức kéo Lý Viện Viện bỏ đi, miệng còn lẩm bẩm:

“Bộ cậu ta là bảo mẫu của cậu hả, làm gì mà giống bảo vệ gà con dữ vậy?”

Lý Viện Viện lại bước vào phòng ký túc xá một lần nữa.

Lần đến đầu tiên, cô chưa kịp nhìn kỹ đã bị dọa chạy, trải qua mấy ngày tích lũy kha khá kinh nghiệm sống chung với con người nơi đây, hiện tại cô cảm thấy bình tĩnh hơn rất nhiều.

Phòng ngủ của các cô là do học viện phân bố, phòng dành cho bốn sinh viên nhưng chỉ có ba người, còn chiếc giường trống được dùng làm chỗ để đồ. Lý Viện Viện tìm thấy ví tiền của cô trong ngăn kéo, mở ra đếm thử, tổng cộng 420 đồng(1), so sánh với cái bóp phình to của Yến Tư Thành thì thực sự kém quá xa.

Cô đứng trước tủ thu dọn quần áo của mình, hầu như mọi thứ đều là áo ngắn tay và quần bò đơn giản, chẳng qua hoa văn in trên từng bộ không giống nhau lắm mà thôi.

Đối với tình trạng như vậy, Lý Viện Viện tỏ vẻ thông suốt, bởi lẽ, số quần áo đẹp trong tủ, hoàn toàn không có cái nào thuộc về cô cả.

Sau khi cô sắp xếp đồ đạc vào cặp một cách ổn thỏa, Chu Tinh cũng vừa vặn ra khỏi nhà vệ sinh(2):

“Thế nào, cậu mới về phòng thôi mà nhìn như đang dọn đồ chuẩn bị chạy trốn á. Cậu thực sự đang ở chung với Yến Tư Thành hả?”

“Ừ... Nhưng không giống lắm với tình huống cậu tưởng tượng...”

Tiếng nói còn chưa dứt, cửa chính bị ai đó mạnh bạo đẩy ra, Trương Tinh Ninh sai bước đồ nhào vào phòng, trông thấy Lý Viện Viện, đầu tiên là phá ra cười như điên, sau đó dùng sức vỗ bùm bụp lên vai cô:

“Lý Viện Viện! Làm giỏi lắm!”

Lý Viện Viện bị đập thành ngọc luôn rồi.

Trương Tinh Ninh đi về phía cái ghế tựa, ngồi xuống, bắt chéo hai chân:

“Bao nhiêu năm không sáng khoái tới mức nở mày nở mặt như vậy rồi! Mặc dù hôm nay mình bị giáo sư mắng, nhưng đó chỉ là chuyện nhỏ, các cậu chưa thấy cái vẻ mặt kia của Lâm Hiểu Mộng đâu, chắc chắn, quả là sắc sỡ muôn màu muôn vẻ.”

Chu Tinh tiếp lời:

“Có chuyện gì liên quan đến Lâm Hiểu Mộng à?”

“Mình đâu có quen biết Yến Tư Thành, nghe nói hôm nay Yến Tư Thành đi tìm Lâm Hiểu Mộng trước, sau đó xóc cánh tay Lâm Hiểu Mộng lôi đi, ép buộc con nhỏ tới tìm mình. Yến Tư Thành xông thẳng vào lớp kéo mình ra thì hơi đáng sợ thật, nhưng ngược lại rất có phong cách phim thần tượng nhé. Lúc ra khỏi lớp, dù đang trong tình huống hỗn loạn như thế mình cũng không quên để ý Lâm Hiểu Mộng một chút.”

Trương Tinh Ninh cao hứng rung rung chân, gật gù đắc ý cười:

“Chắc, hết sảy!”

Lý Viện Viện tưởng tượng ra tình cảnh khi ấy trong chốc lát, hơi lo lắng cau mày:

“Như thế, chẳng phải quá thu hút sự chú ý của người khác sao?”

“Đây là chắc chắn khiến người ta chú ý chứ còn gì nữa.” Trương Tĩnh Ninh cười nói, “Không quá hai ngày, Lý Viện Viện cậu nhất định sẽ bị loan tin khắp trường cho xem. Mình biết Yến Tư Thành từ trước đã rất nổi danh trong hệ tài chính rồi, bây giờ hai người các cậu thành một đôi, nhất định sẽ bị mọi người để ý. Cậu suy nghĩ thấu đáo(3) một chút...”

Lý Viện Viện trầm mặc.

Tình huống hiện tại của cô và Yến Tư Thành vô cùng dị thường, nếu như bị người quen phát giác, khó tránh khỏi bị xem là tà ma quỷ quái rồi đem thiêu chết, bây giờ phải làm gì mới tốt đây...

“Mình nói này Lý Viện Viện, cậu được lắm, giữ kín bụng không chịu hé răng chuyện tại sao cậu và Yến Tư Thành lại ở cùng nhau nha.”

“Mình và cậu ấy... Quả thực không phải như vậy.” Cô bất lực giải thích.

Tuy nhiên Chu Tĩnh và Trương Tĩnh Ninh lại hoàn toàn bỏ lơ cô, chỉ chăm chăm bắt đầu tám với nhau, nào là gia thế của Yến Tư Thành, nào là bộ dạng sốt ruột của hắn lúc bắt người tra hỏi ngay tại lớp, còn có cả sự đố kỵ ghen ghét của Lâm Hiểu Mộng. Lý Viện Viện ở một bên lắng nghe, cô cảm thấy cho dù bản thân không tham gia, bọn họ cũng đã miêu tả xong một chuyện tình vô cùng hoàn chỉnh, có vai nữ chính bình thường trông không hề xinh xắn hấp dẫn, vai nam chính vừa đẹp trai vừa si tình, cộng thêm một vai nữ phụ nhỏ mọn dễ tiện.

Đúng tiêu chuẩn chuyện tình yêu truyền thống.

Nhưng sự thật...

Thực chất không phải như vậy mà.

Vác cặp về đến căn nhà trọ nhỏ của Yến Tư Thành, cô chưa kịp gõ cửa thì Yến Tư Thành đã lập tức cung kính mở cửa, đứng chờ ở bên trong:

“Bữa tối đã được chuẩn bị thỏa đáng, điện hạ.”

Sau khi dùng bữa như thường lệ, Lý Viện Viện do dự một lúc, cuối cùng mở miệng nói:

“Tư Thành, tóm lại bây giờ chúng ta không giống những người khác, hành động khiếm tốn mới có thể bảo toàn cuộc sống an ổn hiện tại, chẳng hạn chuyện ngày hôm nay tìm ta, đừng làm thế nữa.”

Yến Tư Thành im lặng hồi lâu:

“Vâng.”

Hắn đáp rất bình tĩnh, nhưng trong lòng như vừa trải qua một trận dòi sông lấp biển, chức trách của hắn chính là bảo hộ công chúa, nay công chúa lại nói, khi không nhìn thấy cô cũng không nhất thiết gấp gáp đi tìm. Ý của công chúa là... không còn cần hắn nữa sao....

Yến Tư Thành siết chặt nắm đấm, từ nhỏ hắn đã được dạy bảo, hắn chính là thanh kiếm, là tấm khiên che chở công chúa, thủ hộ cô là ý nghĩa quan trọng nhất trong sinh mệnh của hắn. Thế nhưng, giờ đây công chúa muốn gạt bỏ lợi kiếm và lá chắn sau lưng, đơn độc dấn thân vào nơi hoang dã khắc nghiệt đầy gai góc... Yến Tư Thành nhất thời không rõ, nếu đến một ngày nào đó công chúa thật có thể tự mình sống bình an hạnh phúc, vậy kẻ bị vứt bỏ tại chỗ là hắn biết phải làm sao.

Sau mấy ngày đầu dễ thích ứng, sinh hoạt bắt đầu có quy luật nhất định, thời gian trôi qua cũng nhanh hơn.

Chớp mắt đã đến ngày công diễn vở kịch của Lý Viện Viện.

Thời gian buổi diễn được định vào lúc tám giờ tối.

Bắt đầu từ ba giờ chiều, người trong đoàn kịch đều tập trung tại khán phòng, tổ quản lý sân khấu(4) phụ trách dựng cảnh, các diễn viên bắt đầu đợt tập dượt cuối cùng.

Từ sau khi “quan hệ” của Yến Tư Thành và Lý Viện Viện truyền ra ngoài, hễ Lâm Hiểu Mộng diễn chung với Lý Viện Viện thì trong ánh mắt luôn chứa sự oán độc như loài rắn, không che giấu nổi suy nghĩ đang gào thét muốn xông lên cắn chết Lý Viện Viện. Càng khỏi cần đề cập tới chuyện mọi chỗ trong vở kịch đều là Lý Viện Viện ức hiếp cô ta. Lâm Hiểu Mộng thực sự hận đến đỏ mắt rồi.

Đối với biểu hiện này, Trương Nam cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ:

“Nếu bây giờ có thời gian tôi nhất định sẽ giúp cô sửa kịch bản, nhưng tối nay là diễn rồi, cô cứ chịu khó đóng giả Bạch Liên Hoa cho tôi, OK?”

Lâm Hiểu Mộng chỉ còn cách tiếp tục cắn răng nhẫn nại.

Lần thứ hai bước lên sân khấu, vở kịch đã vào màn hai, Lý Viện Viện vừa nâng cầm Lâm Hiểu Mộng lên vừa nói:

“Gương mặt thật xinh đẹp.”

Chợt nghe âm thanh “ken két” vang lên trên đỉnh đầu, nét mặt của Lâm Hiểu Mộng đột ngột biến đổi, cô ta mãnh liệt bật người dậy, một bạn học thuộc tổ quản lý sân khấu đứng trên giàn đèn hét thất thanh:

“Mau tránh ra!”

Lý Viện Viện ngẩng đầu nhìn, vừa định chạy sang bên cạnh, bỗng cảm thấy bị ai đó ngáng chân, cô lao đảo ngã mạnh xuống đất, Lâm Hiểu Mộng đã chạy thoát.

Đèn trên đầu “Đùng” một tiếng nện vào vai Lý Viện Viện. Rất nặng, rất khó chịu. Bả vai bị đập của Lý Viện Viện tê rần thật lâu mới có cảm giác đau, sau đó liền đau tới mức muốn nhấc lên cũng không nhấc nổi.

Đầu óc Lý Viện Viện trở nên mơ hồ trong nháy mắt. Trong nháy mắt đó, cô giống như xuất hồn khỏi xác vậy, nhìn thấy phố xá Đại Đường mà cô hết sức quen thuộc, còn có một người phụ nữ đang đổ nước xuống con rạch trước cửa nhà.

Có điều, những cảnh tượng ấy chỉ duy trì trong nháy mắt mà thôi.

Một giây sau, Lý Viện Viện lại thấy Lưu Thư Dương ở bên cạnh hỏi cô:

“Cậu không sao chứ?”

Người trong đoàn kịch vây kín xung quanh, Trương Nam lao thẳng lên sân khấu, xem xét Lý Viện Viện trên mặt đất một chút, rồi nhìn qua tổ quản lý đứng gần đây:

“Chuyện này là sao?!”

“Cái đèn đó bị lỏng, cái giá đỡ bên cạnh mới động tí xíu thì nó liền rớt xuống.”

Là tai nạn. Trương Nam cũng chẳng muốn nói thêm gì nữa, ngồi xồm xuống hỏi Lý Viện Viện:

“Đập vào chỗ nào?”

Lý Viện Viện che vai ngồi dậy, cô nhin đau xoay xoay vắn vắn, vì trước đây cô thường sinh bệnh nên tương đối hiểu biết về phương diện trung y. Lý Viện Viện thử cảm giác trên vai một chút:

“Xương cốt không sao, chỉ là da thịt hơi đau thôi.”

Cô nhìn sang bên cạnh, lập tức chạm vào ánh mắt đang né tránh của Lâm Hiểu Mộng.

“Mắt cá chân cũng không được dễ chịu cho lắm.”

Trương Nam khó hiểu:

“Tại sao mắt cá chân lại đau?”

Lâm Hiểu Mộng cắn răng, Lý Viện Viện cup mắt:

“Không biết, đại khái là ban nãy tính chạy đi thì bị trượt.”

Lâm Hiểu Mộng sững sờ, ngơ ngác nhìn cô.

Trương Nam cau mày:

“Còn có thể diễn không?”

“Tôi nghỉ một lát.”

Vẫn có thể diễn, hiển nhiên không phải vấn đề lớn lao gì, cứ nhắm lúc người khác lên sân khấu thì cô xuống dưới nghỉ ngơi dưỡng sức thôi.

Chỉnh đốn sân khấu xong, mọi người tiếp tục tập luyện, Lý Viện Viện ngồi ở dưới xoa bả vai, đến giờ nghỉ giải lao, Lưu Thư Dương đi tới bên cạnh, đưa cho cô một bình nước đá:

“Chườm lạnh chút đi.”

Lý Viện Viện tiếp nhận:

“Cám ơn.”

“Tình tình Hiểu Mộng chỉ hơi kiên cường thôi, nhưng cái chuyện gác chân cậu có lẽ không phải là cố ý đâu, con người cô ấy không xấu.”

“Minh biết.” Lý Viện Viện cầm chai nước đá đặt lên vai, “Nếu cậu ta giờ trò xấu thì sẽ không có vẻ mặt như vậy. Hẳn là khi cậu ta chạy, chân đạp đất mượn lực, không cẩn thận vướng vào làm mình vấp ngã thôi.”

Lưu Thư Dương chớp chớp mắt ngó ra:

“Cậu...”

Hình như cậu ta không biết nên nói thế nào, cuối cùng chỉ thốt được một câu:

“Không ngờ cậu thông minh thật đấy.”

Lý Viện Viện gật đầu:

“Ừm, mình nói nhỏ cho cậu cái này, hiện tại là thời điểm thích hợp nhất để theo đuổi Lâm Hiểu Mộng. Khi con người ta bị thương tâm, cứ càng kích động thì trái lại càng yếu đuối, càng dễ khiến người khác tiến vào chỗ trống trong lòng, cậu nên biết nắm bắt cho tốt đi.”

Lưu Thư Dương ngây ngốc, mặt không tự ức chế được mà đỏ lên:

“Làm sao cậu...biết...”

Cậu ta chưa từng biểu hiện ra ngoài cơ mà.

Lý Viện Viện cười cười, chỉ chỉ trên sân khấu:

“Đến cánh cửa cậu rồi, nhanh đi lên diễn đi.”

Lưu Thư Dương vừa kinh hoàng không thôi vừa thẹn không thể tả liếc nhìn Lý Viện Viện, sau đó vội vàng vàng chạy lên sân khấu.

Lý Viện Viện đương nhiên biết rõ, đôi mắt của bất kỳ ai trong trường cũng đều rất đơn thuần, căn bản vừa nhìn tới liền biết bọn họ đang nghĩ gì muốn làm gì, ví như Lâm Hiểu Mộng, Lưu Thư Dương, còn có...

Lý Viện Viện thoáng nhìn sang vị trí gần đó, Tiểu Bàn bận rộn cùng với vài thành viên tổ quản lý sân khấu, cậu ta tình cờ quay đầu lại xem Lý Viện Viện đang ngồi lê loi trong góc, kẻ đó hấp tấp quay đầu đi.

Tiểu Bàn, cậu ta là chàng trai có tâm địa thiện lương, nhưng mà, có lẽ bị những lời đùa giỡn trêu chọc làm e sợ, thế nên mấy ngày qua luôn trốn tránh cô, thậm chí một câu cũng không chịu nói với cô.

Lý Viện Viện thờ dãi, đột nhiên cảm thấy bản thân ngồi chỗ này trông hơi cô độc. Cô nhìn qua bên cạnh, không có Yến Tư Thành, nhìn ra ngoài khán phòng, cũng không có Yến Tư Thành. Hôm nay là cuối tuần, ba tuần sau câu lạc bộ của hần có hoạt động vô cùng quan trọng, bắt buộc phải tham gia, hần cũng vì hoạt động của chính mình nên mới bận bịu chuyện của chính mình mà thôi.

Lý Viện Viện nắm lấy bình nước đá, vô thức lăn nó trên bả vai.

Kỳ thực, Yến Tư Thành không ở đây cũng tốt, nếu hần nhìn thấy một màn vừa rồi, dù Lâm Hiểu Mộng vô tâm, hần vẫn sẽ tức giận, buổi công diễn đêm nay, Lý Viện Viện chắc chắn khỏi cần nghĩ tới nữa. Tuy rằng mọi chuyện Yến Tư Thành đều thuận theo cô, trừ vấn đề về thân thể, hần cơ bản sẽ không lùi bước.

Nhưng...

Nếu Yến Tư Thành ở đây, khi này cô đã không phải bị thương rồi.

Tư Thành...Bây giờ hần đang làm gì nhỉ?

(1) Cho bạn nào không rõ về tiền tệ TQ, đồng Nhân Dân Tệ tính theo chục đồng, trăm đồng... chứ không nhảy lên hàng nghìn như VND nhé.

(2) Àh àh *đỏ mặt*, Cứu viết trực tiếp là Chu Tinh “vừa đi đại tiện ra”. Cũng may lúc ngồi dịch đoạn này ta chưa ăn gì hết (-.-“)

(3) Nguyên văn: suy nghĩ cả mặt tốt lẫn mặt xấu

(4) Ta không rõ từ chuyên dụng trong tiếng Việt nên đưa giải thích bằng tiếng Anh nhé: tổ quản lý sân khấu = stage management crew

Bạn đang đọc truyện *Mập Mới Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Cực đẹp và cực xấu

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Yến Tư Thành đang đánh người.

Một cước hung tợn đá thẳng vào lồng ngực đối thủ, đối thủ lập tức lùi lại vài bước, chân mềm nhũn, ngã ngổ trên mặt đất. Hắn xoa xoa ngực, bực bội tháo đồ bảo hộ trên đầu xuống, ném qua một bên, phần nộ quát:

“Yến Tư Thành! Đây là đang huấn luyện! Cậu có cần nghiêm túc như thế không!”

“Xin lỗi, tôi đã tận lực không nghiêm túc rồi.”

“Cậu...”

Người kia giận đến tức ngực, huấn luyện viên trưởng đứng bên cạnh lại mắng một tiếng:

“Được rồi, cậu làm học trưởng bị người ta đá ngã là đã đủ mất mặt rồi, cầm miệng đi.”

Yến Tư Thành cúi chào, lui ra khỏi sàn đấu, Lục Thành Vũ đưa cho hắn một chai nước:

“Cậu coi sắc mặt của mấy ông nội đăng kia.”

Yến Tư Thành vừa nhìn qua, có đàn anh trên hắn một hai khóa tựa hồ rất bất mãn, dùng ánh mắt lạnh lùng lườm hắn. Yến Tư Thành không để ý cho lắm:

“Bọn họ không có uy hiếp.”

“Không nên khinh địch nha, sau này coi chừng bọn họ sức từng trị cậu đấy. Cậu lợi hại cỡ nào cũng không chịu nổi bị nhiều người như vậy đánh đâu, mình nói cậu vẫn nên mềm mỏng phục tùng một chút đi, lần sau huấn luyện cứ nhường bọn họ...”

Yến Tư Thành cực kỳ bất đắc dĩ:

“Mình đã nhường rồi.”

Hắn cầm lấy chai nước đi về phía phòng thay quần áo.

Lục Thành Vũ ngốc nghếch đuổi theo sau:

“Cậu lại muốn đi sao? Ê, lúc này mới năm giờ thôi, chúng ta còn phải luyện thêm bốn mươi phút nữa.”

“Ngày mai bù thêm.”

Nói xong, hắn vọt vào phòng thay đồ, loáng một cái đã đổi quần áo chỉnh tề, vội vội vàng vàng rời khỏi đạo trường(1).

Lục Thành Vũ liú lười nhìn theo bóng lưng của hắn:

“Nếu mình đem chuyện cậu ấy thích nhò mập đó nói cho Yến Tư Thành của một tuần trước, phỏng chừng cậu ấy sẽ cười chết mình luôn, thể sự khó liệu thể sự khó liệu à nha.”

Thời điểm Yến Tư Thành chạy tới sảnh khán phòng, nhóm diễn viên đã được hóa trang đầu ra đây, mặc vào những bộ trang phục tương tự xiêm y Đại Đường nhưng không phù hợp với quy tắc lễ nghi cho lắm, Yến Tư Thành có phần ngơ ngác.

Hắn tìm kiếm một vòng trong khu hậu trường đông nghịt, không nhìn thấy Lý Viện Viện, giữa lúc đang nghi hoặc, Lâm Hiểu Mộng đột nhiên bước đến bên cạnh hắn:

“Lý Viện Viện vô WC tự hóa trang rồi. Cậu ấy nói cách trang điểm của tui em khó coi.”

Yến Tư Thành nghe xong câu này mới bắt đầu tỉ mỉ đánh giá Lâm Hiểu Mộng, lớp trang điểm trên mặt cô ta không khác gì với ngày thường cả, chỉ là đôi mắt hình như lớn hơn một chút, búi tóc trên đầu nhỏ đến đáng thương, cắm ba cây trâm ngọc nghèo nàn, nhìn chất liệu hình như đều là giả.

Yến Tư Thành gật đầu, rất đồng cảm với suy nghĩ của công chúa.

Lâm Hiểu Mộng thấy hần đích xác gật đầu thừa nhận cô ta khó coi, trong lòng nhất thời hơi bất mãn, nhưng cô ta chưa kịp mở miệng, liền thấy Lý Viện Viện đã trang điểm hoàn chỉnh bước ra từ lối đi của khu vực hậu đài. Lâm Hiểu Mộng sửng sốt một chút, quên luôn ý định chế nhạo:

“Trời đất, giờ Lý Viện Viện đang tự bôi đen mình sao?”

Yến Tư Thành quay về phía Lâm Hiểu Mộng đang nhìn, chỉ thấy mái tóc đen nhánh của Lý Viện Viện được búi cao, Kim Phụng đính chuỗi ngọc trai(2) rũ trước trán, phượng trăm cái nghiêng trên búi tóc, một bên điểm đóa mầu đơn đỏ rực, mắt Yến Tư Thành sáng ngời, công chúa không hổ là công chúa, mấy món đồ chất liệu thấp kém như thế, mang trên đầu cô lại như được nhuộm thêm khí chất phú quý hoàng gia, cực kỳ tự nhiên. Còn nữa, trên gương mặt trang điểm của cô là hai gò má phủ đầy phấn hồng ánh kim lấp lánh, chân mày nhỏ nhắn tròn trịa, môi thoa son, không biết cô học được kỹ xảo từ nơi nào, phía trên mí vẽ một đường màu đen rất dài, lộ ra đôi mắt càng tinh tế hữu thần.

Ánh mắt Yến Tư Thành lập tức trở nên nhu hòa.

Tuy nhiên, mọi nơi mà Lý Viện Viện đi qua lại là một mảnh lặng ngắt như tờ.

Lý Viện Viện hồ hững nhìn lướt qua đỉnh đầu của đám đông, sau đó phát hiện ra Yến Tư Thành vốn cao hơn chiều cao bình quân của mọi người tới nửa cái đầu. Ánh mắt cô sáng lên, chân xoay chuyển phương hướng đi về phía Yến Tư Thành, Yến Tư Thành cũng tiến tới nghênh đón, hai người còn cách nhau chừng ba bước thì một bóng người bỗng dung xen ngang.

Trương Nam nhìn gương mặt của Lý Viện Viện, khoe miệng giật giật, sau đó bắt đầu thô lỗ bạo phát:

“Con mẹ nó người nào hóa trang cho cô ấy vậy! Còn chê chưa đủ loạn hả?”

Bạn học phụ trách hóa trang rất oan ức:

“Là cậu ấy không muốn mình giúp cậu ấy trang điểm, tự mình chạy vào WC làm. Sao mình biết cậu ấy sẽ làm thành...” Bạn học ngó hai mắt Lý Viện Viện, dường như không chịu nổi chuyện nhìn thẳng thừng kiểu đó, quay đầu xoa xoa mi tâm, “...đặc biệt như thế.”

Lý Viện Viện chau mày:

“Mình cho rằng, cách trang điểm này rất đẹp.”

Thái độ nghiêm túc chính đáng của cô khiến người xung quanh cảm thấy, kẻ có vấn đề về thẩm mỹ thực sự hẳn là bản thân bọn họ. Trương Nam điên tiết siết chặt nắm đấm:

“Đẹp? Hai má của cô bị sao vậy, bị người ta đánh sưng lên hả? Còn vụ gì xảy ra với lông mày thế? Là chó lap xường lông ngắn(3) à? Miệng cô biến thành kiểu này, cô học Nhật Bản...”

Trương Nam chưa nói xong thì bị một người chen vào, vừa ngẩng đầu liền thấy Yến Tư Thành đứng chắn giữa hần và Lý Viện Viện.

Ánh mắt của Trương Nam và Yến Tư Thành chạm nhau, đột nhiên cảm giác sống lưng mơ hồ lạnh run, trong không trung dường như có...

Sát khí?

Trương Nam từng tham gia rất nhiều hoạt động đoàn thể, trình độ về kịch nói cũng thâm thúy hơn nhiều so với những bạn học khác, thường xuyên cùng đoàn kịch thương mại ra ngoài biểu diễn, hần tự hỏi: bản thân đã gặp qua không ít người, nhưng chưa người nào có ánh mắt đồng dạng với Yến Tư Thành bây giờ, chỉ đơn giản trừng hần, tức khắc làm hần khiếp sợ, giống như nếu hiện tại đưa Yến Tư Thành một con dao, Yến Tư Thành dám chắc sẽ cắt đứt cổ họng hần.

Trương Nam có chút uất ức, không phải là...chỉ vài ba câu ghét bỏ Lý Viện Viện thôi sao...

Yến Tư Thành không nói một lời khiến bầu không khí vô cùng ngưng trọng, bạn học chung quanh ngơ ngác nhìn nhau, không ai dám tiến lên hòa giải, cả Lâm Hiểu Mộng cũng hơi ngây đại, mà ngay lúc này, một cái đầu ló ra từ sau lưng Yến Tư Thành, nét mặt Lý Viện Viện thậm chí không có nửa phần chịu đựng sức ảnh hưởng của Yến Tư Thành, cô lại hỏi:

“Trang điểm thế này không thích hợp ư?”

Bị Yến Tư Thành nhìn chòng chọc, Trương Nam cảm thấy da dẻ như có kim châm đâm vào, nhưng nghĩ đến buổi diễn đêm nay, hần vẫn phải giữ vững hơi thở, gật đầu:

“Không thích hợp, cần thay đổi.” Hần chống đỡ áp lực, “Đồ trang sức giữ nguyên, bỏ hoa mầu đơn đi, mặt...Rửa sạch sẽ.”

Tranh thủ trước khi Yến Tư Thành phát hỏa, Lý Viện Viện vỗ vỗ cánh tay hần. Yến Tư Thành lập tức dè nén toàn bộ lửa giận quay đầu nhìn cô, Lý Viện Viện nhẹ lắc đầu:

“Tư Thành, đi ra ngoài chờ xem kịch đi.”

Yến Tư Thành nhìn Lý Viện Viện rất lâu, sau đó rũ mắt, cực kỳ gian nan rồi quả quyết đáp một tiếng:

“Được.”

Hắn rất tức giận, nhưng nếu công chúa muốn hắn nhẫn nại, vậy hắn dù có trào máu cũng phải nuốt xuống cho bằng hết. Hắn chỉ sợ... công chúa ỷ khuất trong lòng.

Lý Viện Viện nhẹ nhàng mỉm cười:

“Xem ta diễn tốt vai người xấu.”

Cô lại nở nụ cười, Yến Tư Thành không còn gì để nói, hắn gật gật đầu, im lặng rời khỏi khu hậu đài.

Lý Viện Viện quay về phía sau sân khấu tháo bỏ áo hoa mẫu đơn, nhờ sự giúp đỡ của bạn học phụ trách hóa trang mà chỉnh sửa khuôn mặt, mặc vào trang phục biểu diễn. Chẳng qua cô cảm thấy hơi đáng tiếc, ở trong mắt Lý Viện Viện, cô xem dáng điệu của con gái nơi đây trên ti-vi, dần dần quen thuộc nên cũng nghĩ rằng bọn họ xinh đẹp. Chính vì vậy, cô đoán, thẩm mỹ có thể là vấn đề liên quan đến thói quen, nếu để bọn họ xem thử phong cách trang điểm của Đại Đường, nhìn quen rồi chẳng phải sẽ cảm thấy đẹp sao.

Cô sử dụng những kỹ năng hóa trang hoàn mỹ mà bản thân ấp ủ bấy lâu, nhưng cuối cùng hình như lại tăng thêm phiền phức cho mọi người, tâm trạng Lý Viện Viện không hẳn được gọi là oan ức, ngược lại có một chút áy náy. Chỉ là...

Trương Nam đang quan sát tổ quản lý sân khấu bố trí dàn cảnh, khó khăn lắm mới kiếm được chút thời gian rảnh ở hậu trường, Lý Viện Viện tới tìm hắn:

“Tôi biết ban này anh định nói gì, anh muốn nói cách trang điểm môi anh đào của tôi là học theo người Nhật Bản, điều đó không đúng, hai ngày trước tôi đọc sách, Nhật Bản vào thời Đường có tên là Đông Doanh, kiểu trang điểm này là từ Đại Đường ta lưu truyền đến, anh lẫn lộn đầu đuôi rồi.”

Trương Nam nhìn cô bằng ánh mắt không thể tin nổi:

“Buổi diễn sắp bắt đầu rồi mà cô còn tìm tôi để nói cái này?”

Lý Viện Viện gật đầu:

“Điều này rất quan trọng.”

Trương Nam lập tức cứng họng:

“Cô cứ học thuộc thật kỹ lời thoại đi, cái này quan trọng hơn.”

Nhìn Trương Nam đi xa, Lý Viện Viện khẽ thở dài một tiếng.

Khán phòng rất nhanh đã đầy ắp người ngồi, Lý Viện Viện đứng trong hậu đài, yên lặng hé tấm màn sân khấu ra nhìn nhìn, một mảnh đen kịt toàn mái đầu, mấy diễn viên bên cạnh cô trở nên khảm trương hơn:

“Nhiều người quá à.”

Lâm Hiểu Mộng sắp đến phía trước xem thử, sau đó chúi chúi lòng bàn tay đầy mồ hôi lên phục trang của mình, suy cho cùng, lần đầu tiên diễn xuất trước mặt nhiều người như vậy, cô ta cũng sợ mắc sai lầm.

Lý Viện Viện nhìn cô ta một cái:

“Không cần căng thẳng, bình thường cậu diễn rất tốt, bây giờ coi như phía dưới không có ai là ổn thôi.”

Lâm Hiểu Mộng không nghĩ rằng cô sẽ mở lời an ủi như thế, ngây ngốc nửa buổi:

“Được... Được rồi, cậu cũng đừng căng thẳng.”

Lý Viện Viện cười chấp nhận câu an ủi của cô ta:

“Được.”

Lâm Hiểu Mộng liếc cô vài lần:

“Quên đi, coi như mình chưa nói gì, với bộ dạng này của cậu, căn bản là chẳng khảm trương tí nào nhỉ...”

Cô ta thấy Lý Viện Viện cười cười không đáp, chuyển tầm mắt đến bả vai của cô, có mấy phần hổ thẹn:

“Vai cậu không sao chứ? Hồi nãy cái đèn kia nặng lắm...”

Lý Viện Viện thử động dậy bả vai, quả thật hơi đau, nhưng biểu diễn chắc sẽ không thành vấn đề:

“Đây chính là nguyên nhân ta thích có nhiều thịt một chút.”

Cô nhỏ giọng cảm khái, Lâm Hiểu Mộng lại không nghe rõ, chỉ tiếp tục câu nói của mình:

“Chấp nữa cậu còn phải nhảy từ trên thang đạo cụ xuống đấy, thật sự không sao à?”

Lý Viện Viện bất động nhìn Lâm Hiểu Mộng trong chốc lát.

Cô nhớ tới rất lâu về trước, vào ngày tế lễ của cả nước, cô và nhóm hoàng huynh hoàng tỷ theo sau phụ hoàng, dưới sự chú ý của bách quan, bước lên đàn tế cao cao, mỗi người đều nghiêm trang và thận trọng, nhất cử nhất động không dám làm trái quy chế buổi lễ.

Khi đó cô còn nhỏ, lễ phục trên người quá dày, trang sức trên đầu quá nặng, thời điểm bước lên bậc thang, cô hơi loạng choạng, suýt nữa ngã sấp xuống. Trong nháy mắt ấy, vị hoàng tỷ bên cạnh lãnh đạm tránh khỏi cô một chút, chưa từng muốn giúp cô, cũng may cô lập tức đứng vững lại, không để mình ngã làm hỏng nghi thức cúng tế.

Lần đó cô thật sự căng thẳng.

Mà khi cô ngẩng đầu nhìn, ngay cả ánh mắt hoàng tỷ đều không lưu lại trên người cô, giống như tuyệt nhiên không biết ban nãy cô suýt té ngã, cũng như căn bản không hề né tránh cô vậy.

Lý Viện Viện liền hiểu rõ, xung quanh cô, những người cùng quan hệ huyết thống này, không có một ai, không có bất luận người nào sẽ đỡ cô khi cô ngã xuống, đừng nói chỉ tới an ủi, lại càng không cần bản tới chuyện lo lắng...

Lý Viện Viện cười cười:

“Cám ơn, không vấn đề gì đâu.”

Lâm Hiểu Mộng bị nụ cười của cô làm ngây ngẩn, hoặc có lẽ vì khu hậu đài ngược chiều ánh đèn sân khấu mà trở nên hư ảo, cô ta cảm thấy nét cười của Lý Viện Viện như Bồ Tát trong miếu, là loại người quen đứng trên cao nhìn xuống, từ bi mỉm cười.

Đáy lòng cô ta run rẩy, lẩm bẩm một tiếng:

“Mẹ kiếp, gặp quỷ rồi.”

Sau đó, cô ta lấy cớ muốn lên sân khấu, vội vã chạy sang chỗ Lưu Thư Dương.

Tám giờ tối, vở kịch chính thức công diễn.

Ánh đèn được phối hợp với hiệu ứng sương mù, chinh ra hiệu quả diễn xuất tốt gấp mấy lần tượng tượng của Trương Nam. Đến màn cuối, Lý Viện Viện đứng trên sân khấu, nói hết đoạn thoại cuối cùng của cô với về mặt cao ngạo, dưới sân khấu lại có người mắng:

“Mẹ kiếp, thằng phò mã cận bã!”

“Mặc dù công chúa hơi mập nhưng tốt xấu gì cũng là kiểu người si tình! Chẳng qua gặp phải kẻ xấu thôi, ánh mắt quá tệ!”

“Bị kịch quá! Bị kịch! Để cho thằng cận bã đó không được chết từ tế, cô độc suốt đời đi!”

Lưu Thư Dương đứng chung với Lý Viện Viện trên thang đạo cụ, nghe thấy phía dưới mắng hết đợt này đến đợt khác, biểu cảm nhất thời trở nên khá ảo diệu, nhưng hiện tại hần nghiêng mặt, hơn nữa nhờ lớp hóa trang và ánh đèn che giấu, người xem căn bản không thể nhìn ra, chỉ có Lý Viện Viện cách rất gần mới thấy được.

Lý Viện Viện muốn cười, quả thật được không chuyên nghiệp cho lắm, nhưng bây giờ cô đang đối diện với khán giả, lại còn là phần cao trào trọng tâm của câu chuyện, mọi ánh mắt đều dán vào cô, cô cũng đâu thể cười rồi phá hủy toàn bộ vở kịch. Cô vội vàng xoay người, mặt hướng bên trong, cực kỳ hoa lệ nhảy xuống đệm đạo cụ.

Tuy nhiên, trong nháy mắt chân cô rời tấm đệm, Lý Viện Viện bỗng nhớ tới, ban nãy chỗ bị đập trúng là vai phải, hiện tại dùng cái tư thế này té ngã cũng là đè lên vai phải, cô...

Không kịp chờ cô nghĩ xong, vị trí xương bả vai lập tức truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt.

Lý Viện Viện nhũ thậm không ổn, cô vừa ngã xuống thì ánh đèn xung quanh đột nhiên tắt ngóm, theo kế hoạch, cô hẳn phải cấp tốc trèo lên từ cánh trái rồi ra khỏi sân diễn, thế nhưng cô lại không nhìn thấy ngọn đèn dẫn đường nhỏ lấp đặt bên dưới sân khấu, đôi mắt mờ mịt mê man dường như trông thấy dải Ngân Hà long lánh và ngàn vì tinh tú, thế giới này không có bầu trời đêm rực rỡ như thế, đó là...

Đêm ở Đại Đường sao?

“Lý Viện Viện.” Có người đang sốt ruột gọi tên cô, giọng nói tuy nhỏ, tần suất lại hết sức dồn dập.

Cảnh tượng trước mắt thoáng chốc biến mất, cô nhìn thấy, trong bóng tối, Lưu Thử Dương gấp đến độ đỏ mặt mồ hôi đầy mặt. Cậu ta kéo cánh tay không bị thương của cô, định khiêng cô xuống dưới, nhưng vừa mới nhắc một nửa cơ thể của Lý Viện Viện, Lưu Thử Dương liền bủn rủn hai chân quỵ xuống.

Lý Viện Viện muốn tự mình chống đỡ mà đi, nhưng chẳng biết vì sao, rõ ràng cô ngã đè lên vai, bây giờ lại cảm thấy cả người mềm nhũn không có khí lực.

Dưới sân khấu, Trương Nam và mọi người thuộc tổ quản lý quýnh tới mức cái gì cũng không để ý, gấp gấp chạy lên. Thân hình Tiểu Bàn to lớn, vội vàng nâng Lý Viện Viện dậy, Trương Nam và một nam sinh khác chống đỡ hai bên trái phải của Lý Viện Viện, lập tức xông chét lòi lòi kéo kéo mang cô rời khỏi sân khấu.

Cũng may, sau khi công chúa nhảy vực, màn sân khấu hạ xuống, người ngồi bên dưới không thấy rõ tình hình ở trên, chỉ có thể nghe được tiếng ‘thùng thùng’ của một nhóm người chạy bộ, khán giả cho rằng bọn họ đang thay đạo cụ, ngoại trừ cảm thấy thời gian bố trí dàn cảnh của màn này quá dài, cũng không để ý những thứ khác cho lắm.

Chỉ riêng Yến Tư Thành ngồi giữa một đám nữ sinh lú ra lú rú thảo luận nội dung vở kịch, nhú chặt chân mày.

(1) Đạo trường tập võ:

(2) Kim Phụng: giống như một vương miện hình phượng hoàng bằng vàng, cài chính diện trên búi tóc, có chuỗi trân châu rủ xuống. Hình chú thích dưới đây chỉ mang tính chất minh họa theo tưởng tượng của ta thôi, hằm bà lằng một xí ấy mà XD

(3) Chó lap xường lông ngắn: chó dachshund lông ngắn, vì body đặc biệt của ẻm nên bị kêu là chó lap xường/ chó xúc xích

Bạn đang đọc truyện *Mập Mối Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Tôn quý và bình thường

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Trong thời gian vở kịch được trình diễn, nếu không phải nhân viên của đoàn thì không thể tiến vào hậu trường, nên Yến Tư Thành vẫn luôn đứng bên ngoài tám màn sân khấu. Đến khi nhóm diễn viên cúi chào cảm ơn khán giả, hân hoan quét mắt qua một lượt, không nhìn thấy bóng dáng của Lý Viện Viện, tức khắc càng chắc chắn xác nhận Lý Viện Viện đã xảy ra vấn đề.

Không kịp chờ nhóm diễn viên xuống sân khấu, Yến Tư Thành thật sự không chịu đựng nổi sự bất an trong lòng nữa, trực tiếp xông vào khu hậu đài.

Kỳ thực, hơn phân nửa số người trong đoàn kịch đều nhận biết hắn, hiện tại vở kịch đã kết thúc, bởi vậy cũng không ai ngăn cản, có người còn chỉ đường cho hắn:

“Lý Viện Viện ngồi trong phòng nghỉ ở phía sau đây.”

Yến Tư Thành nhanh chóng sai bước đến trước phòng nghỉ, sắp sửa đẩy cửa tiến vào, hắn chợt giật mình nghe thấy giọng nói ấm áp êm dịu của Lý Viện Viện:

“Tiểu Bàn, cảm ơn cậu vừa rồi đã tới cứu mình trong lúc nguy cấp.”

Yến Tư Thành dừng tay lại. Hắn nhìn qua khe cửa, Giang Đồng Bân vừa đưa một chai nước suối cho Lý Viện Viện, Lý Viện Viện tiếp nhận bằng tay trái, ý cười lưu luyến trên khuôn mặt.

“Nào có cái gì cứu hay không cứu nghiêm trọng như vậy.” Giang Đồng Bân gãi gãi đầu, né tránh ánh mắt của Lý Viện Viện, “Cậu cũng bắt cần quá đi, trên vai vốn đã có thương tích rồi, làm sao còn để ngã như thế chứ. May mà chưa xảy ra chuyện gì.”

Vừa biết Lý Viện Viện bị thương, tầm mắt Yến Tư Thành liền rơi trên vai phải của cô, thấy cái cách mà cô buông lỏng tay xuống có phần cứng nhắc, đáy lòng nhất thời quýnh lên, đẩy cửa định đi vào, song lại nghe Lý Viện Viện tiếp lời:

“Tiểu Bàn, cậu lo lắng cho mình, mình rất vui.” Cô mỉm cười, “Kỳ thực mấy ngày nay, mình tin chắc cậu đã nhìn ra tâm tư của mình rồi.”

Công chúa đây là....

Muốn thổ lộ tâm ý rồi sao.....

Yến Tư Thành trấn định nhìn gương mặt của Lý Viện Viện, hần nhận ra biểu cảm trong mắt cô.

Cô đang rất nghiêm túc.

Yến Tư Thành lảng lạng khép chặt khe hở, không phát ra bất kỳ tiếng động nào, hần xoay lưng đứng canh giữ trước cửa, thời điểm như thế này, hần biết Lý Viện Viện không muốn để cho bất cứ người nào vào quấy rầy, cho dù người đó là hần.

Tuy nhiên, âm thanh trò chuyện của hai người vẫn vô cùng rõ ràng, truyền thẳng vào tai Yến Tư Thành.

“Cậu chẳng phải...Cùng với Yến Tư Thành kia...”

“Đối với mình, Tư Thành xác thực rất quan trọng, nhưng lại không giống với kiểu mà những người khác nghĩ tới đâu, giữa mình và cậu ấy là tình cảm anh em, như người nhà vậy, hơn nữa càng không phải tình yêu nam nữ.”

Đúng rồi, hoàn toàn không phải là tình yêu nam nữ.

“Vớ kịch này chúng ta diễn xong rồi, về sau không biết đến nơi nào mới có thể gặp lại cậu, chính vì vậy mình chỉ muốn thẳng thắn nói rõ với cậu về tâm ý của mình. Tiểu Bàn, cậu có đồng ý nắm tay mình, cùng mình bên nhau từ đây cho đến cuối đời không?”

“...Ý cậu là sao?”

“Ý mình là, mình hỏi cậu, tương lai cậu có nguyện ý kết hôn với mình không?”

“Kết...kết hôn?”

Giọng điệu của Giang Đồng Bân hoàn toàn thay đổi:

“Cái....Tiến triển cái kiểu gì thế này.....Không được, tuyệt đối không được!”

Lời từ chối của cậu ta quá lớn, ngữ khí quá mức quyết đoán, khiến Yến Tư Thành vốn đã mang vẻ mặt không tốt đẹp gì nhúu chặt chân mày, trong phòng Lý Viện Viện vội vã giải thích:

“Không, cũng không phải là muốn kết hôn ngay bây giờ, mình biết, thời gian chung đụng ngắn ngủi, chúng ta vẫn chưa hiểu rõ nhau. Chúng ta có thể sống chung một đoạn thời gian, sau đó...”

“Nhưng...Nhưng mình không thích cậu.”

Lý Viện Viện trầm mặc trong phút chốc:

“Trong lòng mình thật sự quý mến cậu. Bắt đầu từ khi nghe cậu chơi đàn dương cầm, từ khi cậu đứng dưới sân khấu vỗ tay cổ vũ mình diễn kịch, mình liền quý mến cậu, mình muốn...sau này tiếp tục được cùng cậu chung sống.”

“Nhưng mình không hề có ý định sống chung với cậu!” Tiểu Bàn mở miệng quả quyết.

Lý Viện Viện không nói một tiếng nào nữa.

“Nói thật với cậu nhé, kỳ thực mình thích con gái ốm một chút, chuyện mình và cậu thành đôi căn bản là không thể xảy ra. Xưa nay chúng ta không hề quen thân, mình không biết tại sao đột nhiên cậu lại có cách suy nghĩ như vậy về mình, mình...Trước đây mình giao lưu với cậu, cũng chỉ là xã giao bình thường giữa bạn bè với nhau thôi, mình vỗ tay cổ vũ cho cậu, hôm nay đỡ cậu từ trên sân khấu xuống, trước hết là xuất phát từ lễ tiết, sau đó là bởi vì chúng ta là một tập thể, mình không muốn khiến buổi công diễn thất bại, cậu đâu nhất thiết vì những việc này mà thích mình chứ...”

Thanh âm bên trong vừa nói vừa tiến về phía cánh cửa:

“Cho nên, sau này cậu đừng nói những câu như thế nữa...Khiến người ta vừa cực kỳ khó hiểu vừa cảm thấy bối rối.”

Cửa bị mở ra, ánh mắt Yến Tư Thành hơi lướt qua trên khuôn mặt của Giang Đồng Bân, tiếp đó nhìn thấy Lý Viện Viện ngồi trong phòng với cánh tay trái vô lực nắm lấy chai nước.

Lý Viện Viện ngồi đó, sắc mặt không hề sa sút, giống hệt sự bình đạm hờ hững thường ngày, nhưng sống lưng của cô lại hơi cong xuống, độ cong nhỏ bé đó lọt vào trong mắt Yến Tư Thành liền trở thành lưỡi dao lạnh lẽo, rạch một nhát uốn lượn trong tim hần.

Trước khi kịp suy nghĩ nên phản ứng như thế nào, Yến Tư Thành đã túm lấy vạt áo của Giang Đồng Bân, ‘đùng’ một tiếng, đẩy mạnh khiến lưng Giang Đồng Bân đập thẳng vào cửa, ánh mắt Yến Tư Thành như đao.

Lý Viện Viện cứ như bị thức tỉnh bởi tiếng động hấn tạo ra vậy, cô ngẩng đầu nhìn hấn.

Giang Đồng Bản hoảng sợ, gương mặt trắng bệch:

“Làm gì? Cậu thế này là muốn làm gì?”

“Tur Thành,” Lý Viện Viện mở miệng, “Tôi đây.”

Yến Tư Thành không cam tâm:

“Điện. .... Thiên Ninh, người này nói năng vô lễ...”

“Tôi đây.”

Quai hàm Yến Tư Thành siết chặt đến cực điểm, Giang Đồng Bản đứng gần hấn, hầu như có thể nghe thấy tiếng hô hấp nặng nề từ mũi Yến Tư Thành. Giang Đồng Bản kinh hãi nhìn hấn chằm chằm, không dám liếc sang chỗ khác dù chỉ một chút, thật lâu sau, Yến Tư Thành mới buông lỏng tay.

Giang Đồng Bản vội vàng nghiêng người chạy mấy bước ra cửa, trông thấy Yến Tư Thành chậm rãi bước về phía Lý Viện Viện, cậu ta lăm bắm một tiếng:

“Rõ ràng là thích nhau. Hai người các người ở cùng nhau là được rồi, mắc chứng gì liên lụy người khác chứ.”

Cậu ta nói xong, không đợi tầm mắt của Yến Tư Thành chuyển qua liền cấp tốc bỏ chạy.

Yến Tư Thành nhìn bóng lưng của cậu ta, ánh mắt trầm xuống.

“Tur Thành.”

Lý Viện Viện gọi hấn, hấn quay đầu, lại thấy lý viện viện cầm một chai nước suối đưa tới trước mặt hấn, không chỉ trích hấn lỗ mãng, cũng không biểu lộ sự uất ức hay tức giận vì bị cự tuyệt, cô chỉ nhẹ giọng nói:

“Ta vẫn không ra, Tur Thành giúp ta vặn mở nắp chai đi.”

Cô chuyển chủ đề một cách nhẹ nhàng hời hợt, tựa như những lời ban nãy của Giang Đồng Bản căn bản không lọt nổi vào tai rồi tiến vào trong lòng cô vậy.

Yến Tư Thành biết, hiện tại Lý Viện Viện không muốn nói với hấn bất cứ chuyện gì liên quan tới Giang Đồng Bản, hấn yên lặng nhận lấy nước suối, mở nắp, trả lại cho Lý Viện Viện, đến khi thấy cô dùng tay trái uống nước, hấn mới chau mày lo lắng hỏi:

“Vai điện hạ bị thương có nặng không?”

“Không nặng, chỉ là hơi đau thôi.”

Đáy lòng Yến Tư Thành siết chặt, sự đau xót lan đầy trong đôi mắt, lập tức quỳ xuống, cúi lạy:

“Điện hạ, để điện hạ bị thương, là thuộc hạ thất trách, xin điện hạ trách phạt.”

Đều do hấn sơ suất, cứ đinh ninh rằng thế giới này không có hành thích không có ám sát, cộng thêm thân thể hiện tại của công chúa vẫn luôn khỏe mạnh, công chúa sẽ không có chuyện gì, nhưng ngày hôm nay bà vai của cô lại bị thương tổn thế này, trong lòng. ....cũng chẳng biết đã khổ sở thành cái dạng gì rồi.

Vừa nghĩ vậy, Yến Tư Thành càng thấy buồn. Trên thế giới này, người chăm sóc công chúa chỉ có mình hấn, người công chúa có thể dựa vào cũng chỉ có hấn, cô tin tưởng hấn vô cùng, nhưng hấn không làm tốt. ....

“Ngọc thể của công chúa bị hư tổn, thuộc hạ tội đáng muôn chết.”

Hấn liên tục đập đầu, song văng trái lại đập vào một lòng bàn tay mềm mại, trái tim hấn hoảng hốt, vội vã ngẩng đầu lên. Hấn thấy Lý Viện Viện đã ngồi xổm xuống từ lúc nào, tay trái đặt trên nền đất, vừa rồi hấn đập đầu, chính là đập lên lòng bàn tay cô.

Yến Tư Thành ngây ngẩn.

“Tur Thành,” Lý viện viện thu tay về, “Trong thế giới này, ta đã không còn là công chúa, từ nay về sau người cũng không cần gọi ta là điện hạ, và lại đừng quỳ xuống trước mặt ta như vậy nữa.”

Chuyện Tiểu Bàn cự tuyệt không làm Lý Viện Viện cảm thấy đau lòng lắm, có điều, ý nghĩa thực sự đại biểu cho hành động của cậu ta khiến Lý Viện Viện nảy sinh một chút hoài nghi đối với bản thân mình.

Từ lúc Tiểu Bàn cự tuyệt cô đến khi cậu ta rời đi, rất nhiều suy nghĩ lóe qua trong đầu Lý Viện Viện, mà đối với cô, điều gây ra nổi xúc động không gì

sánh bằng chính là: bất cứ người nào cũng có thể khước từ mọi yêu cầu của cô bằng cách quả quyết nhất, ngang nhiên và không hề e sợ.

Việc như thế, nếu còn ở Đại Đường cô tuyệt đối sẽ không gặp phải, trong số con cháu bình dân, ai dám từ chối nắm lấy bàn tay mà công chúa đích thân đưa ra chứ? Cho dù cô là vị công chúa không được sủng ái.

Nhưng ở đây, có thể.....

Điều càng đã kích Lý Viện Viện hơn nữa là, đối với những lời từ chối như vậy, cô hoàn toàn không có phòng bị, nên cũng đừng nói gì tới chuyện cô biết phải dùng thủ đoạn nào để cứng rắn buộc Tiểu Bàn chấp nhận yêu cầu của cô.

Cô không có đội thị vệ, không thể bắt giữ cậu ta. Cô không có phủ công chúa, không thể giam cầm cậu ta. Cô thậm chí không tiền không sắc, không thể mê hoặc cậu ta.

Sống ở đây đã nhiều ngày, tuy biết hoàn cảnh bây giờ và trước kia không giống nhau lắm, cô sẽ tự mình mang đồ, sẽ học cách nói chuyện giống người xứ này, sẽ tách khỏi Yên Tư Thành, tự mình đi học, đi căn-tin, nhưng sâu trong lòng, Lý Viện Viện luôn cảm thấy bản thân có chỗ không giống người khác, cô chỉ nghĩ, cô thích nơi này, nên cô cam tâm tình nguyện hạ mình với nó.

Song, không ngờ rằng, trong mắt người khác, cô căn bản không phải “hạ mình”, cô giống tất cả mọi người. Là vô cùng bình thường, cũng là một.....

Đứa mập.

Lần đầu tiên Lý Viện Viện thực sự cảm nhận được, cô chỉ bình thường như vậy thôi.

Ai cũng có thể từ chối cô, không ai nghĩ rằng chấp hành mệnh lệnh của cô là chuyện đương nhiên.

Kể cả.....Yên Tư Thành.

Lý Viện Viện đỡ Yên Tư Thành đứng dậy:

“Chúng ta về thôi.”

Dọc đường, Lý Viện Viện vừa tiêu hóa sự đã kích ngày hôm nay cô gặp phải, vừa hiểu ra những đạo lý đúc kết từ sự đã kích đó. Cô trầm mặc đi thẳng một mạch, Yên Tư Thành luôn ở phía sau cũng giống cô, trầm mặc, một đường đi thẳng.

Đến trước cổng trường, thời gian đã là chín giờ tối, dựa theo phép tính của Đại Đường, lúc này là giờ học, là thời điểm “nhân định”(1), nên an giấc nghỉ ngơi, nhưng phố xá nơi này vẫn náo nhiệt, xe cộ qua lại không dứt, ánh đèn ngũ sắc từ cửa hàng trên con phố đối diện tung bừng nháy nhót, trước cổng trường, học sinh còn đang ra ra vào vào, về mặt mỗi người đều có sự khác biệt, nhưng tinh thần luôn phấn chấn.

“Thời đại không giống nhau nữa rồi.”

Lý Viện Viện cảm khái. Yên Tư Thành chưa kịp nghe rõ thì cảm thấy cổ tay căng thẳng, hấn bị lôi lên phía trước nửa bước, đứng song song với Lý Viện Viện. Yên Tư Thành cơ hồ theo bản năng định lùi ra sau, tay lại bị Lý Viện Viện nắm chặt kéo về, không hề nhúc nhích, sau đó.....Yên Tư Thành đỏ mặt.

“Điện.....Điện hạ.....”

Lúc trước, trong giây phút nguy cấp, Yên Tư Thành cũng từng kéo tay Lý Viện Viện, một đôi tay nhỏ bé yếu ớt, dường như chỉ cần hơi dùng lực, xương của cô sẽ bị bóp nát ngay lập tức. Hiện tại, đôi tay này, tuy rằng to hơn rất nhiều, mềm hơn rất nhiều, nhưng đối với Yên Tư Thành mà nói, đôi tay này, vẫn yếu ớt như cũ.

Hắn không dám dùng sức tránh, cũng không muốn dùng lực tránh.

“Tư Thành, ta nghĩ, chúng ta phải sống tiếp ở thế giới này, vì vậy, có rất nhiều thói quen cũ cần thay đổi.” Lý Viện Viện vô cùng nghiêm túc nói, “Bắt đầu từ cách đi đường đi.”

“Thay đổi?” Yên Tư Thành không hiểu.

“Đúng, phải thay đổi. Tất cả thói quen, xưng hô, ngôn ngữ, cử chỉ, còn có suy nghĩ, toàn bộ đều phải sửa. Một ngày hai ngày sửa không xong, thì dùng một năm hai năm để sửa.” Lý Viện Viện nói, “Ta muốn sinh sống ở nơi đây thì phải thích ứng với nó mới được.”

“Điện hạ?”

Yên Tư Thành không rõ, tại sao tâm tư của Lý Viện Viện lại từ sự tình hôm nay đi vòng vòng vèo vèo ra thành vấn đề thay đổi bản thân thích ứng xã hội vậy.

Tuy nhiên, thấy Lý Viện Viện không vì mấy chuyện đó mà suy sụp, hắn cũng hơi yên lòng.

“Tư Thành, người và ta cùng nhau thay đổi.”

Cô giống hệt một tướng quân chuẩn bị xuất chinh, dáng đứng thẳng, lời nói hùng hồn.

Yến Tư Thành nhìn gò má của cô, không tự chủ được mà cười thật nhẹ nhàng:

“Vâng, cần tuân mệnh lệnh của điện hạ.”

“Không đúng, câu này cần phải sửa.”

“Được.”

Yến Tư Thành nghiêng tai lắng nghe, bên cạnh có một nam sinh mang bộ mặt bất đắc dĩ đang nói chuyện với bạn gái:

“Được được được, đều nghe theo em hết.”

Yến Tư Thành nhìn Lý Viện Viện, nhẹ giọng mờ miêng:

“Được, đều nghe theo em hết.”

Lý Viện Viện cười tươi.

Sau đó, nam sinh bên cạnh bị bạn gái đánh trúng:

“Anh coi đi, bạn trai người ta dịu dàng chưa kìa!”

“Mẹ kiếp, sao cô không thấy bạn gái người ta yên tĩnh cỡ nào hả?!”

(1) Nhân định: con người trở nên bình ổn, an tĩnh. Ý nói giờ đi ngủ, nghỉ ngơi đó

TUNG BÔNG TUNG HOA, ĐÔI XUNG HỒ RỒI. TỪ NAY VỀ SAU, HAI ANH CHỊ SẼ GỌI NHAU LÀ ‘ANH’ ‘EM’ NHÉ!!!!

TA PHẤN KHÍCH QUÁ, CHỊU HẾT NỖI RỒI!!! CHỪNG NÀO MỐI TỚI CẢNH HÔN NHAU ĐÂY TRỜI!!!

Bạn đang đọc truyện *Mập Mới Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ngu dốt và trung thành

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Lý Viện Viện đến hiệu thuốc mua một lọ dầu hồng hoa(1), đây là thứ mà Trương Nam nhắc tới sau khi cô bị đèn đập vào vai. Trương Nam bảo người khác đi mua giúp cô, còn bản thân hắn đang phải gấp rút lo liệu nhiều việc khác, người bị Trương Nam gọi vào rất bận, lại gọi một người khác, người đó cũng rất bận... Vòng tới vòng lui, kết quả, ai cũng không thể chạy đi làm cái việc vặt ấy, bây giờ Lý Viện Viện cầm chắc chai dầu trong tay, không khỏi cảm khái:

“Cuối cùng thì bản thân là đáng tin cậy nhất.”

Nói xong câu này, Lý Viện Viện đột nhiên cảm thấy một ánh mắt chăm chú từ bên cạnh dán chặt lên người cô, Lý Viện Viện quay đầu nhìn Yến Tư Thành, nở nụ cười:

“Sai rồi, còn có Tư Thành cũng cực kỳ đáng tin cậy nữa.”

Giả sử Yến Tư Thành có ở đó, chai dầu hồng hoa này nhất định sẽ được đặt vào tay cô ngay lập tức. Kỳ thực, nếu việc này xảy ra vào một tuần trước, Lý Viện Viện sẽ chỉ thấy mình đã quá quen với những hành động như thế của Yến Tư Thành, nhưng hiện tại, cô không khỏi vỗ vỗ vai Yến Tư Thành, cảm thấy vui mừng vô cùng:

“Có Tư Thành đi tới thế giới này với em, thực sự là rất may mắn.”

Nhìn bàn tay của Lý Viện Viện đặt trên vai mình, Yến Tư Thành phút chốc trầm tư, hần hĩ, có thể theo Lý Viện đến thế giới này, hẳn mới là người may mắn. Nếu như ngày đó còn ở Đại Đường, hắn và Lý Viện Viện cùng rơi xuống núi, cuối cùng người tỉnh dậy lại chỉ có mình hắn... Yến Tư Thành căn bản không dám tưởng tượng bản thân hắn sẽ biến thành cái dạng gì nữa.

Từ một góc độ khác mà nói, nếu để Lý Viện Viện một người mê man đối mặt với thế giới này, hẳn chỉ mới nghĩ thôi liền cảm thấy tình cảnh kia quả thực khiến hân nghệt thờ.

Về đến nhà. Yến Tư Thành thu dọn gian phòng, giúp Lý Viện Viện sắp xếp giường chiếu ổn thỏa, lại lấy đồ đã giặt là xong để Lý Viện Viện thay, nâng trên tay toàn bộ áo quần ngủ nội y được quy quy củ củ gấp ngay ngắn:

“Điện hạ.....”

Hắn nhớ đến chuyện hôm nay đáp ứng Lý Viện Viện, cân nhắc một hồi, sửa miệng:

“Viện Viện, có thể đi tắm rồi.”

Đúng lúc, Lý Viện Viện đang mở bao bì của chai dầu hồng hoa, nghe một câu như thế, cô hơi ngẩn người. Trong phim truyền hình trên ti-vi, vai nam chính vừa lau đầu tóc ướt vừa từ phòng tắm bước ra, nhẹ giọng gọi:

“Bà xã, đi tắm được rồi đó.”

Lý Viện Viện mơ hồ có một loại cảm giác, cô là người của thế giới này, cô đang trải qua sinh hoạt tại gia giống với người ở nơi đây.

Rõ ràng.....chỉ là thay đổi một cách xưng hô thôi.

“Được.”

Những suy nghĩ trong lòng Lý Viện Viện thiên biến vạn hóa, gương mặt lại không hề biến sắc, cô đặt chai dầu hồng hoa lên bàn trà.

“Tư Thành, anh giúp em xem thử cái này dùng như thế nào.”

Cô nói xong, nhận lấy quần áo được chuẩn bị tốt từ tay Yến Tư Thành, đi tới phòng tắm.

Lý Viện Viện cởi hết quần áo, đứng trước gương, xoay cổ xem thương tích trên vai, mãi đến bây giờ cô mới biết, vai của cô bị đập xanh tím một mảng lớn như vậy. Cô định giơ tay chạm thử vào vết thương, nhưng đề tay trái với tới bả vai phải của chính mình thì lại tổn sức vô cùng, đây là tình huống mà khi còn ốm cô chưa hề gặp phải, giữa giữa sờ soạng mấy lần cô liền bắt đầu thờ đốc, cuối cùng đành phải từ bỏ.

Dùng một tay tắm rửa tốn thời gian hơn so với ngày thường, tắm xong Lý Viện Viện lại nhìn nhìn vết thương trên vai, phát hiện nó trông càng dữ tợn hơn ban nãy, thậm chí ngay cả bản thân cô cũng không nở nhìn thẳng.

Cô thay áo quần ngủ rồi bước ra, Yến Tư Thành đã sớm nghiên cứu kỹ cách dùng dầu hồng hoa:

“Viện Viện, thuốc này thoa ngoài da là được. Xoa bóp thỏa đáng thì càng hiệu quả.”

Lý Viện Viện gật đầu, nhận lấy chai thuốc nước, Yến Tư Thành bèn lùi vào phòng tắm, bắt đầu tắm gội.

Yến Tư Thành cố ý đứng ngốc ở bên trong lâu một chút, hẳn nghĩ Lý Viện Viện muốn rịt thuốc, vậy hẳn nhất định phải tránh đi. Tính toán thời gian, hẳn đoán cô hẳn đã thoa đủ thuốc, bèn mở cửa đi ra ngoài, kết quả, thứ đập vào mắt không ngờ lại là bờ vai đang lộ cả một nửa của Lý Viện Viện.

Lòng dạ Yến Tư Thành lập tức rối loạn, luống cuống tay chân trốn trong phòng tắm, hết như có người cầm kiếm muốn đâm mù con mắt của hắn vậy. Song, trong nháy mắt khi hắn định đóng cửa, Yến Tư Thành mới nhìn kỹ vai của Lý Viện Viện.

Vết bầm vừa xanh vừa ứng đỏ lan rộng trên làn da vốn nên mịn màng trắng nõn, Yến Tư Thành giật mình, phần mềm mại nhất dưới đáy lòng như cây mắc cỡ bị chạm vào, sít sao co rút thành một đoàn, dùng sức tới mức đau đớn.

Suy cho cùng, Lý Viện Viện quả thật mập hơn so với ngày trước. Tay trái của cô phải cố gắng vùng vẫy mới thoa đến chỗ xương bả vai phải(2), cô thờ hờn hờn, xem ra là giãn vật cực kỳ mệt mỏi, nhưng ngón giữa dài nhất cũng không thể sờ tới vị trí bị thương nặng nhất.

Hắn nghe thấy Lý Viện Viện thở dài một tiếng vô cùng chán nản.

Đây là loại than thở mà cô không bao giờ biểu lộ khi ở gần bất cứ người nào.

Mệt mỏi, bất đắc dĩ, còn có vài phần tự giễu.

Yến Tư Thành yên lặng lùi về trước cửa phòng tắm, chờ một lát mới nghe Lý Viện Viện ở bên ngoài gọi:

“Tư Thành, tắm xong rồi ra giúp em bôi thuốc nhé. Em với không tới.”

Lời nói ôn hòa trước sau như một, nào có nửa phần chán chường như ban nãy.

Yến Tư Thành đáp ứng.

Lòng bàn tay xoa bóp sau lưng Lý Viện Viện, lúc đầu chạm vào, tay Yến Tư Thành không kèm được sức mạnh, ấn đau Lý Viện Viện. Sợ lưng cô cứng đờ, tuy rằng cô không hề hé răng, nhưng Yến Tư Thành đã ảo não tới mức muốn đập đầu tạ tội. Lý Viện Viện liên tục bảo không sao, Yến Tư Thành mới lại vừa thổi lên vai cô, vừa hết sức chuyên chú khống chế lực tay bôi thuốc cho cô, lòng thanh tịnh không có nửa phần nghĩ đồng nghĩ tây.

Lý Viện Viện dường như được gọi nhớ về một hồi ức nào đó, chớp chớp mắt nói:

“Tur Thành còn nhớ năm ấy chứ. Năm em mười một tuổi, bị hoàng tử lừa giỡn, đâm một kim vào chân con ngựa của em, lúc ngựa đi chậm chậm thì không có gì, ngay khi bắt đầu chạy thì giống như phát điên, hất em từ trên lưng ngựa xuống.”

Đây căn bản không phải là đùa giỡn, trong lòng Yến Tư Thành và Lý Viện Viện đều hiểu, nhưng không ai chỉ rõ rằng cách dùng từ này là sai lầm. Vì ngay sau đó, khi phụ hoàng mở miệng trách cứ hoàng tử, người nói:

“Chị em với nhau làm sao có thể đùa giỡn không biết chừng mực như vậy!”

Phụ hoàng nói là đùa giỡn, cho dù ý định ban đầu của hoàng tử không phải thế, cuối cùng cũng chỉ có thể định nghĩa thành đùa giỡn mà thôi.

“Chuyện năm ấy, Tur Thành còn nhớ không?”

Yến Tư Thành đương nhiên nhớ rõ.

Năm ấy, Lý Viện Viện suýt nữa là chết rồi.

Khi đó, Lý Viện Viện ngã không nặng lắm, nhưng thân thể cô suy nhược đã lâu, bị chuyện này dọa sợ đến đổ bệnh. Cô phát sốt mấy ngày liền. Ngự y có thuốc nhưng không dám cho cô uống, bởi vì thuốc mạnh luôn có độc.

Công chúa bệnh chết, không cứu được, tức là ông trời muốn lấy đi mạng của cô, không liên quan tới ngự y, nhưng nếu vì uống thuốc mà chết, đó lại là chuyện khác.

Đám đại phu không kê đơn thuốc cho Lý Viện Viện, mắt thấy cô sắp không chống đỡ được nữa, Yến Tư Thành lúc bấy giờ là thị vệ bên mình của công chúa, liều chết giam giữ ngự y, uy hiếp đòi chém hai tay hắn, ngự y mới đem phương thuốc ra nói với Yến Tư Thành.

Yến Tư Thành bất chấp sự ngăn cản của trưởng thị vệ, tự mình đi lấy thuốc, tự mình sắc, tự mình bưng đến bên miệng Lý Viện Viện, cô không thể uống thuốc từ chiếc muỗng, Yến Tư Thành liền dùng miệng tự mình hút từng ngụm từng ngụm cho cô.

Đương nhiên, chuyện dùng miệng hút thuốc này xưa nay vẫn chỉ có bản thân Yến Tư Thành biết, sự tình liên quan tới danh dự của Lý Viện Viện, thậm chí ngay cả Lý Viện Viện hắn cũng không nói.

“Khi đó em bệnh tới mức mơ hồ, đến bây giờ chỉ lơ mơ nhớ được vài đoạn ngắn, trong đó nhiều nhất chính là khuôn mặt của Tur Thành.” Lý Viện Viện cười khẽ, “Anh ở bên giường thổi thuốc cho em, vừa thổi vừa ồm ồm, ‘Thiên Ninh uống thuốc’, ‘Thiên Ninh uống thuốc’. Một lần lại một lần, thật sự xem em như em gái của mình mà thương yêu.”

Yến Tư Thành trầm mặc, năm ấy hắn mười sáu mười bảy tuổi, công chúa chưa cập kê, hắn vẫn chưa sâu sắc hiểu rõ, thân phận và tôn ti rốt cuộc có sức mạnh không lồ cỡ nào, đủ để xé nát lòng người, bất luận có kiên cường đến đâu cũng vậy.

“Về sau em tỉnh rồi mới biết, là Tur Thành dùng mạng để giúp em giành được phương thuốc, là Tur Thành mạng mạng của em từ quỷ môn quan thoát về đây.”

Hắn dùng thân phận của một tên thị vệ uy hiếp ngự y nắm giữ quyền cao chức trọng, dùng thân phận thuộc hạ chống đối người lãnh đạo trực tiếp của hắn, dùng tính mạng làm tiền đặt cược, đổi lấy một toa thuốc mạnh cho cô, đoạt lại mạng của cô từ tay Diêm Vương.

Lý Viện Viện cười cười:

“Em còn nhớ, ngày đó khi em hoàn toàn hồi tỉnh, một mình anh vui mừng, không cẩn thận hắt vài giọt thuốc lên mặt em, khiến mặt em bị bỏng đỏ lên, anh liền giống hệt ban nãy, vừa áy náy vừa giúp em thổi vết thương.”

Lý Viện Viện ngừng một chút, cảm động vô cùng:

“Qua nhiều năm như vậy, chỉ có Tur Thành đối xử tốt với em, bao nhiêu năm cũng như một.”

“Tur Thành ngu dốt.” Lòng bàn tay hắn nhẹ nhàng xoa bóp xương bả vai của Lý Viện Viện, sức nóng do ma sát dường như đang truyền thẳng vào trái tim hắn rồi động lại bên trong, “Đời này trung với một người, đủ rồi.”

Rạng sáng hôm sau, Lý Viện Viện nhận được điện thoại, là Trương Nam báo tin, lần này vở kịch rất thành công, nhân viên đoàn kịch sẽ ra ngoài ăn mừng một bữa ra trò, mời cô buổi tối tham gia liên hoan.

Lý Viện Viện đồng ý.

Trước khi cúp máy, Trương Nam còn thoải mái thêm vào một câu:

“Có thể mang người nhà theo đó.”

Lý Viện Viện nhìn Yến Tư Thành đang gấp chăn bên cạnh:

“Tur Thành, buổi tối cùng đi dự tiệc chúc mừng của đoàn kịch nhé.”

Đối với Lý Viện Viện mà nói, Yến Tư Thành chính là người nhà.

“Được.”

Học cả ngày. Sáu giờ tối, mọi người tập hợp ở cổng trường phía tây, hôm nay vở kịch đã kết thúc, tâm trạng của mọi người đều rất thả lỏng, ngay cả Trương Nam trước giờ luôn nghiêm túc, khi nói chuyện với người khác cũng mang theo ý cười bên môi.

Lý Viện Viện ra tới cổng, từng người trong nhóm thăm hỏi vết thương của cô, thậm chí Lâm Hiểu Mộng cũng tiến lên quan tâm mấy câu, riêng Tiểu Bàn đứng tránh thật xa, Lý Viện Viện không muốn khiến Tiểu Bàn khó chịu nên cũng chẳng đặt nhiều chú ý vào cậu ta. Tìm trái tìm phải một hồi vẫn không thấy Yến Tư Thành đâu, Lý Viện Viện gọi điện hỏi, mới biết Yến Tư Thành đã đến chỗ ăn cơm của bọn họ rồi.

“Anh đã thăm dò qua chỗ tụ họp này, không có nguy hiểm.”

Ở Đại Đường, mỗi lần Lý Viện Viện ra ngoài chơi, Yến Tư Thành sẽ luôn tuần tra dọc theo lộ trình trước một lần, đến địa điểm du ngoạn quan sát kỹ lưỡng, sau khi xác nhận không có sai sót mới yên tâm để Lý Viện Viện đi. Lý Viện Viện của ngày trước vốn quen thuộc với sự an bài như thế, nhưng hôm nay nhìn thấy bạn học cạnh cô hoặc cười hoặc nháo, Lý Viện Viện chỉ có một câu:

“Tur Thành, phải sửa.”

Ở đầu dây điện thoại bên kia, Yến Tư Thành sừng sốt:

“Điều này cũng phải sửa sao? Nhưng việc liên quan tới Điện. ...Việc liên quan tới sự an nguy, không thể buông lỏng.”

“Phải sửa.”

“...Được.”

Vào quán cơm, Yến Tư Thành ẩn mình trước, đợi mọi người ngồi xuống hẳn mới bước ra, giống như chính hắn cũng vừa tới nơi, sau đó đi qua đứng bên cạnh Lý Viện Viện. Người ngồi đầy hai cái bàn đều ngẩng đầu nhìn hắn, ngơ ngác chớp mắt, chẳng biết hắn muốn làm gì.

Mắt Yến Tư Thành nhìn thẳng, Trương Nam nghĩ ngợi một lúc liền mở miệng nói:

“Lý Viện Viện, sao cô không cho người nhà của cô...ngồi xuống?”

Lý Viện Viện đang hết sức chuyên chú ăn đậu phộng rang dầu chủ quán tặng kèm bữa giờ mới bùng tỉnh, cô nhìn ra sau, lại lướt một vòng qua ánh mắt của bạn học xung quanh, vội vàng kéo tay Yến Tư Thành:

“Ngồi, đương nhiên cho ngồi chứ.”

Cô vỗ vỗ cái ghế bên cạnh mình:

“Tur Thành, ngồi đi.”

Yến Tư Thành nhìn cái ghế, suy nghĩ rất lâu, ánh mắt đảo qua mắt Lý Viện Viện mấy lần, cuối cùng đành cắn răng ngồi xuống.

Ngồi bên cạnh Lý Viện Viện, hề nhắc tay là có thể dựa vào cánh tay của cô, Yến Tư Thành không dám lộn xộn, trông vô cùng mất tự nhiên.

Tuy vậy, Lý Viện Viện lại không phát giác có điều gì không ổn, đợi đến lúc thức ăn được bày lên bàn, Lý Viện Viện càng không còn lòng dạ nào chú ý tới hắn nữa.

Tay phải giờ lên thì thật là vất vả, cô bèn dùng tay trái cầm đũa, lúc ăn cơm hoàn toàn không gặp được món nào, Yến Tư Thành nhìn không nổi, lập tức giúp cô gấp thức ăn hết đũa này tới đũa khác. Lý Viện Viện mừng rỡ vì có người phục vụ, ban đầu còn nhớ rõ bản thân phải độc lập, phải cảm ơn Yến Tư Thành, nhưng ngay khi được ăn thỏa thuê rồi, câu cảm ơn cũng không nói, chính mình căn bản không cần động đũa, sai bảo Yến Tư Thành sai đến cực kỳ lưu loát.

Yến Tư Thành vô cùng cam tâm tình nguyện hầu hạ, cẩn thận chu đáo tới mức, nếu trên mặt món ăn chỉ có chút xíu hạt hoa tiêu(3) mà Lý Viện Viện không thích, hắn cũng phải bỏ ra cho sạch mới gấp vào bát của cô.

Lý Viện Viện ăn thật thỏa thuê, Yến Tư Thành cũng vui vẻ, không hề khó chịu, ngẫu nhiên còn nhẹ giọng hỏi dò:

“Thêm bát com nữa nhé? Còn muốn ăn canh không?”

Bạn học ngồi cùng bàn vốn đang tán gẫu với nhau, cuối cùng ánh mắt của bọn họ đều rơi trên người Lý Viện Viện và Yến Tư Thành.

Lưu Thư Dương huyếch nhẹ cánh tay Lâm Hiểu Mộng, khẽ nói:

“Mình bảo này, cậu thích cậu ta là vì biết cậu ta sẽ phục vụ bạn gái ăn com như cho con nít ăn đó hả?”

Hai mắt Lâm Hiểu Mộng đều muốn rớt ra rồi:

“Mẹ kiếp, nếu mình biết hần trút hết com cho bạn gái ăn như thế, lão tử bị đánh chết cũng không thể thích hần đâu! Cho ăn kiểu đó, ba ngày không tăng mười cân thịt mới là lạ! Dọa mình nổi hết cả da gà rồi...”

Lưu Thư Dương bật cười, Lâm Hiểu Mộng nhiu mày, tự nghĩ:

“Không đúng, Yến Tư Thành này uống sai thuốc gì rồi, không giống Yến Tư Thành trước đây mình quen chút nào cả.” Cô ta đánh giá Yến Tư Thành một lượt từ trên xuống dưới, “Kiểu tóc cũng thay đổi, vẫn là quần áo lúc trước, nhưng sao phối đồ kiểu hơi kỳ quái ấy nhỉ, khí chất toàn thân cũng khác... Chắc, bộ bị quỷ nhập rồi chắc.”

Lưu Thư Dương trêu ghẹo:

“Điều này chứng minh người ta là yêu đương thật lòng đó, rơi vào bẽ tình, khó tránh khỏi hành vi cử chỉ có chút thất thường mà, bình thường bình thường thôi.”

Đoàn kịch nhiều người, chia thành hai bàn ăn com, mọi người trong bàn của Lý Viện Viện đang yên tĩnh xem Lý Viện Viện như xem khi, còn bàn bên kia thì bắt đầu uống rượu với nhau, náo nhiệt hẳn lên.

Cậu bạn bàn bên vui vẻ mang bình và ly rượu đi qua, đầu tiên tìm Trương Nam uống một ly, đem chuyện hần công tác nghiêm cẩn, mọi việc tỉ mỉ chu đáo ra khen một trận, sau đó lại tìm Lưu Thư Dương và Lâm Hiểu Mộng uống một ly, tán thưởng kỹ năng diễn xuất của hai người bọn họ tinh tế, phối hợp cực tốt, đánh vòng quanh bàn, cuối cùng đến chỗ Lý Viện Viện. Cậu bạn này tiếp tục khen Lý Viện Viện tiến bộ thần tốc làm việc chăm chỉ, vừa định nâng ly, Yến Tư Thành lảng lạng quay đầu, nhàn nhạt trừng cậu ta.

Cậu ta ha ha cười khan một tiếng:

“Hôm nay cậu ngã bị đập vào vai, không thể uống rượu, mình quên mất, sai rồi sai rồi, để mình uống, mình uống.”

Lý Viện Viện tất nhiên biết Yến Tư Thành trừng người ta, cô hơi ngượng, Yến Tư Thành nhìn cô một cái, chuyển tay cầm lấy cái ly:

“Viện Viện không thể uống rượu, nếu không ngại, mình thay cô ấy uống.”

Nói xong, hần ngửa đầu dốc cạn.

Từ lượng của Yến Tư Thành rất tốt, Lý Viện Viện biết rõ nên vẫn luôn yên lòng.

Cậu bạn học thấy thế, trực tiếp khen Yến Tư Thành là đàn ông đích thực, lại cụng ly với hần.

Hai ly rượu vào bụng, cậu bạn học tỏ vẻ như đã trở nên vô cùng thân thiết với Yến Tư Thành, vỗ vỗ vai hần:

“Hồi trước mình từng nghe qua tên của cậu, người nổi tiếng của khoa tài chính, mình còn tưởng rằng chúng ta là người của hai thế giới đấy, ôi không ngờ có một ngày có thể cùng nhau uống rượu, phải công nhận cái này đều là duyên phận à nha.”

Yến Tư Thành khách khí nở nụ cười.

Giọng nói của cậu ta chột hạ thấp:

“Người anh em, không phải mình phê bình gì, tui mình đều thấy được cậu rất tốt với Lý Viện Viện, nhưng hình như cô ấy không một lòng với cậu lắm đâu.” Cậu ta dùng ngón tay cái chỉ chỉ Tiểu Bàn đang ngồi ở bàn bên kia, “Mình cảm thấy cô ấy có ý với cậu ta. Mặc dù anh chàng đó mập thật, nhưng cậu ta không giống cậu, cậu ta nói xấu Lý Viện Viện đấy. Cậu vẫn nên trông chừng Lý Viện Viện thì hơn. Bị cô ấy cho đội mũ xanh, cậu chắc chắn sẽ bị cười nhạo!”

Cậu ta nói xong, chờ xem Yến Tư Thành đen mặt giáo huấn Lý Viện Viện, nhưng Yến Tư Thành chỉ lạnh lùng gỡ bỏ cánh tay đang ôm lấy cổ hần:

“Không tiến.”

Hần đưa tay làm thành động tác mời cậu ta rời khỏi.

Cậu ta nhìn Yến Tư Thành một cái, bĩu môi, tiếp tục tìm người khác uống rượu.

Yến Tư Thành ngồi xuống, Lý Viện Viện thở dài:

“Ở thế giới này, chẳng những người gầy thích vóc dáng gầy, ngay cả người tròn trịa mượt mà cũng thích dáng gầy. Tư Thành, ông trời cũng đang đùa cợt em.”

Yến Tư Thành trầm mặc.

Sau khi ăn uống no nê, mọi người ai về nhà nấy. Yến Tư Thành đưa Lý Viện Viện về đến nhà, còn nói muốn ra ngoài mua ít đồ, bảo Lý Viện Viện tắm rửa đi ngủ trước.

Lý Viện Viện không hề nghi ngờ hấn, thành thành thật thật tắm rửa sạch sẽ, cô thay đồ ngủ rồi lên giường nằm, nghĩ ngợi đủ thứ đến lúc mơ màng sắp ngủ, điện thoại đầu giường ong ong đồ chuông, là một số lạ gọi tới.

“Này, Lý Viện Viện cậu tới đây mau! Yến Tư Thành và Tiểu Bàn các cậu ấy đánh nhau, cùng bị bắt vô đồn công an rồi!”

Lý Viện Viện giật mình ngồi bật dậy.

Đồn công an là để làm gì, Lý Viện Viện vẫn luôn rất rõ ràng.

(1) Dầu hồng hoa: không phải dầu hoa hồng nhé, cây hồng hoa còn được gọi là cây rum (Carthamus tinctorius)

(2) Phần xương vai này Cửu viết là xương bướm (cũng là cách gọi xương bả vai của người TQ), vì cấu tạo nhìn giống cánh bướm, chứ về mặt y học thì xương bướm thật sự nằm trong hộp sọ cơ. Hình mô tả vị trí xương bướm trên vai:

(3) Hạt hoa tiêu: không phải hồ tiêu, hồ tiêu là tiêu thông thường

Bạn đang đọc truyện *Mập Mới Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Bảo vệ và gây họa

Người dịch: Diệp Lam Khuê

Muốn nói tại sao Yến Tư Thành và nhóm người Tiểu Bàn đánh nhau... hoặc nói tại sao Yến Tư Thành đánh cả nhóm người của Tiểu Bàn...

Truy cứu căn nguyên, vẫn là do rượu gây họa.

Thời điểm Yến Tư Thành rời khỏi Lý Viện Viện để tìm Tiểu Bàn, Tiểu Bàn và vài ba cậu sinh viên còn đang loay quanh bên ngoài trường học. Yến Tư Thành thính tai, ngay từ lúc ăn cơm đã nghe thấy một bàn khác tán gẫu qua lại không ít tin đồn vớ vẩn liên quan đến Lý Viện Viện, hiện tại mấy người này vừa đi vừa tiếp tục nói chuyện phiếm về Lý Viện Viện.

Trước kia công chúa thích Giang Đồng Bân, đây là sự thật, người ngoài đùa cợt lung tung trên ghẹo vài câu thì cũng thôi đi, nhưng bây giờ công chúa và Giang Đồng Bân không còn quan hệ, những lời đàm tiếu này liền nghe thật chói tai.

Ý định ban đầu của Yến Tư Thành khi tìm bọn họ là muốn bảo bọn họ từ nay về sau không nên nhắc lại sự tình liên quan đến Lý Viện Viện, thích cũng được ghét cũng được, chuyện này hoàn toàn dừng ở đây, hấn không muốn có người rảnh rỗi bàn luận tạo thành phiền nhiễu cho Lý Viện Viện.

Nhưng nào ngờ, mấy cậu sinh viên say rượu cái gì cũng không có, từ đầu tới chân chỉ có tính khí nóng nảy, vừa mới nói hai ba câu, một người liền vung nắm đấm về phía Yến Tư Thành.

Kết quả đương nhiên ai cũng có thể đoán được.

Lúc cảnh sát đến nơi, bốn con người, tính luôn Tiểu Bàn, toàn bộ đều đã biến thành mặt mũi bầm dập.

Tiểu Bàn rất oan ức, trực tiếp giải thích với cảnh sát:

“Tôi không có động thù mà! Tôi không có động thù! Là hấn đánh tôi!”

Yến Tư Thành liếc cậu ta một cái, im lặng không tiếng động nhìn phương xa.

“Im lặng, tất cả im lặng.”

Cảnh sát đẩy hết mọi người lên chung một xe, sau đó xuất phát về đồn công an.

Yến Tư Thành cảm thấy bản thân càng mất mặt hơn, ở Đại Đường, xưa nay chỉ có phần hấn bắt giữ người khác, nhưng đến nơi này thì bị đảo ngược, hấn không dám gọi điện thoại báo cho Lý Viện Viện, sợ Lý Viện Viện ghét bỏ hấn. Lúc vào đồn công an, Yến Tư Thành kinh ngạc phát hiện trong trí nhớ của mình thế mà lại có tên của cảnh sát trực ban ở đây.

“Nhóc con, cậu tới nữa hả?” Một viên cảnh sát bước đến gần hấn, thái độ xem ra rất quen thuộc, “Bữa nay lại đánh nhau với ai, vì cái gì?” Nghe có vẻ như, Yến Tư Thành trước kia đúng là khách quen ở đây.

Yến Tư Thành nhìn lướt sang bên cạnh, mấy người này vốn đã uống quá nhiều rượu, hiện tại bị Yến Tư Thành tấn một trận, đầu óc càng choáng váng mơ hồ, một hai người bụm đầu ngồi liêu xiêu lẹo vẹo trên ghế, Yến Tư Thành mặt không biến sắc nói:

“Bọn họ uống nhiều rồi khiêu khích gây sự.”

Tiểu Bàn vẫn còn chút tỉnh táo, nghe xong câu đó, lập tức đập tay ghế muốn đứng dậy, Yến Tư Thành lạnh lùng liếc cậu ta một cái, Tiểu Bàn đột nhiên cảm thấy cái bao tử bị đập một cước của mình rét run. Cứ tiếp tục thành thành thật thật ôm bụng ngồi yên thôi.

Viên cảnh sát làm biên bản nhìn Yến Tư Thành vài lần:

“Rồi, từng đưa từng đưa tới nói.”

Đội sau khi Lý Viện Viện mặc nguyên bộ đồ ngủ hỏi thăm suốt chặng đường mới đến được đồn công an thì đã là mười một giờ đêm. Những bạn học khác đều lần lượt được người ta nhận về hết, chỉ còn Yến Tư Thành ngồi trên ghế tựa trong phòng chờ.

Phòng chờ trống trơn khiến Yến Tư Thành trông có chút cô đơn, Lý Viện Viện đẩy cửa tiến vào, bốn mắt giao nhau, Yến Tư Thành nhìn nhìn cả người toàn đồ ngủ của cô, trái tim bỗng chốc ấm áp, nhưng cũng đột nhiên cảm thấy hổ thẹn.

Hắn lại làm công chúa lo lắng rồi...

Lý Viện Viện gấp gấp xông lên mấy bước, khoe miệng Yến Tư Thành giật giật, vừa định mở miệng xin lỗi, Lý Viện Viện đã lướt qua hấn nhanh như gió, trực tiếp đi về phía căn phòng gần đây. Yến Tư Thành sững sờ, trong lòng bất chợt dâng trào một nỗi sợ hãi...

Hắn tạo thêm phiền phức cho công chúa, kết quả bây giờ diện hạ tức giận tới mức thậm chí một lời cũng không muốn nói với hấn sao? Giữa lúc hoảng hốt, Lý Viện Viện xoay người hô to một câu:

“Tư Thành chờ chút, em ra hăng nói!”

Sau đó tức khắc đâm đầu vào nhà vệ sinh, quả đúng là... ‘nỗi buồn’ khẩn cấp mà...(1)

Yến Tư Thành dờ khóc dờ cười. Ngay lúc này, viên cảnh sát trực ban đến gọi hấn:

“Yến Tư Thành, cậu có thể đi rồi.”

Tối hôm nay Lý Viện Viện ăn không ít thứ, lo lắng tìm suốt quãng đường, thời điểm bước vào đồn công an cái bụng đã đau chịu không nổi, cô cấp tốc giải quyết vấn đề của bản thân xong, cả người nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nhưng khi quay trở ra phòng chờ thì không còn nhìn thấy bóng dáng của Yến Tư Thành nữa.

Lý Viện Viện tìm một vòng, hỏi cả cảnh sát trực ban, viên cảnh sát chỉ chỉ bên ngoài, Lý Viện Viện đẩy cửa bước ra, không ngờ lại trông thấy trong khu đất trống trước đồn có một người đàn ông vừa đánh vừa chửi Yến Tư Thành.

“...Còn tưởng mày sống yên ổn được vài ngày! Mày muốn làm tao tức chết mà!”

Lý Viện Viện đứng hơi xa, nghe thấy hai ba câu rồi rạc chứ không nghe được toàn bộ, nhưng nhìn Yến Tư Thành bị đánh như thế thì thật sự là chấn động thị giác quá thể.

Yến Tư Thành chỉ chịu đòn chứ không hề đánh trả, Lý Viện Viện cho rằng Yến Tư Thành đã trông thấy cô, không muốn tiếp tục gây rắc rối, bởi vậy mới nhẫn nại với những hành động hung hãn của đối phương, nhưng trường thị vệ của cô thì đâu thể để mặc cho người khác đánh mắng! Yến Tư Thành cùng cô lớn lên từ nhỏ, cô chưa bao giờ hạ lệnh trách phạt hấn, làm sao có thể để người khác đánh chứ!

Lý Viện Viện nổi giận đùng đùng lóc cóc chạy tới.

Cô nhảy vọt vào giữa hai người một cách thô bạo, dang hai tay, che chở Yến Tư Thành ở phía sau hệt như đang bảo vệ gà con, vì dang tay quá mạnh, cái bụng bất ngờ ưỡn ra khiến một chiếc cúc trên áo ngủ đứt văng, bắn thẳng lên mặt của người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên sững sốt, Lý Viện Viện gay gắt quát to:

“Không cho phép đánh!”

Cô tròn trĩnh nhìn người đàn ông trung niên trước mặt. Người đàn ông ấy cũng tròn mắt với cô:

“Cô là ai? Tôi đánh nó thì mắc mớ gì tới cô!”

Lý Viện Viện mở miệng, khí thế hùng hổ:

“Yến Tư Thành là người của tôi, ông không được phép tổn thương anh ấy một chút nào nữa!”

Người đàn ông trung niên sững sờ:

“Cô...Người của cô?”

“Không sai! Ông cách anh ấy xa một chút!”

Đáy lòng Yến Tư Thành ảm áp, nhưng sau sự ảm áp đó lại là từng trận gió không biết mệt mỏi thổi qua trái tim hắn, hắn phải đại nghịch bất đạo lấy tay kéo kéo góc áo của Lý Viện Viện, khăn giọng thì thào:

“Viện Viện...Đây là...ba anh.”

Ba? Cha?(2)

Lý Viện Viện ngây ngốc.

Cô chỉ có cảm giác, ngày hôm nay đại khái là bản thân mình quá thật ăn nhiều đến độ đầu óc thiếu năng luôn rồi, thế mà không hề đoán ra mối quan hệ ở trình độ này! Thực sự...quá mất mặt.

Yến Thành Quốc cũng ngốc ngốc quan sát Lý Viện Viện từ trên xuống dưới, mặc đồ ngủ đi dép lê, đôi dép đó là của Yến Tư Thành, Yến Thành Quốc nhận ra, là Yến Tư Thành đem từ nhà lên trường học, mà hiện tại lại mang trên chân của một đứa con gái...Đây là...Đã ở chung rồi sao?

Yến Thành Quốc nhin xuống sự kinh ngạc, con mắt đảo tới đảo lui, cuối cùng dừng lại trên bụng của Lý Viện Viện.

Ban nãy Lý Viện Viện quá kích động, vừa nhấc hai tay ườn bụng một cái, làm đứt một cái cúc áo, bây giờ phần da thịt ngay giữa áo và quần lộ ra, trắng muốt, tỏ rõ cái bụng của cô tròn trịa cỡ nào.

Yến Thành Quốc lắc đầu không dám tin, ông hiểu quan điểm của con trai ông, có nói gì thì nó cũng sẽ không thích cô bé trước mắt đâu, trừ phi...Trừ phi...

Sắc mặt Yến Thành Quốc dần dần thay đổi, ông cứng đờ nhìn chòng chọc bụng của Lý Viện Viện, Lý Viện Viện kéo kéo quần áo của mình, cố gắng giữ bình tĩnh che đi da thịt, Yến Tư Thành lặng lẽ đem Lý Viện Viện ra sau lưng hắn để hắn che chắn cho cô.

Yến Thành Quốc gật gật đầu:

“Giỏi, giỏi, biết chăm sóc người ta quá nhỉ.” Ông nhìn Yến Tư Thành chăm chăm, “Thế sao trước giờ mày không thông cảm cho ba mày một chút chứ?” Ánh mắt của Yến Thành Quốc trở nên dữ tợn, “Mày đúng là muốn tao tức chết mà!”

Ông vừa tìm thấy chiếc điện thoại di động liền nhắm thẳng mặt Yến Tư Thành nện xuống, Yến Tư Thành nghiêng đầu, dễ dàng tránh thoát chiếc điện thoại đang đánh tới.

Yến Thành Quốc càng tức giận, cả người phát run:

“Ngày hôm nay tao phải đánh chết mày thằng ranh con! Cái thằng khốn nạn chỉ biết gây họa!”

Yến Thành Quốc vươn tay bắt được cánh tay của Yến Tư Thành, vừa kéo qua liền nắm một nắm lên mặt Yến Tư Thành. Lý Viện Viện đứng sau lưng hắn hít mạnh một hơi đầy khí lạnh, Yến Tư Thành hầu như chỉ theo bản năng giơ tay đón đỡ nắm đấm đang lao tới của Yến Thành Quốc, tiến một bước, dùng vai đẩy Yến Thành Quốc một phát, khiến Yến Thành Quốc buộc lòng phải lùi về sau, rời khỏi phạm vi có thể đánh trúng Lý Viện Viện.

Yến Thành Quốc bị Yến Tư Thành chống trả thì sững sờ, khi đã phục hồi tinh thần lại càng kích động đến lửa giận ngút trời, ông lập tức túm lấy cổ áo của Yến Tư Thành, vung quyền đánh tới, Yến Tư Thành lùi lại, dễ dàng nghiêng đầu tránh thoát. Yến Thành Quốc dùng hết sức lực toàn thân đánh mấy quyền, chẳng qua quyền nào quyền nấy đều đánh vào khoảng không, rõ ràng Yến Tư Thành vẫn còn bị ông bắt giữ, nhưng ông làm sao cũng đánh không được.

Yến Thành Quốc vừa tức vừa ảo não, giận đỏ cả mặt:

“Mày có bản lĩnh giỏi nhỉ! Tao cho mày tránh này!”

Ông nói xong liền giơ chân đạp Yến Tư Thành.

Yến Tư Thành tập võ từ bé, một thân công phu sớm đã thành nền tảng vững chắc trong lòng, hiện tại công chúa lại đang đứng sau lưng hắn, bốn chữ ‘bảo vệ công chúa’ cắm rễ trong tâm trí từ nhỏ tới lớn thúc đẩy hắn tung một cước mà bản thân hắn gần như không thể khống chế đá văng cái chân của Yến Thành Quốc.

Thoạt nhìn không dùng bao nhiêu sức, nhưng một cước này lại đá trúng vị trí xương cẳng chân không có cơ bắp bao quanh. Yến Thành Quốc bị đá tức khắc rụt chân về, ôm cẳng chân nhảy tung tung mấy cái.

“Thằng ranh con!”

Yến Thành Quốc hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nộ khí công tâm nhất thời không tìm được lời nào khác để mắng chửi:

“Thằng ranh...” Ông vừa nói vừa xoa cẳng chân, đau kinh khủng, chỉ có thể liên tục mắng: “Thằng ranh con!”

Yến Tư Thành thấy Yến Thành Quốc bị mình đá vào chỗ dễ đau đớn, hắn cũng không nỡ cho lắm. Cha mẹ Yến Tư Thành mất sớm, sau đó hắn liền vào phủ công chúa bảo hộ công chúa tới tận bây giờ, đời này hắn đã có chủ nhân, đã có cấp trên, nhưng ấn tượng về cha mẹ thì ít ỏi và mờ nhạt vô cùng.

Thuở nhỏ hắn thường hâm mộ những người cùng làm thị vệ với hắn, bọn họ vẫn còn gia đình giúp đỡ, còn có người nhà quan tâm, tình thân lo lắng. Sau này hắn trở thành trưởng thị vệ, hắn không hề chú ý đến việc tư của kẻ khác, duy chỉ có chuyện bất hiếu với cha mẹ, hắn mới thường xuyên răn dạy cấp dưới. Yến Tư Thành luôn nghĩ trong lòng, nếu cha mẹ hắn vẫn còn, hắn nhất định sẽ dùng sức nỗ lực lớn nhất của mình để hiếu kính họ.

Nào biết ý trời trêu ngươi như vậy, hắn thực sự có ‘cha mẹ’, nhưng hắn và ‘cha đẻ’ vừa gặp mặt, chưa kịp nói mấy câu thì đã diễn màn bạo lực rồi, hắn còn xô cha một cái, đá cha một cước nữa đấy.

Tuy rằng đó không phải là người cha chân chính của hắn, nhưng Yến Tư Thành vẫn cảm thấy bản thân quả thật có chỗ sai.

“Chỉ cần người không gây tổn hại cho cô ấy, con tùy ý người xử trí.” Yến Tư Thành biểu đạt lòng tôn kính cao cả với Yến Thành Quốc.

“Xử trí! Ngày hôm nay tao phải giải quyết mày! Tao...tao...”

Yến Thành Quốc quay tới quay lui, không tìm được thứ gì, chỉ có đôi tay trống không, thế là một trận bạt tai liền đổ ập xuống khuôn mặt của Yến Tư Thành.

Yến Tư Thành không tránh, tiếng bạt tai bốp bốp khiến Lý Viện Viện nghe mà căng thẳng trong lòng.

Yến Thành Quốc cũng sững sốt, ông không ngờ rằng con trai ông thực sự nói lời giữ lời, cứ để ông đánh bốp bốp một trận như vậy. Đánh xong, lòng bàn tay đau nhói làm lửa giận của Yến Thành Quốc được trút bỏ không ít. Ông thở hồng hộc trừng mắt nhìn Yến Tư Thành.

Mặt Yến Tư Thành sưng đỏ, hắn cúi đầu đứng yên, cực kỳ giống bộ dáng bé ngoan đang nhận lỗi.

Yến Thành Quốc nhìn hắn chằm chằm một lúc lâu, sau đó ánh mắt chuyển sang nhìn nhìn Lý Viện Viện đứng phía sau.

Lúc này Lý Viện Viện đang túm lấy chỗ vạt áo bị đứt nút để che đi phần bụng, kỳ thực cô cũng không mập tới mức có thể căng rách áo quần, chẳng qua ban nãy động tác kích động quá lớn, cái bụng lại vừa vặn là điểm cao nhất trên cơ thể, cúc áo nằm ở nơi đầu sóng ngọn gió đó tự nhiên không chịu nổi áp lực nên mới bục ra.

Lý Viện Viện thấy tầm mắt của Yến Thành Quốc rơi trên người mình, cô giấu hết tất cả tâm tình vừa rồi xuống đáy lòng, khách khí nở nụ cười hết như đang chiêu đãi khách quý ở phủ công chúa, nhưng cô lập tức nghĩ lại, đây là phụ thân của Yến Tư Thành, là trưởng bối, hiện tại cô không phải là công chúa, cũng không có tư cách mang thân phận ấy, vẫn nên hành lễ với trưởng bối thì hơn.

Ngay tức khắc, Lý Viện Viện cúi người chào Yến Thành Quốc.

Yến Thành Quốc chẳng biết tại sao tay ông lại run rẩy, giống như có chút nhận không nổi. Im lặng hồi lâu, mãi đến khi Lý Viện Viện đã đứng thẳng người, Yến Thành Quốc mới chỉ vào Lý Viện Viện hỏi Yến Tư Thành:

“Cô bé này đang ở chỗ nào?”

Ông vừa hỏi vừa đánh giá Lý Viện Viện, nút áo trên bụng Lý Viện Viện bị đứt mất, đây vốn là tình huống khiến người ta vừa lúng túng vừa quần bách, nhưng bây giờ Lý Viện Viện đứng ở chỗ đó, sắc mặt trấn định như cũ, tay níu giữ vạt áo, không phải là không bứt rứt khó chịu, mà là thành công che giấu sự khó chịu của mình. Yến Thành Quốc luôn có mắt nhìn người, ông cảm thấy cô gái này tuy đáng đáp không đẹp để gì, nhưng thái độ tu dưỡng cũng không tệ.

Ông là một thương nhân, thời thời khắc khắc đều có bản tính riêng ở trong lòng.

Yến Tư Thành quay đầu nhìn Lý Viện Viện một cái, sau đó quyết định mặt không biến sắc bịa chuyện:

“Là bạn học.”

Lửa giận dưới đáy lòng của Yến Thành Quốc lại phục cháy, vung tay chuẩn bị đánh người:

“Thằng ranh này còn lừa tao!”

“Là bạn bè.”

Yến Thành Quốc cười lạnh, chỉ vào đôi dép của Lý Viện Viện:

“Bạn ở chung chứ gì? Mà coi ba mày là đứa mù sao? Mà nói thật cho đàng hoàng cho tao!”

Ông ngừng một chút, hỏi:

“Sống chung bao lâu rồi?”

Nếu nghiêm túc tính toán, Yến Tư Thành và Lý Viện Viện ở cùng nhau ước chừng hơn mười năm rồi.

Yến Tư Thành không hề do dự ngó lơ đáp áp chân thực nhất này, lựa chọn một cái đáp án chân thực khác:

“Một tuần.”

“Lừa bố mày à!” Không ngờ câu trả lời vô cùng thành thật của Yến Tư Thành lại càng kích thích sự phẫn nộ của Yến Thành Quốc, “Tao bảo mày nói thật! Ở chung bao lâu rồi?!”

Chẳng lẽ phải nói là hơn mười năm à...

Yến Tư Thành cảm thấy hơi bất đắc dĩ, hần thờ dài nói:

“Quả thực chỉ có một tuần.”

“Một tuần sao có thể có lớn như vậy!”

Yến Thành Quốc hít sâu, nhìn con giận xuống:

“Mày nói mau, mấy tháng rồi? Mà gây họa cũng không phải lần một lần hai, mà phải thành thật khai ra, tao còn có thể giúp mày nghĩ biện pháp, còn che đậy được cho mày, nói đi!”

Yến Tư Thành gạt mình, chờ người quay sang nhìn Lý Viện Viện, Lý Viện Viện lại ngơ ngác nhìn Yến Thành Quốc:

“Bác trai, bác nói cái gì mấy tháng rồi?”

“Đứa bé đó!” Yến Thành Quốc cau mày, “Còn muốn giả ngu sao? Đứa bé trong bụng cô, mấy tháng rồi?!”

Lý Viện Viện giữ nguyên tư thế túm lấy vạt áo, hóa đá tại chỗ.

Yến Tư Thành cũng hoảng hồn, ánh mắt đại ra.

Bụng của cô... chẳng lẽ lại trông giống như đang mang một đứa trẻ à...

Tác giả có lời muốn nói:

Đã bù đắp ~

Cảm tạ trang địa lời của hai muội muội CL và Nho Khô ~ (ノ 3 ヽ)

Lại nói, A Cửu mặc quần áo rộng thùng thình đi tàu điện ngầm một lần nữa, thật sự có người nhường chỗ ngồi cho tôi đấy...

Lúc đó tôi không chút do dự ngồi xuống, trong lòng cảm thấy vị nam sĩ này thực đúng là thân sĩ a ~

Nhưng vừa mới nghĩ lại...

Mặt đều đỏ ORZ

Thực sự là một câu chuyện cực kỳ thương tâm QAQ

(1) Nguyên văn: niệu cấp – dịch nghĩa gốc của ‘niệu’ thì mất hay nên ta dùng ‘nỗi buồn’, nghe cũng hài hơn ^^

(2) Ba 爸 (phát âm: “bà”), Cha 爹 (phát âm: “diē”) – khác nhau ở chỗ cái nào thông dụng ở hiện đại, cái nào ở cổ đại thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mập Mới Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thức ăn và giảm béo

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Khung cảnh cực kỳ tĩnh lặng, Lý Viện Viện sờ sờ bụng, nghĩ rằng nếu đã là sự hiểu lầm do chính mình gây ra, vậy cô phải tự mình giải quyết mới được. Ngay sau đó, Lý Viện Viện nắn nắn phần thịt trên bụng, bóp lấy nó rung lên mấy lần:

“Bác trai, đây là thịt. Không có đứa bé. Bác hiểu lầm rồi.”

Yến Thành Quốc ngớ người, Ông không dám tin nhìn Yến Tư Thành, dường như bị chấn kinh còn hơn cả ban nãy:

“Mây...” Ông nhất thời nghẹn cứng họng, “Mây mây...”

Một hồi chuông truyền đến từ chỗ cách sau lưng Lý Viện Viện không xa, là chiếc điện thoại di động mà vừa rồi Yến Thành Quốc lấy ra đánh trong cơn tức giận.

Lý Viện Viện lộp cộp chạy qua, nhặt chiếc điện thoại lên phúi phúi bụi đất, thổi thổi, hai má căng phồng thành vòng cung tròn trịa, thổi xong, cô lại lộp cộp chạy đến trước mặt Yến Thành Quốc:

“Bác trai, điện thoại của người.”

Yến Thành Quốc nhìn Lý Viện Viện chằm chằm hồi lâu, mới trông giống như đang tiếp đón con dâu dâng trà, run rẩy nhận lấy chiếc di động.

“Được rồi...”

Ông cầm di động trong tay mặc cho nó đổ chuông, cũng không bắt điện thoại, tiếp tục quan sát Lý Viện Viện từ trên xuống dưới hết như đang nhìn một thứ hiếm lạ.

Lý Viện Viện duy trì vẻ mặt tươi cười, bình tĩnh thản nhiên để ông quan sát. Mãi đến khi tiếng chuông đã ngừng một lúc lâu, sau đó lại reo lên lần nữa, Yến Thành Quốc mới bắt máy, xoay người sang chỗ khác.

Nụ cười trên gương mặt của Lý Viện Viện vẫn giữ nguyên độ cong, cho tới lúc Yến Thành Quốc và đầu dây điện thoại bên kia dường như phát sinh tranh chấp, ông vội vã móc chìa khóa xe, vừa đi về phía chiếc xe vừa quay đầu chỉ vào Yến Tư Thành, răn đe:

“Hôm nay bận, hôm khác lại tới sửa trị này.”

Ông đóng sập cửa, trong nháy mắt liền lái đi.

Sau khi nhìn theo Yến Thành Quốc rời khỏi thật lâu, nét cười bên môi Lý Viện Viện mới giảm xuống một chút.

Cô cúi đầu, lúi lúi kéo kéo vạt áo của mình, kỳ thực cô cảm thấy hôm nay bản thân bị mất thể diện vô cùng, mặc dù quần áo bị rách đấy, mặc dù nút thắt bắn thẳng vào mặt trường bối đấy, ai ngờ còn bị coi là đang có thai... Lý Viện Viện khẽ thở dài.

“Đi thôi.” Cô ỉu xìu vẫy tay gọi Yến Tư Thành.

Yến Tư Thành lặng lẽ đuổi kịp, trên gương mặt vẫn còn lưu lại vết tích sung vũ do bị Yến Thành Quốc đánh, Lý Viện Viện thoáng nhìn hắn, đột nhiên có cảm giác ngày hôm nay bọn họ đặc biệt thảm hại, nhưng muốn giải thích tại sao bây giờ chật vật như thế này, Lý Viện Viện không thể không hỏi một câu mấu chốt:

“Sao lại đánh nhau với người khác vậy?”

Hỏi là hỏi thế, nhưng Lý Viện Viện biết rõ, tuy rằng Yến Tư Thành tập võ từ nhỏ, tính tình lại hết sức trầm ổn, cách xử sự luôn rất đáng tin cậy, tuyệt đối sẽ không vô cớ gây chuyện, hắn làm như vậy, khẳng định có nguyên do của hắn.

Yến Tư Thành nghe xong câu hỏi, không trả lời, Lý Viện Viện chỉ nhìn hắn một chút:

“Anh không nói em đại khái cũng có thể đoán được.”

Chẳng qua là vài câu đồn đãi bình phẩm về cô bị Yến Tư Thành nghe thấy mà thôi. Lý Viện Viện thở dài:

“Sau này Tư Thành đừng làm vậy nữa, nói cho cùng đây không phải Đại Đường... Cho dù là Đại Đường, lúc nào cần ả nhân thì nên chịu khó ả nhân một chút.”

“Vâng.”

Giờ tý, qua mười một giờ đêm, cho dù là thế giới này, lượng người trên phố cũng đã ít đi rất nhiều. Lý Viện Viện và Yến Tư Thành đi dọc theo con đường lớn ngẫu nhiên mới có một chiếc xe chạy qua, những gì còn lại chính là sự thanh tĩnh hiếm thấy của thế giới này.

Trông theo bóng lưng của Lý Viện Viện, Yến Tư Thành hồi tưởng lại mọi chuyện trong ngày hôm nay, ánh mắt càng không thể tự chủ mà nhuốm lên một chút ảm áp.

Lý Viện Viện không biết, trong cái khoảnh khắc cô đang tay che chắn trước người hấn đó, trái tim Yến Tư Thành gần như mềm nhũn. Trước đây công chúa không phải không có cứu hấn, thời điểm hấn bị quý nhân quan lớn quấy rối, thời điểm hấn bị khách quý chế giễu, Lý Viện Viện đều luôn nói giúp cho hấn, nhưng chưa từng có lần nào giống với hiện tại, khiến hấn chấn động, khiến hấn...

Yến Tư Thành chợt dừng bước, hấn ấn chặt ngực trái của chính mình, nhịp đập kì lạ trong tim khiến hấn cảm thấy có chút không biết làm sao.

Giữa lúc đầy lòng hấn hỗn loạn, Lý Viện Viện đi đằng trước đột ngột dừng chân:

“Tư Thành.”

Cô nghiêm túc gọi hấn, sau đó quay đầu lại:

“Anh nói, có phải em trông hơi đầy đặn quá mức không?”

Yến Tư Thành ngẩn người, che giấu cảm xúc trong lòng, hấn vô thức gọi:

“Điện hạ.”

Hai chữ, giờ đây, dường như chỉ có như vậy, hấn mới có thể giữ vững được tâm trạng. Cho dù cách xưng hô này, lúc trước Lý Viện Viện đã ra lệnh không cho hấn sử dụng nữa.

Nhưng hiện tại Lý Viện Viện cũng không còn tâm tình sửa lỗi sai của Yến Tư Thành, cô mãi mê nói:

“Trước kia em nghĩ rằng, em phải sống thật tốt trong thế giới này, chỉ cần cố gắng học hỏi tri thức của bọn họ, hiểu quy củ của bọn họ, thế là có thể sống vô cùng tốt rồi.” Đèn đường về nên từng tia sáng khi mờ khi tỏ trên gương mặt cô, khiến người khác không dò được vui buồn, “Nhưng bây giờ xem ra, gầy, cũng là một loại học vấn và quy củ của bọn họ, em phải tuân theo mới đúng.”

“Điện hạ không nên tin lời kẻ khác mà tự coi nhẹ mình.”

“Không phải tự coi nhẹ mình.” Lý Viện Viện tiếp chuyện, “Em đi căn-tin ăn cơm, muốn xin thêm, bác đầu bếp sẽ tiện thể trêu em mấy câu, vào lớp, ngồi trúng cái ghế vốn bị hỏng, sẽ có bạn học cười bảo em ngồi hỏng nó, đến thư viện, đi giữa hai giá sách, người khác đều sẽ vô thức nhường lại không gian lớn nhất, còn hỏi em có thể đi lọt qua hay không. Đây căn bản đều là mấy chuyện nhỏ lông gà vô tội, em vốn cũng không giữ trong lòng, nhưng hôm nay còn xảy ra chuyện...” Lý Viện Viện day trán, thở dài liên tục, “bị cha của Tư Thành ngộ nhận là đang mang thai...”

Khuôn mặt của Yến Tư Thành bị đánh sưng đỏ giờ càng đỏ hơn, chẳng qua vì đứng dưới ánh đèn đường nên nhìn không rõ mà thôi.

“Việc này sẽ làm nhục danh dự, xem ra chuyện vớ đáng là em không thể không sửa lại rồi.”

Vì sự tình liên quan đến trong sạch, Lý Viện Viện bèn đưa ra quyết định cuối cùng:

“Bắt đầu ngay từ sáng mai, giảm thức ăn của em xuống phân nửa!”

“Điện hạ suy xét lại...”

“Tư Thành, anh cũng biết rõ em mà, nếu có chuyện gì tạo thành phiền nhiễu cho em, hoặc là em thay đổi nó, hoặc là em thay đổi chính mình. Trước đây em nói người nơi này tầm nhìn thiên cận, em có ý định thay đổi thẩm mỹ của bọn họ, không ngờ thiên cận thật sự lại chính là em, là em bảo thủ, suy nghĩ về mọi thứ đơn giản quá mức.”

Lý Viện Viện nói vô cùng kiên định, Yến Tư Thành im lặng rất lâu, sau đó chỉ nhẹ giọng bảo:

“Sáng mai anh làm chè trân châu(1) với hạt sen và sữa.”

Sống lưng Lý Viện Viện cứng đờ.

“A...” Cô cắn răng, “Giảm phân nửa.”

Lần thứ hai nói ra cụm từ này, Lý Viện Viện tức khắc tự cảm nhận được, cô xác thực suy nghĩ về mọi thứ quá mức đơn giản rồi.

Rạng sáng ngày hôm sau, tuy rằng Lý Viện Viện bày ra vẻ mặt đau khổ, nhưng cô quả thật chỉ ăn một nửa phần chè trân châu mà Yến Tư Thành nấu! Nhìn thức ăn còn thừa trong chén, Yến Tư Thành hơi ngẩn ngơ, đến khi Lý Viện Viện vội vàng vàng chạy đi học, Yến Tư Thành mới cảm lấy cái chén nhỏ đựng phần chè dư, gói kín lại cất vào trong tủ lạnh, sau đó ấn tay lên cửa tủ, lo lắng trầm tư.

Lý Viện Viện đối bụng cả ngày, đến tối, cô đã bắt đầu suy xét một cách sâu sắc về vấn đề so sánh giữa “thay đổi thẩm mỹ của thế giới này” và “giảm béo”, rốt cuộc thì cái nào đơn giản hơn.

Tối hôm đó Yến Tư Thành đi huấn luyện ở câu lạc bộ vẫn chưa về, Lý Viện Viện đối tới mức phải ôm bụng, cả người lăn lộn trên ghế sofa. Lăn tới lộn lui mấy vòng, cuối cùng cô không nhịn được định bước qua mở cửa tủ lạnh, ngay lúc này điện thoại di động chợt đổ chuông, là Trương Nam gọi.

Vở kịch đã kết thúc, bữa cơm giải tán cũng ăn rồi, Trương Nam còn tìm cô làm gì nhỉ? Lý Viện Viện nghi hoặc:

“Alo?”

“Lý Viện Viện, mấy tháng tới cô có rảnh không?”

Lý Viện Viện ngơ ngác:

“Chắc là có.”

“Vở kịch lần trước của chúng ta được đoàn thể giáo sư khen ngợi, có giáo sư đặc biệt thích cô, vừa hay nhà trường cũng đang chuẩn bị lễ hội văn hóa cho sinh viên, trong lễ hội cũng phải diễn một vở kịch, giáo sư cho tôi tham gia diễn xuất rồi, còn bảo tôi tới hỏi cô một chút, có hứng thú nhận một vai trong vở hay không.”

Lý Viện Viện vịn cửa tủ lạnh, hỏi:

“Lần này là diễn vở gì vậy?”

“Không tước đông nam phi.”(2)

Ánh mắt Lý Viện Viện sáng lên, mấy ngày nay đọc sách cô có xem qua, “Không tước đông nam phi” tên cũ là “Thê tử Tiêu Trọng Khanh”, lúc còn ở Đại Đường, Lý Viện Viện nhân rồi tới mức buồn chán cũng đã từng đọc bản nhạc phủ(3) này. Nhất thời, cô lại có loại văn tự vượt qua ngàn năm thời không, đem đến cho cô cảm giác kì dị khi có mối liên kết với con người hiện đại. Cô hứng khởi gật đầu:

“Câu chuyện này tôi biết tôi biết. Thế muốn tôi diễn ai?”

“Tiêu mẫu.” (Mẫu thân Tiêu Trọng Khanh)

“...” Lý Viện Viện có cảm giác đau dạ dày, “Lại là người phụ nữ độc ác à, hơn nữa còn là bậc nguyên lão...”

Trương Nam ở đầu dây điện thoại bên kia hình như đang khúc khích cười:

“Có nhận không?”

Lý Viện Viện suy nghĩ một chút, sau đó cười nói:

“Được rồi, nhận. Tôi đoán lúc trước anh đã làm đạo diễn rồi, lần này nếu muốn tham gia diễn xuất khẳng định sẽ diễn vai chính, đến thời điểm tôi diễn mẹ ruột của anh, được trả thù riêng một tí, ngầm lại vẫn còn thấy có chút kích động đây.”

“Tốt, vậy để tôi trở về báo lại với giáo sư.”

Trương Nam nói xong định cúp máy, Lý Viện Viện nhìn nhìn bàn tay đặt trên cửa tủ lạnh của mình, trước khi bản thân kịp nhận ra, cô đã buột miệng hỏi:

“Nghe nói, trước kia tôi từng thích anh, xin hỏi tại sao anh lại không thích tôi vậy?”

Đầu dây bên kia im lặng một hồi, giống như đang phải cân nhắc rất lâu, sau đó trả lời:

“Cảm thấy không thích hợp.”

Lý Viện Viện dẫn dắt từng bước:

“Là đáng người không thích hợp đúng không?”

“Cũng có nguyên nhân này...”

“Cảm ơn anh!” Lý Viện Viện thỏa mãn cúp điện thoại.

Cảm ơn hẳn đã cho cô động lực buông tay khỏi cánh cửa tủ lạnh...

Khi Yến Tư Thành huấn luyện xong về tới nhà, Lý Viện Viện đã dựa theo cái ý nghĩ ‘ngủ say sẽ không đói’ mà nằm ngay đơ ở trên giường.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, mắt cô nheo lại, hé ra một chút nhìn Yến Tư Thành:

“Tư Thành về tới rồi.”

“Đánh thức Điện. . .Đánh thức em sao?”

Lý Viện Viện lắc đầu:

“Anh cũng mau rửa ráy đi ngủ đi.”

Cô mơ mơ màng màng thì thầm:

“Ngủ rồi sẽ không đói bụng nữa.”

Yến Tư Thành thính tai, nghe rất rõ câu lầm bầm này của cô, hẳn cau mày bước vào nhà bếp, mở tủ lạnh nhìn thử, Lý Viện Viện không hề động tới thức ăn mà buổi chiều hẳn đã làm sẵn trước khi đi, thậm chí cả chén chè nhỏ từ sáng sớm vẫn còn nguyên xi trong tủ.

Yến Tư Thành thò đầu nhìn Lý Viện Viện hơi co người nằm ngủ trên giường, chân mày càng nhíu chặt hơn.

Sáng hôm sau, Lý Viện Viện gần như bị mùi thơm của hoành thánh câu ra khỏi chăn. Cô ngồi thẳng dậy, tóc tai bù xù, đầu óc đờ đẫn, nhưng ánh mắt đã nhận ra tên gọi của tất cả thức ăn trên bàn trà:

“Hoành thánh thịt heo! Bánh bao hấp nước dùng(4)! Cháo thịt nạc trứng muối!”

Lý Viện Viện trước tiên là hô to tên gọi của từng món. Yến Tư Thành ngồi ngay ngắn cạnh bàn trà:

“Viện Viện, mấy thứ này là anh mới mua. Nhân lúc còn nóng mau ăn thôi.”

Bao tử của Lý Viện Viện kêu to tới mức Yến Tư Thành cũng nghe thấy. Cô nhanh chóng nhảy xuống giường đi rửa mặt, song khi ngồi vào bàn, cô chỉ ăn một cái bánh bao hấp, nửa bát hoành thánh và một ít cháo nóng, sau đó liền bất động luôn rồi.

“No rồi?” Yến Tư Thành hỏi cô.

Lý Viện Viện lắc đầu.

Yến Tư Thành có phần dè dặt đẩy chén cháo về trước mặt Lý Viện Viện:

“Điện hạ có thể dùng thêm một ít nà.” Trong giọng điệu của hẳn mang chút ý vị thỉnh cầu, ngay cả xưng hô cũng không tự chủ được mà gọi ra hai chữ Điện hạ.

Lý Viện Viện cắn răng chịu đựng một lát, cuối cùng chỉ nhét một cái bánh bao nhỏ vào trong miệng rồi nói:

“Không ăn nữa.”

Một bàn đồ ăn hoàn toàn vô hiệu khiến Yến Tư Thành trông càng lúc càng ưu sầu.

Ai, bé hư không ngoan ngoãn ăn cơm, người nào đó rầu muốn chết...

Tác giả có lời muốn nói:

Đồ ăn và giảm béo không thể chiếm được cả đôi $\neg$ ($\neg \nabla \neg$) $\neg$

(1) Chè trần châu hạt sen và sữa: hình như VN hay gọi chè thập cẩm, ta ko phải là người hảo chè nên hông có rành =.=

(2) Không tước đông nam phi: là tên một bài nhạc phủ đời Hán, đầu tiên được thấy trong “Ngọc đài tân vịnh” do Từ Lăng 徐陵 người nước Trần ở Nam triều biên soạn, đề là “Cổ thi vi Tiêu Trọng Khanh thê tác” 古詩為焦仲卿妻作 (Bài cổ thi làm thay vợ Tiêu Trọng Khanh) (theo Wikipedia)

Nội dung Không tước đông nam phi: Năm Kiến An đời Hán mạt, tiểu lại phủ Lư Giang là Trọng Khanh có vợ họ Lưu, vì bị mẹ Trọng Khanh đui, thê không tái giá. Bị nhà bức ép, nhảy xuống nước tự vẫn. Khanh nghe tin, cũng tự thất cô ở cây trước sân. Hai nhà đều thương con, cho hợp táng ở bên núi Hoa sơn, phía đông phía tây trồng tùng bách, bên tả bên hữu trồng ngô đồng. Cảnh lá những cây đó chẳng chặt, ở trong tự nhiên xuất hiện một cặp chim bay nhảy, lú lo không lúc nào rời nhau; người trong miền gọi là chim uyên ương. (theo Wikipedia và website Sài Môn Thi Đàn)

(3) Nhạc phủ: nguyên là tên gọi cơ quan âm nhạc do Hán Vũ Đế lập nên, và phong cho Lý Diên Niên chức Hiệp luật đô úy, để làm nhiệm vụ thu thập ca

dao và thơ để phổ nhạc. Bài nào được chọn thì gọi là “nhạc phủ khúc”, hoặc “thơ nhạc phủ”, sau gọi vắn tắt là “nhạc phủ”. Thành thử danh từ “nhạc phủ” dùng để chỉ nhiều thể văn có vần, phổ vào nhạc được. Trong số này, bộ phận được chọn nhiều nhất, có giá trị nhất là dân ca, bởi vậy từ “nhạc phủ” còn dùng để chỉ dân ca đời Hán và Lục triều (220-581) ở Trung Quốc. (theo Wikipedia)

(4) Bánh bao hấp nước dùng: nguyên văn “quán thang tiểu long bao”

Bạn đang đọc truyện *Mập Mới Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Trong thư viện ngẫu nhiên có thể nghe thấy tiếng ho khẽ của vài bạn học khác, Yến Tư Thành ngồi trong một góc nơi ánh mặt trời vẫn có thể chiếu đến, vừa lật sách với vẻ mặt nghiêm túc, vừa lẩm nhẩm đọc từng câu để ghi chép vào vở.

Cảnh vật xung quanh vốn thật yên tĩnh, đột nhiên có tiếng bước chân lộp lộp lộp lộp từ một bên đi tới, Yến Tư Thành không ngẩng đầu, trong lòng đã đoán ra đó là ai. Quả nhiên, không lâu sau Lục Thành Vũ liền nhảy tót đến bên cạnh hắn ngồi xuống:

“Ôi ta nói khách quý nha, không ngờ Yến Tư Thành cậu cũng sẽ tới thư viện.”

“Mình tới rất nhiều lần rồi.” Yến Tư Thành ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn cậu ta một cái, tiếp tục việc ghi chép này nọ của bản thân, “Xin lỗi hôm nay mình khá bận...”

Nói chưa dứt lời, một cuốn sách đặt trên bàn đã bị Lục Thành Vũ giật lấy:

“«Dạy bạn làm thế nào để giảm cân một cách thoải mái?»” Lục Thành Vũ méo miệng tỏ vẻ ghét bỏ, sau đó lại giật thêm một cuốn khác, “«Làm sao để ăn thành gầy đẹp», «36 kế giảm béo khỏe mạnh?»”

Lục Thành Vũ cầm hai quyển sách quăng đi:

“Yến Tư Thành, cậu không có bệnh đấy chứ? Cậu còn muốn giảm béo? Giảm béo cũng không đúng, đây toàn là sách cho tụi con gái đọc, nhưng mà nói thật...Không ngờ thư viện trường chúng ta còn có loại sách này nha...” Lục Thành Vũ kinh ngạc tặc lưỡi.

Cuối cùng Yến Tư Thành gấp sách lại, nghiêm mặt nhìn cậu ta:

“Cậu đang làm phiền mình đấy.”

Lục Thành Vũ sững sờ:

“Làm gì chứ, nghiêm túc dữ vậy.” Cậu hơi bất mãn dẩu môi, “Gần đây cậu bị sao vậy, chơi bóng cũng không đến, game cũng không lên, thậm chí giờ học cũng không cúp nữa! Bây giờ còn vào thư viện...đọc loại sách này?”

Yến Tư Thành không trả lời cậu ta.

Lục Thành Vũ đảo mắt, cười trêu ghẹo:

“Cậu đây là muốn giúp Lý Viện Viện kia giảm béo hả? Sao thế, cậu nhìn không quen một thân toàn thịt đó của cô ấy à?”

Yến Tư Thành cau mày, sắc mặt nghiêm túc:

“Cô ấy như vậy là rất tốt.”

Vì vẻ mặt của hắn nghiêm túc thái quá, ngược lại hù dọa Lục Thành Vũ tới mức đại ra không biết phải nói tiếp thế nào, nín nửa ngày, Lục Thành Vũ mới hậm hực lườm một cái, nói:

“Cô ấy tốt như thế, cậu cứ bận rộn vớ vẩn ở đây đọc mấy cuốn này để làm gì.”

Nhắc tới chuyện này, Yến Tư Thành hình như ức chế không nhẹ, hần yếu ót thờ dài:

“Cô ấy muốn trở nên gầy hơn, hiện tại hằng ngày đói bụng không chịu ăn cơm, cả người rất tiêu tụy.”

Bởi vậy hắn mới phát sầu mà vào thư viện tìm mấy quyển sách này a, Lục Thành Vũ hiểu ra:

“Trước kia sao không nhìn ra cậu còn là một đứa si tình nhĩ.”

Đối với sự trêu ghẹo của Lục Thành Vũ, Yến Tư Thành chỉ nhàn nhạt liếc cậu ta một cái. Lục Thành Vũ tiếp tục nói:

“Cậu khỏi cần gấp, phụ nữ ấy mà, ai nấy đều kêu gào giảm béo, mười cô thì có tới mười một cô không chịu đựng nổi, bạn gái của mình cũng thường xuyên kêu gào giảm béo đây này, bắt đầu một lần là thất bại một lần, ngắn nhất kiên trì được vài giờ, dài nhất kiên trì trong một tuần. Cậu cứ lạnh nhạt bằng quan là được, cô ấy sẽ từ bỏ trước khi cậu kịp nói thôi.”

Yến Tư Thành lắc đầu, Lục Thành Vũ nói như vậy, đó là vì Lục Thành Vũ chưa biết Lý Viện Viện, sau khi quyết định chuyện gì Lý Viện Viện sẽ dùng một sự nỗ lực cực lớn để thực hiện nó, Yến Tư Thành luôn hiểu rất rõ.

Hắn cầm bút lên lần nữa, tiếp tục ghi chép những thứ trọng yếu từ cuốn sách trong tiếng lẩm bầm của Lục Thành Vũ.

Rốt cuộc, đến buổi tối khi Lý Viện Viện về nhà, Yến Tư Thành bưng ra một bàn thức ăn đã được nghiên cứu một cách thấu đáo. Món mặn trên bàn ít đi, toàn bộ đều là rau cải tươi mát. Rau trộn dưa chuột, lơ xanh xào áp chảo, cải trắng luộc.....

Lý Viện Viện cầm đũa nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng gấp vài miếng lơ xanh, uống một bát canh cải trắng, tiếp theo là đặt bát xuống.

Yến Tư Thành thấy thế, ánh mắt chứa đầy mong mỏi và kỳ vọng chột ảm đạm, hắn lo lắng khuyên nhủ:

“Viện Viện, hôm nay anh tìm thấy vài quyển sách có liên quan, trên đó viết những món ăn này là không dễ làm người béo phì nhất, vô cùng thích hợp cho nhu cầu giảm cân, tuy điện hạ sốt ruột chuyện gầy xuống, nhưng mà vẫn nên chú ý giữ gìn thân thể khỏe mạnh cho thật tốt.”

Hắn trải xong một tấm đệm, sau đó chân thành tha thiết nhìn Lý Viện Viện, nói:

“Tốt xấu gì cũng ăn bát cơm.”

“Tur Thành.” Lý Viện Viện bắt đầu dỗi, “Tối nay em không phải là cố sức giảm béo, mà là...Em thật sự không thích ăn những thứ này.” Lý Viện Viện sờ bụng mình, thờ dãi một tiếng, “Toàn là một đồng đồ ăn kì quái càng ăn càng đói, chi bằng không ăn.”

Yến Tư Thành im lặng trong giây lát:

“Thực ra hôm nay anh tìm đọc rất nhiều sách vở, trong đó đều nói vận động có thể đạt hiệu quả giảm cân không ngờ hơn cả việc kiêng ăn, nhưng vận động hẳn sẽ làm cơ thể mệt mỏi, không biết em có đồng ý dùng phương pháp này hay không? Dù sao, phương pháp này cũng không tổn hại thân thể.”

Yến Tư Thành nghĩ, lượng vận động càng lớn, bản thân Lý Viện Viện tự nhiên cũng sẽ muốn ăn cơm, người cô vẫn gầy, cơm vẫn ăn, lại không gây hại cho cơ thể, đúng là một biện pháp tuyệt diệu. Sợ là sợ Lý Viện Viện không chịu làm, dù gì thì so với chuyện nhịn đói, vận động vẫn có phần cực khổ hơn.

Yến Tư Thành còn chưa cân nhắc ý nghĩ này xong, Lý Viện Viện đã lập tức trả lời liền một hơi:

“Hôm nay Chu Tinh nghe em kể em muốn giảm béo, cũng nói em không thể luôn nhịn đói mà phải vận động nhiều, bạn ấy bảo em về lên mạng tìm bài tập giữ dáng của Jung Da Yeon(1), sau đó lại bảo em tập nhảy theo cô ấy.”

Yến Tư Thành chớp mắt một cái, quay đầu nhìn về phía máy vi tính trông như bài vị thờ cúng trên bàn học, hai người bọn họ coi như đã đến nơi này được ít ngày, đại khái đều biết máy vi tính và lên mạng là thứ gì, nhưng vẫn chưa thực hành qua thao tác cụ thể, bình thường hai người chỉ lên lớp và về nhà, ăn cơm tối xong, xem ti-vi một chút rồi tắm rửa đi ngủ, làm sao còn thời giờ để đụng tới cái máy vi tính kia.

Ăn xong cơm tối, Yến Tư Thành rửa sạch hết bát đĩa, bước ra liền nhìn thấy Lý Viện Viện đang nghiên cứu máy vi tính, cô thực sự mở máy, cầm chuột rê tới rê lui trên mặt bàn, chỉ là không biết phải bấm vào cái nào mới có thể lên mạng.

Trong đầu Yến Tư Thành không biết tại sao mà xẹt qua vài cảnh tượng, hắn nói Lý Viện Viện lùi lại một chút, tự mình đi đến trước bàn ngồi xuống, hai mắt dán chặt vào chiếc máy, tay phải cầm chuột, tay trái đặt trên bàn phím một cách rất tự nhiên, trong chốc lát, nhiều thứ như được khắc sâu trong linh hồn cứ thế mãnh liệt xuất ra, tay phải Yến Tư Thành nhẹ nhàng loáng qua một cái, lách tách hai tiếng nhấp mở một giao diện, buông con chuột, ngón tay lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai gõ cách cách liên một mạch trên bàn phím, giao diện đột nhiên thay đổi....

Đăng nhập game.....

Lý Viện Viện đứng bên cạnh xem, sửng sốt:

“Tur Thành, anh học sử dụng máy vi tính thuần thục như vậy từ lúc nào thế?”

Yến Tư Thành lúc này mới như vừa phục hồi tinh thần, buông chuột, có phần bất đắc dĩ nhìn màn hình giao diện đăng nhập game:

“Không....Anh không thạo, chỉ là sau khi ngồi vào chỗ, trong máu giống như có một luồng kích động trời sinh, khiến anh làm như vậy.....” Hắn xoa xoa mi tâm.

Thay vì nói kích động trời sinh, không bằng nói là phản xạ có điều kiện của cơ thể....Theo bản năng mở game, đăng nhập, Yến Tư Thành cảm thấy, cảm giác ấy còn sâu sắc hơn cả khi gặp được cha ruột của thân thể này.

Rốt cuộc là yêu game tới cỡ nào.....

Sau khi đăng nhập game, khung đối thoại dưới góc phải vẫn đang chớp động không ngừng, Yến Tư Thành nhấp vào xem, bên trong có hơn một trăm mẩu tin nhắn, trong đó hơn tám mươi mẩu là đang hỏi có phải hần chết rồi hay không, cực ít người hỏi hần vì sao không chơi, vài cái nhìn qua nhất định là tài khoản của nữ sinh hỏi hần có phải đã phát sinh chuyện gì, cộng thêm một đồng lớn tin nhắn quan tâm hần thể thốt chờ đợi hần, chỉ có một tài khoản tên “Lục Lục càng khỏe mạnh” nói: “Đệch, cậu bạn yêu đương không chơi game thì đem đồ trang bị cho mình ngay!” Xem chừng đúng là Lục Thành Vũ.

Yến Tư Thành mặt không biến sắc bỏ qua toàn bộ tin nhắn, đang định đóng cửa sổ game, đột nhiên một mẩu tin khác bật ra:

“Anh rốt cuộc cũng lên rồi, em chờ anh mãi.”

Là nữ sinh, Yến Tư Thành liếc mắt một cái, không hề do dự đóng giao diện. Hần mở trang web ra, hỏi:

“Viện Viện, ban nãy em nói là bài tập gì?”

Lý Viện Viện ngốc ngốc chớp mắt:

“Bọn họ hình như rất sốt ruột, hay là anh cứ trả lời bọn họ một chút đi.”

“Anh không quen họ.”

Chuyện nói đến đây, Lý Viện Viện cũng không khuyên nữa, hưng phấn bưng bưng kể những thứ mà Chu Tinh chỉ cho cô, Yến Tư Thành giúp cô mở video, sau đó liền đi sắp xếp giường chiếu.

Lý Viện Viện hết sức chuyên chú xem video một lát, sau đó đẩy ghế, tìm chỗ đất trống, học theo người trong video bắt đầu xoay mông. Người Đại Đường, từ vương công quý tộc đến bách tính bình dân, đại đa số đều biết khiêu vũ, nhưng Lý Viện Viện vì thân thể yếu ớt mà rất hiếm khi được phép khiêu vũ, hiện tại cơ thể mập mạp này phỏng chừng bình thường cũng không vận động gì, vừa vặn eo một cái xương cốt toàn thân liền kêu kèn kẹt, còn tư thế thì vô cùng quái dị.

Cô vẫn mặc kệ, tập trung ý chí tập nhảy.

Yến Tư Thành ở bên cạnh trái chần, thỉnh thoảng chuyển mắt nhìn Lý Viện Viện một chút, khóe môi hần bất giác cong lên thành một nụ cười, trong mắt chứa đầy ấm áp, Lý Viện Viện không biết, có lẽ ngay cả chính hần cũng không biết.

Rạng sáng ngày hôm sau, không đợi Yến Tư Thành thức dậy thì Lý Viện Viện đã tỉnh giấc.

Tối qua Yến Tư Thành cho cô xem bản ghi chép giảm cân do hần làm, cô được nhồi nhét thêm không ít kiến thức giảm cân, ấn tượng sâu sắc nhất chính là chuyện bữa sáng ăn thỏa thích, bữa trưa ăn đủ no, bữa tối ăn ít, ngay từ thời điểm đi ngủ tối hôm qua, Lý Viện Viện đã bắt đầu mơ thấy bữa sáng được tha hồ ăn uống rồi.

Cô rón rén đi vào nhà bếp, nhưng khi kéo mở cửa nhà bếp, Lý Viện Viện hoàn toàn sửng sốt. Sáu giờ, trời vừa tờ mờ sáng, quang ảnh đều là một màu xanh lam, trong phòng bếp không bật đèn, ánh sáng mang theo cảm giác mát mẻ len chiếu đến trên người Yến Tư Thành đang cuộn mình trên đất.

Yến Tư Thành nói nhà bếp là chỗ người ta ngủ được, Lý Viện Viện tin, cô cảm thấy với kích cỡ của phòng bếp, chỉ cần dọn dẹp một chút thì gần như có thể để cho một người ngủ, nhưng đó là lấy chiều cao của cô để so sánh, đối với Yến Tư Thành mà nói, mỗi ngày hần đều phải co người mà ngủ.

Đáy lòng Lý Viện Viện giống như vừa bị người nào đó véo một cái, có chút đau.

Chuyện của cô luôn được Yến Tư Thành thu xếp cực kỳ thỏa đáng, ăn mặc ở đi lại đều tỉ mỉ từng li từng tí, nhưng sự quan tâm của cô với Yến Tư Thành dường như ít đến đáng thương. Cô luôn miệng nói muốn thích ứng thể giới này, cô muốn bỏ những thói quen trước kia, vì thế cô thay đổi cách xưng hô giữa bọn họ, sửa lại hình thức bước đi một trước một sau của bọn họ, nhưng cách chung sống giữa bọn họ lại không hề có nửa phần khác biệt với ngày xưa.

Yến Tư Thành vẫn đang hầu hạ cô như hầu hạ một chủ nhân, vậy mà cô lại tiếp nhận sự hầu hạ của hần một cách an tâm thoải mái. Cô theo thói quen, Yến Tư Thành cũng theo thói quen.

Nhưng....Điều này không đúng.

Lý Viện Viện càng ngày càng nhận thức rõ ràng, cô và Yến Tư Thành thật ra rất giống nhau, cô không hề cao hơn người khác một bậc, Yến Tư Thành cũng không kém người một bậc, việc gì Yến Tư Thành cũng đều thuận theo cô, luôn đối mặt mọi thứ, đối với cô mà nói là rất tốt, nhưng đối với Yến Tư Thành mà nói lại không hẳn là vậy.

Lý Viện Viện ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng lắc lắc Yến Tư Thành:

“Tur Thành, nơi này chật chội, sau này anh ngủ chung với em đi.”

Yến Tư Thành giật mình một cái, bừng mở hai mắt, bị dọa đến mức thanh tỉnh:

“Điện hạ! Tuyệt đối không thể!”

(1) Jung Da Yeon: người Hàn Quốc, rất nổi tiếng với bài tập Jung Da Yeon Fitness Dance để giảm cân/ giữ dáng.

Bạn đang đọc truyện *Mập Mới Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Ngày hôm qua Yến Tư Thành nghiên cứu sách giảm cân đến rất muộn, vừa nhắm mắt nằm ngủ thì lại ngủ không yên ổn, chẳng hiểu sao hắn bắt đầu nằm mơ.

Hắn mơ thấy hắn vẫn là bộ dạng mười sáu mười bảy tuổi, Lý Viện Viện cũng chỉ là bé gái đang lớn, cô rất gầy nhưng luôn ồn ào đòi giảm béo, Yến Tư Thành ôm một bát thịt vừa gọi vừa đuổi theo, chạy cả buổi tối, cuối cùng Lý Viện Viện bỗng nhiên dừng lại quay đầu nhìn hắn, nói với hắn:

“Tur Thành, nếu muốn em ăn thịt, vậy anh phải ngủ cùng với em.”

Một giấc mộng quá đại nghịch bất đạo!

Yến Tư Thành giật mình một cái, bị dọa tỉnh:

“Điện hạ! Tuyệt đối không thể!”

Mà sau khi thanh tỉnh, lại phát hiện gương mặt của Lý Viện Viện quả thật đang cách hắn gần như vậy, Yến Tư Thành kinh hãi đến mức thỉnh thoảng giữa đầu ra sau, “đùng” một tiếng va thẳng vào tủ chén bát, chỉ nghe thôi Lý Viện Viện đã cảm thấy đau rồi, nhưng Yến Tư Thành cũng không buồn xoa một chút, vội vội vàng vàng dựa vào tủ chén để ngồi dậy, tận lực tạo khoảng cách với Lý Viện Viện:

“Điện hạ...” Giọng nói của hắn vẫn hơi khàn khàn, nhưng đã từ từ lấy lại được thần trí, “Điện hạ bây giờ... là đang đói bụng sao?”

“Ừm, em vào tìm đồ ăn, sau đó nhìn thấy anh ngủ kiểu này...” Lý Viện Viện thở dài một tiếng, “Chỉ trách em quá thờ ơ, trước đây đều không chú ý đến những việc này. Tur Thành tại sao anh cũng tự ủy khuất mình như thế chứ.”

Yến Tư Thành không nói.

Lý Viện Viện nhú mày:

“Tối nay anh không thể ngủ như vậy nữa. Đến phòng khách đi.”

“Điện hạ...” Lý Viện Viện trừng mắt, Yến Tư Thành đành phải sửa miệng, “Viện Viện, cái này không phù hợp với lễ nghi.”

“Không có gì hợp hay không hợp hết. Dù sao thì tối nay anh không thể lại ngủ ở trong này.”

Lý Viện Viện đứng dậy, mở cửa tủ lạnh, bụng đồ ăn ra, hiển nhiên là không muốn dây dưa với đề tài đó nữa:

“Chúng ta mau ăn cơm thôi, em đã mong chờ cả một buổi tối rồi.”

Yến Tư Thành thấy cô kiên trì, chỉ còn cách thở dài bất đắc dĩ.

Ăn bữa sáng xong, Lý Viện Viện thu xếp đồ đạc đầy đủ rồi đi học, trước khi ra cửa, Yến Tư Thành đột nhiên mở miệng hỏi:

“Viện Viện tối nay có lớp không?”

Lý Viện Viện lắc đầu:

“Không có.”

“Chiều nay câu lạc bộ của anh sẽ tiến hành huấn luyện thể năng ở thao trường, có lẽ tám giờ mới kết thúc, lúc ấy em có thể sang đó tập luyện một chút, đất thao trường lớn, so với ở nhà tập thì vẫn khá hơn.”

Lý Viện Viện đồng ý. Thế nhưng khi Lý Viện Viện đến căn-tin ăn cơm tối thì lại gặp Trương Nam.

“Đang định ăn cơm xong là gọi cho cô đây. Bảy giờ phải bắt đầu họp. Cần thông báo vài chuyện, còn có thương lượng kịch bản và thời gian diễn tập.” Trương Nam nói, “Lát nữa chúng ta cùng đi đi.”

Lý Viện Viện ngăn người:

“Phải họp bao lâu?”

“Không biết, lần này là tiết mục biểu diễn trong lễ hội văn hóa sinh viên, giáo sư rất coi trọng, đạo diễn đều do những bậc thầy trong đoàn nghệ thuật trường đảm nhiệm, còn yêu cầu toàn bộ người của tổ kịch nhất định phải đến, tôi nghĩ buổi họp này phỏng chừng sẽ kéo dài một lúc đấy.”

Lý Viện Viện gật đầu, quay sang gọi điện cho Yến Tư Thành, báo rằng có thể sẽ tới trễ. Yến Tư Thành chỉ đáp một tiếng ‘được’.

Lý Viện Viện không tài nào đoán được, câu “kéo dài một lúc” của Trương Nam sẽ là ba tiếng đồng hồ rỗng rã.

Thành viên đoàn kịch phải tự giới thiệu và làm quen với nhau, sau đó nghe giáo sư phát biểu một hồi, tiếp theo vừa phân phát kịch bản, giáo sư vừa tiến hành phân trình bày đơn giản về từng nhân vật, cuối cùng, khi báo mọi người trước mắt về tìm hiểu kỹ kịch bản thì đã là mười giờ khuya.

Lý Viện Viện cất kịch bản rồi hấp tấp chào tạm biệt với các bạn, vội vội vàng vàng chạy nhanh đến thao trường, lúc bảy giờ thao trường còn rất ít người, chỉ có lẽ tề vài cá nhân ngồi bên trong tán gẫu, Lý Viện Viện nhìn lướt qua liền thấy Yến Tư Thành vẫn đang chạy bộ xung quanh sân tập.

Đôi mắt hần nhìn về phía trước, mang theo sự kiên nghị trời sinh, khuôn mặt đầy mồ hôi, lúc chạy ngũ quan được ánh đèn đường phác họa thành những đường nét góc cạnh. Không chỉ là ngũ quan, mà cánh tay trần, còn có phần chân lộ ra vì xắn ống quần, tất cả đều lộ rõ sức mạnh của cơ bắp.

Yến Tư Thành bình thường mặc quần áo trông gầy khô nói, nhưng sao có thể nghĩ tới hần vừa động một chút, không ngờ lại rất có...

‘Nhục cảm’?(1)

Lý Viện Viện chẳng hiểu sao lại đột nhiên đem Yến Tư Thành và Tiểu Bàn trong ấn tượng ra bắt đầu so sánh, hơn nữa trong nháy mắt đã phân rõ cao thấp, mấy khúc thịt trắng toát mềm nhũn kia của Tiểu Bàn đời nào có thể bì được với loại cơ bắp đẹp mắt này chứ.

Yến Tư Thành rõ ràng hơn hẳn Tiểu Bàn biết bao nhiêu là bậc cơ mà...

Cô nhìn đến ngây người, đúng lúc bên cạnh có hai nữ sinh đi ngang qua, cười hi hi đùa giỡn:

“Người kia chạy hai tiếng rồi đấy.”

“Đúng thế, vừa tới đã thấy anh ta đang chạy rồi, đáng tốt ghê! Mặt cũng rất đẹp trai, thật muốn nhào lên mà...”

“Cậu đi đi cậu đi đi, không đi là đứ nhà gan.”(2)

“Người như thế mới nhìn thì biết chắc là có chủ rồi, mình không thèm làm tiểu tam đâu, xem chút thôi là được.”

Có chủ sao...

Trước kia có, nhưng hiện tại hình như không có nữa...nhỉ?

“Viện Viện.”

Yến Tư Thành trông thấy cô, chạy đến, hần dừng lại trước người cô, hô hấp vẫn còn rất dồn dập, thờ dốc từng hồi giống như có thể phả lên mặt Lý Viện Viện. Hần nhìn cô, cho dù chỉ quan sát thông thường cũng sẽ khiến người ta có cảm giác ánh mắt hần vô cùng chăm chú, ngũ diệu hần nâng cao, không hề thiếu kiên nhẫn khi phải đợi lâu, trái lại mang theo vài phần vui mừng, vui mừng vì rốt cuộc cũng gặp được cô.

“Họp xong rồi?”

Lý Viện Viện gật đầu, chợt nghe bên cạnh có tiếng nghiêng răng nghiêng lợi nho nhỏ:

“Đáng lẽ mình nên xông tới luôn!”

“Ừ, đáng lẽ cậu nên xông tới thật.”

Chắc các cô ấy cho rằng cô và Yến Tư Thành là người yêu, sau đó đặc biệt cảm thấy bọn họ không xứng đôi...

Quả thật...thấy không xứng. Lý Viện Viện cười cười, cũng không thực sự giữ những lời này trong lòng. Cô nói với Yến Tư Thành:

“Xin lỗi, khiến Tư Thành đợi lâu như vậy, nếu anh mệt thì cứ ở một bên chờ em, em chạy hai vòng xong chúng ta về nhà ngay.”

“Không sao, anh chưa mệt. Nhưng mà trước tiên Viện Viện phải khởi động cơ thể, để tránh lát nữa khó chịu trong người.”

Lý Viện Viện gật đầu, bước sang một góc xoay cổ xoay chân, Yến Tư Thành ở bên cạnh lẳng lặng chờ cô, bỗng nhiên nghe Lý Viện Viện mở miệng:

“Tư Thành, tư thế chạy bộ của anh rất mê người.”

Yến Tư Thành sững sờ, gương mặt Lý Viện Viện tươi cười rạng rỡ:

“Sau này chúng ta thường ra chạy bộ nhé.”

Yến Tư Thành nghiêng đầu đi, cả mặt ửng đỏ, nhẹ giọng nói ‘được’.

Lúc trước Lý Viện Viện thấy Yến Tư Thành chạy ung dung như vậy, cô bèn cực kỳ thoải mái bảo muốn chạy hai vòng, qua loa hỏi hột y như chẳng có chuyện gì lớn, song một vòng thao trường tròn 400 mét làm Lý Viện Viện lọt bẫy đến phát khóc, liều mạng chạy hết một vòng, còn lại một vòng, cô hầu như đều dùng cách đi bộ, tới 100 mét cuối cùng, Lý Viện Viện tức khắc túm lấy tay của Yến Tư Thành, để Yến Tư Thành kéo cô đi cho xong.

Đến điểm kết thúc, cô không hề chệch bản, đặt mông ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển, ngay cả con mắt cũng lười mở.

Yến Tư Thành dùng đi động tính giờ, 800 mét Lý Viện Viện chạy trong tám phút.

Lý Viện Viện đột nhiên nhớ ra, trong mấy lớp cô học có môn thể dục, thầy giáo từng nói qua, cuối kỳ phải làm bài kiểm tra 800 mét(3). Hình như nữ sinh chạy trong bốn phút mới đạt yêu cầu thì phải, tốc độ này của cô đủ để người ta chạy hai cái 800 mét rồi. .

Liên quan đến việc học, Lý Viện Viện liền ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Trên đường về nhà cô liền tính toán với Yến Tư Thành:

“Buổi họp hôm nay giáo sư có nói, vì giờ lên lớp của mỗi bạn không giống nhau, cho nên thống nhất sắp xếp thời gian diễn tập kịch bản vào tối thứ hai đến tối thứ sáu, tám giờ rưỡi tới mười giờ rưỡi, thứ bảy chủ nhật thì hai giờ chiều bắt đầu tập luyện thẳng đến sáu giờ. Vì thế chuyện chúng ta chạy bộ phải được đặt trước tám giờ rưỡi, em ngoại trừ tối thứ ba, những hôm khác đều không có lớp, sau này chúng ta cứ đứng bảy giờ hai mươi mỗi ngày mà ra thao trường rèn luyện, vận động đến tám giờ hai mươi, em lại đi tập kịch bản.”

Cô bố trí thời gian xong mới bừng tỉnh sự nhớ:

“Tư Thành dạo này anh có rảnh không?”

Yến Tư Thành không hề do dự gật đầu:

“Yến Tư Thành của trước kia hình như sinh hoạt cực kỳ...tự do, bởi vậy khoảng thời gian này anh đến huấn luyện hằng ngày khiến bọn họ đều cảm thấy kỳ quái. Anh đi một lần mỗi thứ hai thứ bảy là được.”

Lập kế hoạch tương lai xong, hai người về nhà tắm rửa để ngủ. Trước lúc ngủ, lần đầu tiên Lý Viện Viện bắt đầu trải giường chiếu, song đó lại là trải giường cho Yến Tư Thành, cô dời bàn trà, đem cái ghế lười(4) san phẳng, trải chăn lên trên, thả thêm cái gối đầu, sau đó hải lòng vỗ vỗ:

“Tư Thành ngủ chỗ này.”

Yến Tư Thành nhìn nhìn chiếc giường của chính mình, vị trí kia, gần như chỉ cần ngả đầu là có thể trông thấy Lý Viện Viện ngủ trên giường. Buổi tối khi ngủ Lý Viện Viện chưa bao giờ di chuyển lung tung, tuy không lo lắng sẽ thấy thứ gì không nên thấy, nhưng mà cách cô gần như vậy...còn là vào lúc ngủ...

Yến Tư Thành không nhận được xấu hổ đỏ mặt.

“Viện Viện.” Hần gọi một tiếng, Lý Viện Viện đã chui vào ổ không nghe hắn nói, nắm lấy cái mền che lỗ tai lại.

Đối với hành động bịt tai trộm chuông đó của cô, Yến Tư Thành chỉ đành phải dờ khóc dờ cười chấp nhận thôi.

Hắn nghe tiếng hít thở như đang kề sát bên tai của Lý Viện Viện, tạo thành một đêm đầy mộng, trong mộng Lý Viện Viện lẳng lặng ngồi đó, yêu kiều cười khẽ nhìn hắn, không hề động đậy hay nói bất cứ lời nào.

Hắn cũng giống thế thất thần nhìn cô, cứng ngắc nhìn cả buổi tối, không dám động không dám nói.

Ngày hôm sau khi Lý Viện Viện thức giấc, gian phòng đã khôi phục hình dạng ban đầu, bàn trà chuyển về chỗ cũ, ghế lười được dựng đứng lên, trên bàn bày biện mấy món Lý Viện Viện thích ăn nhất. Âm thanh thái rau truyền ra từ phía nhà bếp, chắc là Yến Tư Thành còn đang bận rộn ở bên trong.

Lý Viện Viện nhảy tót vào nhà bếp, khẽ cười hỏi hân:

“Tur Thành tôi qua ngủ ngon chứ?”

Cô nghĩ rằng, từ khi tới nơi này cô luôn nhận sự chăm sóc của Yến Tur Thành, bản thân lại chưa từng làm việc gì cho Yến Tur Thành, ngày hôm qua tốt xấu gì cũng coi như đã làm một cái, thế nên trời vừa sáng liền đến tranh công.

Nào ngờ Yến Tur Thành không hề quay đầu, cứ chăm chăm thái rau, chỉ ừ một tiếng không rõ ràng.

Lý Viện Viện khó hiểu, đứng ngay cửa phòng bếp ngốc một hồi. Yến Tur Thành đột nhiên đặt dao xuống, nghiêng đầu, lúc này Lý Viện Viện mới thấy trong mũi hân nhét hai miếng giấy, ần ần có thể nhìn ra vết máu tươi đang thấm dần trên đó.

Lý Viện Viện ngạc nhiên:

“Tur Thành, sao anh bị chảy máu mũi thế?”

Yến Tur Thành xoa xoa mi tâm, có vẻ hơi đau đầu:

“Điện hạ...không khí trong phòng khách...quá khô rồi, anh vẫn thích nhà bếp hơn, tôi nay em để anh, tiếp tục ngủ trong nhà bếp đi...”

(1) Nhục cảm: nghĩa đen là sexy ấy =]]]]

(2) Đưa nhát gan, nguyên văn “tôn tử”: thường thì người ta dùng “quy tôn tử” ý nói “con rùa rút đầu”

(3) Bài kiểm tra đo thể lực 800m của đại học TQ

(4) Ghế lười: loại sofa dài, có thể mở ra làm giường ngủ

Rate this:

Bạn đang đọc truyện *Mập Mới Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Lý Viện Viện đương nhiên không đồng ý.

Cô vẫn luôn ngủ ở ngoài đó, tại sao lại chưa gặp chuyện như vậy nhỉ, nghĩ tới nghĩ lui, cô cảm thấy có lẽ tôi qua Yến Tur Thành vận động quá mức, khí huyết cực thịnh mới làm hân chảy máu mũi.

Cô định báo Yến Tur Thành hôm nay nghỉ ngơi một chút, ngay lúc đó Trương Nam gọi điện thoại báo cho Lý Viện Viện, nói rằng ngày hôm qua cô về gấp quá, không nghe thấy giáo sư nói hôm nay nhân viên đoàn kịch được mời ăn một bữa cơm chung để kết nối cảm tình.

Lý Viện Viện cân nhắc trái phải, cảm thấy nếu là hoạt động tập thể do giáo sư yêu cầu, cô không đi thì không tốt lắm, bởi vậy liền đồng ý, vừa vặn cũng để Yến Tur Thành nghỉ ngơi. Còn về chuyện giảm cân...

Hôm nay cô đến, ăn ít một chút là được.

Tối hôm ấy, Lý Viện Viện không cho Yến Tur Thành theo cô tham gia buổi liên hoan, suy cho cùng lần này có mặt giáo sư, nói là liên hoan nhưng lại giống đại hội tuyên thệ trước khi xuất quân hơn(1), mang “người nhà” đi sẽ khó tránh khỏi có phần không thỏa đáng.

Lý Viện Viện và Trương Nam ngồi cùng một chỗ, dù sao ở đây cô cũng chỉ quen biết mình Trương Nam. So với lần liên hoan kết thúc vở kịch trước kia, lần này nghiêm chỉnh hơn rất nhiều, nhưng chung quy đều là học sinh, ăn một hồi, uống thêm ít rượu, mọi người dần dần bắt đầu tán gẫu, giáo sư cũng không phải là người câu nệ, đợi mọi người ăn lưng bụng, ông liền cầm lấy ly rượu đến từng bàn nói chuyện, uống một ly với mọi người trong bàn.

Đến lượt bàn của Lý Viện Viện, Lý Viện Viện nghe giáo sư chúc mừng xong, tự nhiên cũng phải bung ly uống rượu.

Ngày xưa thân thể cô yếu ớt, tỳ nữ và người hầu của phủ công chúa chưa từng dám lấy rượu cho cô uống, lần liên hoan vừa rồi, người khác tới kính rượu đều bị Yến Tur Thành chặn lại, cho nên Lý Viện Viện cũng không biết tử lượng của bản thân rốt cuộc có tốt hay không, nhưng cơ thể hiện tại của cô và trước đây có lẽ không giống nhau, cô nhiều thịt như vậy, tùy tiện nhận lấy một phần, lượng rượu đó rồi sẽ bị phân tán đi thôi, cô cảm thấy cô hẳn nên có chút tự tin đối với tử lượng của chính mình.

Giáo sư ngửa đầu uống cạn một ly rượu, mọi người trong bàn đều hào phóng cạn theo, Lý Viện Viện nhìn một vòng, cũng lập tức nâng ly ngửa đầu uống sạch một cách phóng khoáng. Nhìn từng cái ly trống rỗng, giáo sư hài lòng thỏa ý rồi khỏi. Cả bàn ngồi xuống lần nữa, mỗi người lại bắt đầu tán gẫu thật sôi nổi.

(Tiểu Lam: đoạn đầu Cửu viết ‘rượu’, tiếp theo mới chuyển thành ‘bia’, bởi vì đây là viết dựa trên sự hiểu biết của Viện tỷ: nghĩ ‘bia’ là ‘rượu’ của hiện đại, ko biết sự khác nhau giữa 2 thứ.)

Đối với Lý Viện Viện mà nói, mùi vị của bia vô cùng kì quái. Vừa đắng vừa chát vừa kích thích khoang miệng, sau khi nuốt vào bụng chẳng hiểu sao lại no đến mức khiến người ta ợ ngay.

Lý Viện Viện che miệng nhứ chặt chân mày, biểu cảm của cô chọc Trương Nam buồn cười, hần đứng dậy rót một ly trà đưa cho cô:

“Lần đầu uống bia hả?”

Lý Viện Viện vừa gạt đầu vừa nhận lấy ly nước uống một hớp, áp chế mùi vị lạ lẫm trong miệng, Trương Nam cười khê:

“Tôi thấy bạn này cô uống một hơi hào phóng như vậy, còn tưởng cô có tư lượng cao cơ đấy, thì ra chỉ là giữ thể diện thôi.”

“Tôi chưa từng uống rượu.”

“Hồi năm nhất đại học tôi cũng thế, làm quen từ từ là tốt rồi, sau này nếu cô tiếp tục tham gia hoạt động của câu lạc bộ, cơ hội tiếp xúc với nó còn nhiều lắm.”

Lý Viện Viện cau mày:

“Nhưng mà mùi vị này kì quái quá, trước đây người khác nói với tôi rượu rất thơm, nhưng cái này không thơm chút nào, thật khó uống.”

“Rượu mơ ở đây đúng là rất thơm ngọt, nhất định nồng độ cao hơn bia không ít, cô có thể uống sao?”

Mặc dù chỉ uống một ly bia, Lý Viện Viện cũng đã tin chắc tư lượng của mình không hề tệ, cô vỗ vỗ ngực:

“Tôi có thể uống.”

Thế là Trương Nam liền cho cô uống rượu mơ.

Đến thời điểm kết thúc bữa tiệc, Trương Nam chỉ còn cách mò mẫm tìm điện thoại di động của Lý Viện Viện gọi cho Yên Tư Thành:

“Lý Viện Viện uống say rồi, đi đường không nổi nữa, cậu tới đón cô ấy về đi.”

Yên Tư Thành nhanh chóng chạy tới, vừa trông thấy Lý Viện Viện liền nhận ra cô đang nằm nhoài trên chiếc bàn đầy dầu mỡ mà ngủ. Lúc say rượu cô vẫn yên tĩnh, không khóc không nháo, tay chân đều thả lỏng một cách cực kỳ quy củ, chỉ là hoàn toàn không còn ý thức thôi.

Trương Nam ngồi bên cạnh đang cầm điện thoại nói chuyện với người khác, thấy Yên Tư Thành đến, hần rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm:

“Cậu tới rồi.”

“Tại sao lại say thành thế này?”

Yên Tư Thành ngồi xổm xuống cạnh Lý Viện Viện, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trong hơi thở nặng nề của cô, chớp mũi ngẫu nhiên phát ra vài tiếng rên khê, Yên Tư Thành hiểu Lý Viện Viện rất rõ, hần biết cô vì không thoải mái mới sẽ như vậy. Yên Tư Thành hơi đau lòng, vỗ nhẹ lên lưng Lý Viện Viện.

“Đừng trách tôi à, cô ấy nói cô ấy có thể uống rượu thì tôi tin thôi.” Trương Nam thờ dãi có phần bất đắc dĩ, “Tôi thấy cô ấy uống hết một ly rượu mơ, mặt không biến sắc tim không đập loạn, còn tưởng cô ấy thực sự uống được, ai ngờ nói ngã liền ngã, một tí dấu hiệu báo trước cũng không có.”

Yên Tư Thành có thể tưởng tượng ra, Lý Viện Viện uống rượu thì sẽ có bộ dạng này.

Hần còn nhớ năm đó Lý Viện Viện cập kê, vậy mà mẫu phi của cô lại bị ban chết, tội danh là ‘không trong sạch’, chuyện ấy đối với một phi tử hậu cung mà nói là tội danh tày trời, không cần thận sẽ liên lụy người trong toàn tộc.

Không lâu sau khi mẫu phi bị ban chết chính là điển lễ cập kê của Lý Viện Viện, ngày đó phụ vương cự tuyệt gặp cô, hoàng huynh hoàng tỷ cũng hiếm có người nào chịu đứng ra, buổi lễ của cô là do một vị nữ quan trong cung chủ trì giúp.

Đối với một vị công chúa, việc này chính là sự sỉ nhục tày trời(2). Bao nhiêu người chờ xem chuyện cười của cô, bao nhiêu người mong đợi biểu hiện thê lương của cô. Nhưng Lý Viện Viện không có, sống lưng cô thẳng tắp, cằm ngẩng cao, đội lên chiếc kim quan thuộc về cô, nét mặt cao ngạo, bề ngễ thiên hạ, vô cùng thỏa đáng tiến hành lễ cập kê.

Cô không cho phép bất cứ ai nhìn thấy bản thân biến thành trò cười.

Sau đó không lâu, tội tình của mẫu phi Lý Viện Viện được cải chính(3), bà bị một cung tỳ hãm hại, ai chẳng biết, một đũa cung tỳ làm gì có gan đi hãm hại một vị phi tần, nhưng hoàng đế lại nói việc này chấm dứt tại đây, tức thì sự tình thật sự ngừng ở đó, hoàng đế truy phong danh hiệu cho phi tử của hần, đồng thời ban cho Lý Viện Viện một phong hào mới, thường cô rất nhiều thứ.

Sự tình triệt để kết thúc, oan khuất của mẫu phi cô cứ thế vĩnh viễn không có cách nào rửa sạch. Buổi tối hôm ấy là lần đầu tiên Yến Tư Thành nghe tiếng khóc nức nở của Lý Viện Viện, hần canh giữ ở ngoài cửa, lẳng lặng đứng cả một đêm, đến ngày hôm sau, hần lại nhìn thấy Lý Viện Viện mỉm cười ứng đối hết thảy mọi chuyện.

Khi cô ở nơi người khác có thể dõi theo, cô chưa từng để lộ nửa phần mềm yếu.

Cho nên hiện tại Lý Viện Viện say thành như vậy, Yến Tư Thành cũng có thể hiểu được. Nếu không phải hoàn toàn không chịu nổi nữa, cô đời nào cho phép bản thân nằm nhào ra đây để ngủ chứ.

“Viện Viện.” Hần nhẹ nhàng gọi vài tiếng bên tai Lý Viện Viện, nhưng Lý Viện Viện không hề có phản ứng.

“Tôi thử rồi, nếu có thể đánh thức cô ấy, tôi đã không gọi cậu tới.” Trương Nam cắt điện thoại, đứng dậy, “Nào, chúng ta cùng đỡ cô ấy đi về thôi.”

Song Yến Tư Thành lại tự mình kéo tay Lý Viện Viện, để cô nằm sấp trên lưng hần, điều chỉnh tư thế cho tốt, hai tay vòng ra phía sau, giữ chặt thân dưới của cô, cực kỳ dễ dàng công Lý Viện Viện lên.

Ngay cả Trương Nam cũng không khỏi ngạc nhiên há hốc miệng.

Hần đã từng thử công Lý Viện Viện, độ khó lớn cỡ nào hần vẫn còn rất rõ...

Trước khi đi, Yến Tư Thành quay đầu nói với Trương Nam:

“Cám ơn anh đã giúp tôi trông chừng cho cô ấy.”

Trương Nam ngơ người, lập tức xua tay nói không cần. Vừa nhìn theo Yến Tư Thành rời khỏi, Trương Nam vừa lấy điện thoại ra gửi tin nhắn đến một người nào đó:

“Nếu cậu có rảnh thì viết truyện về kỳ sĩ đi, mình có thể cung cấp tư liệu sống cho cậu đấy.”

Yến Tư Thành công Lý Viện Viện về nhà, tại khoảnh khắc đặt cô lên giường, hần cảm thấy, có lẽ quyết định giảm cân của Lý Viện Viện không tốt như trong tưởng tượng của hần...

Hần lấy khăn nóng lau mặt cho Lý Viện Viện, phần thịt mồm mồm trên khuôn mặt lúc nãy đi về bị hần dẩu thành mấy vết đỏ hồng, hần lau một cách đặc biệt cẩn thận, giống như chỉ cần dùng chút sức sẽ lau hồng mặt Lý Viện Viện. Xong xuôi hần lại tỉ mỉ lau tay cô, vừa rồi cô nằm ngủ trên bàn, bàn tay dính không ít dầu mỡ, nếu cứ ngủ như vậy, ngày mai khẳng định chính cô cũng sẽ tự ghét bỏ mình mất.

Yến Tư Thành tưởng tượng ra biểu tình khi thức dậy của Lý Viện Viện vào sáng mai, không nhịn được cười.

Hần đang suy nghĩ, đột nhiên thấy Lý Viện Viện mở choàng mắt.

Vì uống rượu, trông trắng trong mắt cô ửng đỏ, vừa nhìn là biết ý thức mơ hồ rồi, tuy thế, Yến Tư Thành vẫn có cảm giác bây giờ hành vi của hần có hơi quá phận, hần vội vã lùi qua một bên, giải thích:

“Điện hạ, em...”

Hần chưa nói dứt lời, Lý Viện Viện bỗng từ từ ngồi dậy, mạnh mẽ hất hần ra.

Cô loạng chạ loạng đứng lên, lao đảo đi mấy bước về phía nhà vệ sinh, sau đó “Cạch! Đùng” một cái ngã nhào xuống đất, không đợi Yến Tư Thành đến dìu cô, Lý Viện Viện đã lập tức quỳ gối, dùng hai tay chống đỡ cơ thể bò vào phòng tắm, Yến Tư Thành nhìn mà miệng há hốc mắt dại ra, khi phục hồi tinh thần liền vội vàng chạy theo, hần nghe thấy Lý Viện Viện nhào người trên bồn cầu nôn một trận như muốn đồ hết ngũ tạng lục phủ ra ngoài.

Yến Tư Thành ngây ngốc trong giây lát, may mà tối nay Lý Viện Viện cũng không ăn nhiều, nôn một hồi, mọi thứ trong dạ dày đều tống đi hết, cô lại nằm sấp bên cạnh bồn cầu nôn khan, Yến Tư Thành hốt hải chạy tới, ngồi xổm xuống, không lo nói chuyện bần hay không, lập tức lộn chiếc khăn ban nãy lau tay cho cô sang mặt khác, chùi sạch vết bẩn trên khóe miệng cô, tiếp theo hần dìu cô đến ngồi trên ghế lười.

Nước nóng trong bếp đã nấu xong, hần đổi sang ly nước ấm cho cô uống, thấy cô dường như không còn khó chịu lắm, hần nhanh chóng lấy khăn tiếp tục lau mặt cô.

Lý Viện Viện tỉnh thoàng rên khẽ khiến Yến Tư Thành đau lòng không thể tả, đau đến mức ngay cả hần cũng chẳng cần biết đại nghịch bất đạo là thứ gì, thờ dài trách cô:

“Sau này không được uống nhiều rượu như vậy nữa, sau này nhất định sẽ không cho phép em chạm vào rượu nữa.”

Lý Viện Viện tuy say khướt nhưng có vẻ như cũng biết mình bị mắg, cô gật gật đầu, tựa hồ đang nhận lời Yến Tư Thành, lát sau lại mơ mơ màng màng thì thầm

“Tur Thành...”

“Ừ, khó chịu ở đâu?”

Lý Viện Viện vỗ lên đầu mình một cái bốp, kinh hãi tới mức Yến Tư Thành vội vàng bắt lấy tay cô. Lý Viện Viện lẩm bẩm:

“Đầu đau.”

Yến Tư Thành đành phải đặt khăn xuống, hai tay nhấn huyết thái dương của cô, giúp cô xoa bóp:

“Khá hơn chút nào chưa?”

Lý Viện Viện lại đánh cái bốp lên bụng, Yến Tư Thành vẫn không kịp, hần thờ dài, có chút ảo não giữ tay cô:

“Bụng cũng đau?”

Lý Viện Viện gật đầu.

Yến Tư Thành tìm huyết vị trên bụng Lý Viện Viện, ấn ấn thì toàn ấn vào thịt, không tìm thấy huyết vị, Yến Tư Thành hơi xấu hổ toát mồ hôi, xem xét kỹ lưỡng trong giây lát, cuối cùng xem đúng một vị trí, hần cứng rắn quyết tâm dùng sức nhấn xuống.

Lần này quả thật ấn trúng huyết vị, nhưng hình như lực hơi lớn, chỉ nghe Lý Viện Viện rên rỉ:

“Đau...”

Người cô cong về phía trước, ý định ban đầu là để ôm bụng, nào ngờ lúc này Yến Tư Thành cách mặt cô rất gần, cô uốn lưng, cùng lúc đó Yến Tư Thành nghe thấy tiếng rên của cô nên lập tức ngừng đầu, môi của hai người liền vô tình chạm vào nhau.

Bởi vì hai người đều không tiếc dùng sức, đột va chạm này thực sự không hề nhẹ nhàng, bọn họ trực tiếp đập lên răng của đối phương, môi cũng bị rách, chảy cả máu.

Lý Viện Viện ôm răng nhấm mất rên hừ hừ.

Hồng bét...Sự trong sạch của công chúa...

Yến Tư Thành lau máu trên môi, cẩn thận lên nhìn Lý Viện Viện, phát hiện cô ngoại trừ đau cũng không còn phản ứng nào khác, trong lòng hần ngầm ngầm quyết định chắc chắn phải giấu nhem chuyện này giống như ngày trước giấu nhem việc dùng miệng hút thuốc cho cô vậy, sau đó hần mới bình tâm lại, mặc kệ luôn khuôn mặt đang nóng tới mức đỏ lên như nắng chiều của chính mình.

(1) Nguyên văn: “đại hội thệ sư”

(2) Mặc dù có sự lặp từ nhẹ, nhưng ta thật sự không thể tìm ra từ nào khác ngoài “tây trời” để truyền tải đúng mức độ nghiêm trọng của nguyên văn “thiên đại” cả. “Thiên đại” nghĩa là “to lớn ngang trời”.

(3) Nguyên văn: “bình phản” – nghĩa: sửa lại bản án bị xét xử sai

Bạn đang đọc truyện *Mập Mới Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Ngày hôm sau Lý Viện Viện tỉnh dậy, đầu đau như muốn nổ tung, trí nhớ của cô dừng lại ở cảnh tượng chính mình đập mặt lên bàn sau khi uống hết một ly rượu mơ cuối cùng, lúc đó cô lơ mơ biết cô say rồi, cũng mơ hồ hiểu được bộ dạng của bản thân trông rất mất mặt, nhưng cô đã hoàn toàn không còn sức lực và lý trí để chống đỡ tư duy và cơ thể của mình nữa.

Rời khỏi nhà hàng như thế nào, về nhà như thế nào, cô thực sự không có một chút ký ức nào cả.

Cô xoa xoa đầu, xuống giường rửa mặt chải tóc, khi đi ngang qua nhà bếp, cô chào hỏi Yến Tư Thành đang làm bữa sáng một tiếng, nhưng Yến Tư Thành lần đầu tiên không quay lại nghiêm chỉnh gật đầu chào cô, chỉ vừa nầu cháo vừa đáp gọn lỏn.

Lý Viện Viện cũng không nghĩ nhiều, đầu óc mới thức dậy còn chưa tỉnh táo hẳn, lảo đảo bước vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Song khi đánh răng, Lý Viện Viện kinh ngạc phát hiện môi dưới của cô có thêm một vết sứt màu đỏ sẫm, cô ghé sát vào gương xem thử, chỗ rách vẫn còn rất lớn, máu khô kết thành vảy đen, cô nghĩ rằng cú đập đó hẳn là không nhẹ(1). Nhưng từ đầu tới cuối cô đều không nhớ ra tại sao lại bị thương như thế...

Mang theo nghi hoặc làm vệ sinh cá nhân xong xuôi, đến lúc ăn sáng cô định sẽ hỏi Yến Tư Thành, nhưng vừa ngồi xuống bên cạnh bàn trà, nhìn thấy Yến Tư Thành bưng cháo tới, cô ngẩng đầu lên mới giật mình phát hiện Yến Tư Thành đang đeo một chiếc khẩu trang màu xanh nhạt.

Lý Viện Viện ngơ ngác:

“Tur Thành, anh bị gì vậy?”

Yến Tư Thành hắng giọng:

“Cảm lạnh chút thôi, anh nghe người ta nói nếu đeo khẩu trang thế này, có thể ngăn ngừa lây truyền bệnh cảm rất hữu hiệu. Khụ, Viện Viện, mấy ngày này nhớ đừng đến gần anh quá.”

“Làm sao mà sinh bệnh rồi?” Lý Viện Viện nhú mày, lộ vẻ cực kì lo lắng. “Có nặng lắm không? Có cần đến gặp bác sĩ không?”

Ánh mắt Yến Tư Thành lập tức trở nên nhu hòa, nhưng cũng chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, hẳn rõ ràng không muốn tiếp tục đề tài này nữa, vội vàng múc cháo cho Viện Viện:

“Hôm qua Viện Viện uống rượu, sáng nay ăn chút đồ loãng sẽ tốt hơn. Anh chỉ nầu cháo trắng thôi, nhân lúc còn nóng em ăn đi cho ấm bụng.”

Thấy hẳn tinh thần mình hẳn động tác nhanh nhẹn tới mức trông không hề có bệnh gì nghiêm trọng cả, Lý Viện Viện mới yên tâm một chút, gạt gạt đầu đỡ lấy cháo, vừa cầm cái thìa đảo nhẹ chờ cháo nguội vừa mở miệng hỏi:

“Tôi hôm qua hình như em uống say, là Tur Thành mang em về sao?”

Yến Tư Thành gật đầu.

“Thật sự thất thố quá.” Lý Viện Viện thở dài, “Rượu quả nhiên là thứ hại người, sau này em sẽ không đụng tới nó nữa.”

Yến Tư Thành mạnh mẽ gạt đầu tỏ vẻ hết sức tán thành.

“Tôi qua nhất định là một chết Tur Thành rồi.” Ngẫm lại thể hình hiện tại của bản thân, Lý Viện Viện hơi áy náy, vội vàng múc thêm bát cháo cho Yến Tư Thành, “Nào, Tur Thành cũng ăn cháo đi.”

Yến Tư Thành sờ sờ khẩu trang trên miệng:

“Anh...đội lát nữa ăn.”

Trận cảm lạnh này của Yến Tư Thành cứ thế kéo dài suốt một tuần, hẳn luôn mang khẩu trang trước mặt Lý Viện Viện. Lý Viện Viện cũng không nghĩ nhiều, cho đến một ngày...

Ngày hôm ấy Lý Viện Viện ở căn-tin ăn cơm xong, nghĩ rằng buổi chiều còn có lớp, cô và Chu Tinh bèn định lên phòng học của lớp đó trước giờ vào tiết để nằm nghỉ trưa một lát, đi tới tầng trệt của tòa nhà, cô liền trông thấy Yến Tư Thành từ đằng xa.

Đúng lúc Yến Tư Thành đang cầm sách thảo luận vài thứ với cậu bạn học bên cạnh, nét mặt chuyên chú, đầu ngón tay còn loá hoáy chỉ trỏ trong sách, hẳn không đeo khẩu trang, mặt cũng cách người bạn kia rất gần. Lý Viện Viện ngẫu nhiên gặp được Yến Tư Thành nên rất vui vẻ, cô bước nhanh đến, đang muốn gọi hắn, Yến Tư Thành giống như đột nhiên nhận ra cái gì đó, không hề ngừng đầu, cất sách, lập tức xoay người tiến vào nhà vệ sinh nam gần đấy.

Lý Viện Viện và cậu bạn vừa nói chuyện với Yến Tư Thành đều đứng đơ tại chỗ.

Lát sau Yến Tư Thành mới đeo chiếc khẩu trang màu xanh nhạt bước ra. Cậu bạn học liền hết nói nỉ:

“Cậu...đang khi không lại muốn già vờ cái khi gì(2) vậy?”

Yến Tư Thành khụ hai tiếng:

“Mình nhớ ra mình bị cảm còn chưa khỏi, sợ lây cho cậu.”

Cậu bạn ghét bỏ lườm lườm, nói:

“Lây từ sáng sớm rồi giờ còn để ý chút xíu thời gian này... Thôi thôi, dù sao cũng bàn được kha khá rồi, luận văn thì cứ theo cách thức kia, cậu lên mạng tải một tấm hình đối chiếu rồi đánh dấu chỉnh sửa một chút là được.”

Cậu ta xuống cầu thang, đẩy xe đạp, lấy đà một cái liền chạy đi, vụt qua bên cạnh Lý Viện Viện, tạo thành trận gió thổi tung tóc mái của cô.

Lý Viện Viện đứng yên tại chỗ một hồi, mãi đến khi Yến Tư Thành nhìn về phía cô, cô mới cười cười, dắt tay Chu Tinh tiến đến trước mặt Yến Tư Thành. Chu Tinh cười hân:

“Ôi quý ông hoàn hảo cũng sẽ bị cảm lạnh nha.”

Yến Tư Thành không tiếp lời, quan sát vẻ mặt của Lý Viện Viện trong giây lát, thấy không có gì khác thường, hân mới khụ một tiếng nói:

“Viện Viện, buổi chiều anh không có lớp, nhưng giáo sư đã giao luận án, bây giờ anh phải về nghiên cứu một chút.”

Lý Viện Viện cười gât đầu:

“Ừm, trở về đi, em vừa ăn cơm xong nên bây giờ thấy hơi buồn ngủ, muốn vào phòng học ngủ một chút, em đi nhé.”

Hai người chào tạm biệt nhau, Chu Tinh lúi kéo cánh tay của Lý Viện Viện:

“Không phải nói cậu ta là đệ nhất cận bã học tập(3) trong khoa của bọn họ sao, thế nào, trộn lẫn với trùm học tập như cậu, bị sự tích cực của cậu chiếu tới nên bắt đầu ra sức học rồi hả?”

Lý Viện Viện cười cười:

“Xưa nay Tư Thành chưa bao giờ là người làm việc không thỏa đáng. Anh ấy luôn nỗ lực hết mình, con người cũng rất ân cần chu đáo.”

Nghe Lý Viện Viện khen người ta như vậy, Chu Tinh cười cực kì mờ ám:

“Anh chàng mà mọi người đều bảo là tay ăn chơi lại được cậu khen ân cần chu đáo, Lý Viện Viện, cậu ngã tới mức hết đơn thuần luôn rồi!”

Lý Viện Viện dõi theo Yến Tư Thành biến thành bóng lưng rất nhỏ ở đằng xa, không để tâm đến câu đùa của Chu Tinh. Lý Viện Viện vẫn luôn có thể cảm nhận được sự ân cần chu đáo của Yến Tư Thành, ban nãy lại vô tình cảm nhận nó thêm lần nữa.

Lý Viện Viện nghĩ, vết vết sẹo trên môi cô lành hẳn, đoán chừng “bệnh cảm lạnh” của Yến Tư Thành cũng sẽ nhanh khỏi thôi. Lý Viện Viện không ngờ, mấy ngày trước không biết rõ, nhưng nếu hôm nay nhìn thấy phản ứng của Yến Tư Thành mà vẫn không hiểu thì thật sự uống phí cuộc sống tùy mặt lựa(4) của cô trong nhiều năm như vậy rồi.

Buổi tối hôm ấy say rượu, tuy cô không nhớ nổi đã xảy ra việc gì, nhưng suy đoán một chút, đại khái là cô và Yến Tư Thành không cẩn thận va vào nhau, Yến Tư Thành tránh cho cô khỏi khó xử mới nghĩ ra cái chiêu đeo khẩu trang ấy, bịt mặt hơn một tuần lễ không chịu ăn cơm chung với cô...

Lý Viện Viện vừa thờ dài vừa buồn cười, vô ý chạm môi mà thôi, dân phong của Đại Đường vốn cởi mở, Lý Viện Viện ở nhà còn xem rất nhiều phim truyền hình dài tập hiện đại, càng cảm thấy kiểu hơi chạm môi chẳng sinh nổi một đũa nhóc này căn bản là chuyện không đáng kể, nhưng nếu Yến Tư Thành thấy lúng túng, muốn che giấu, thế thì cô cũng che giấu luôn đi.

Người sống cả một đời, hiếm khi có được lúc giả hồ đồ.

Hai người càng ngày càng thích nghi với thế giới này, thời gian dần dần trở nên càng lúc càng nhanh, bọn họ luôn bận rộn không ngừng để học tập kiến thức mới, kế hoạch tập thể dục của Lý Viện Viện cũng không có khả năng tiến hành như cô tưởng tượng, song không phải vì cô lười nhác, mà vì quả thực bị việc học và việc trong đoàn kịch trì hoãn. Hai tuần trôi qua từ khi Lý Viện Viện quyết định giảm cân tới bây giờ, Lý Viện Viện không ngờ lại gầy đi mấy cân.

Yến Tư Thành được Lý Viện Viện nhờ vả, lần đầu tiên trong đời học được cách mua sắm qua mạng, mua cho cô một cái cân điện tử.

Lý Viện Viện không có chuyện gì làm thì đều đến đứng trên bàn cân, nhìn thể trọng của bản thân đi xuống từng chút từng chút một, trong lòng cô luôn có loại cảm giác thỏa mãn không thể nói thành lời, vui mừng hơn so với ngày xưa nhận được bất cứ phục sức xa hoa quý báu nào.

Cuộc sống của hai người vững vàng tiến tới trong những điều vụn vặt như thế, nhưng ngay sau khi Yến Tư Thành luống cuống tay chân nộp bài luận văn đầu tiên của cuộc đời hân và đợt diễn tập vở kịch «Không Tước Đông Nam Phi» của Lý Viện Viện dần bước vào giai đoạn hoàn thiện, cuộc thi đấu Taekwondo giao lưu tân sinh giữa Đại Học X và các trường bên ngoài cũng đã tới.

Yến Tư Thành dĩ nhiên trở thành đội viên át chủ bài của đội ngũ tân sinh trường bọn họ.

Trận so tài thứ nhất, địa điểm ở phòng thể dục lớn Đại Học X.(5)

Lúc trước Yến Tư Thành hoàn toàn không biết quy định của Taekwondo, song trải qua mấy tuần huấn luyện và học hỏi, hẳn đã có thể khống chế cơ thể của chính mình, chỉ dùng động tác đánh Taekwondo để tiến hành thi đấu.

Thời gian cuộc so tài được sắp xếp vào chiều thứ bảy, ngày đó Lý Viện Viện vốn có buổi diễn tập cho vở kịch, nhưng cô đã xin nghỉ với giáo sư từ rất sớm, hẹn Chu Tinh và Trương Tinh Ninh cùng đến phòng thể dục theo dõi Yến Tư Thành thi đấu, đến nơi còn vừa vận tình cờ gặp Lâm Hiểu Mộng và Lưu Thư Dương cũng đi xem trận đấu.

Trông thấy Lý Viện Viện, Lâm Hiểu Mộng liếc mắt nhếch môi:

“Cậu đừng hiểu lầm, hôm nay mình không phải tới xem Yến Tư Thành, một người bạn của mình cũng phải vào sân đấy, mình chỉ tới xem cậu ấy thôi.”

Lý Viện Viện vừa mới gật đầu, Trương Tinh Ninh đứng bên cạnh chợt cười ha ha, chẳng nói điều gì khác nhưng cũng đã đủ trào phúng. Lâm Hiểu Mộng nhận ra là cô, sắc mặt lập tức sa sầm, mở miệng liền mắng:

“Ha cái em gái cô(6) á, tôi nói chuyện của tôi mắc mớ gì tới cô.”

Lý Viện Viện cả kinh, đây thực sự là lần đầu tiên cô nghe được nữ sinh đại học mắng người, không ngờ lại nói một cách thẳng thừng và đột ngột không hề có cảnh báo như thế, mới mở miệng liền cảm thấy lạnh lẽo. (Tiểu Lam: Cứ chơi nguyên 1 tràng tính từ...-.)

“Tôi cứ thế đẩy em gái cô, ai chẳng biết cô suốt ngày suốt đêm ôm tâm địa xấu xa nhớ nhung mù quáng hả, tôi báo cho cô biết, Yến Tư Thành là người đàn ông của Lý Viện Viện nhà chúng tôi, nếu cô dám dùng mấy cái tư tưởng đê tiện kia của cô để nạy góc tường(7), tôi sẽ là kẻ đầu tiên gọt chết cô!”

Người xung quanh liếc mắt nhìn sang, nhìn tới mức sắc mặt Lâm Hiểu Mộng tái mét, Chu Tinh đã tập mãi thành quen, không hề có phản ứng khi nghe những lời này, ngược lại Lưu Thư Dương bước lên một bước che chắn trước người Lâm Hiểu Mộng, ánh mắt khó chịu nhìn Trương Tinh Ninh.

Lý Viện Viện nghe cô nói một câu như thế, trong lòng cũng cảm thấy lúng túng vô cùng, lập tức lôi kéo Trương Tinh Ninh còn muốn mắng người đất đi.

Vòng qua góc tường, Lý Viện Viện lo lắng quay đầu lại liền trông thấy Lâm Hiểu Mộng chúi chúi khóe mắt, tức giận đẩy Lưu Thư Dương đang ở bên cạnh an ủi cô ta ra, theo một đường khác đi lên khán đài.

Xoay đầu về, Trương Tinh Ninh vẫn tiếp tục lạnh giọng lầm bầm:

“Cái thứ gì đâu không, mới vừa thấy người ta liền bày ra bộ mặt kiêu căng lạnh lùng kiểu đó, ai chịu nổi cô ta chứ!”

Lý Viện Viện thở dài một tiếng, thúc giục Trương Tinh Ninh lên khán đài.

Ân oán giữa nữ sinh đại học đại khái chính là như vậy, căn bản không thể chỉ ra ai đúng ai sai, chẳng qua là đứng ở khía cạnh không giống nhau thôi.

Trên hàng đầu của khán đài, Lục Thành Vũ đã ngồi ở đó từ rất sớm, mấy hàng ghế phía trước đều đã đầy người ngồi, chỉ có bên cạnh Lục Thành Vũ còn ba chỗ trống. Trông thấy Lý Viện Viện, Lục Thành Vũ vẫy tay với bọn họ từ xa.

Gọi ba người đến xong, Lục Thành Vũ cười:

“Hi, Yến Tư Thành đoán đúng ghê, cô quả nhiên dẫn theo hai người tới đây. Ngồi đi ngồi đi.”

Chu Tinh nghe thế, chớp chớp mắt nhìn Lý Viện Viện:

“Cảm giác...hình như hẳn xác thực rất chu đáo.”

“Nhưng hồi trước không có cẩn thận như vậy đâu.” Lục Thành Vũ đáp một câu bằng giọng mũi, Chu Tinh và cậu ta bèn bắt đầu thảo luận kỹ càng tỉ mỉ về Yến Tư Thành trong lời đồn và Yến Tư Thành của hiện tại. Kỳ thực lúc trước hai người này từng gây gỗ ầm ĩ trong bệnh viện trường, ngày hôm ấy là ngày đầu tiên cô và Yến Tư Thành đến nơi đây, nhưng tính cách của cả hai đều cực kỳ vô tư, cãi nhau một lần chẳng tính là gì, bây giờ tán gẫu cũng rất ăn ý.

Trương Tinh Ninh đến bên cạnh ngồi xuống rồi bắt đầu mở rộng phạm vi bạn bè, không gì khác hơn là để thông báo chuyện Lâm Hiểu Mộng ban nãy và nhắc thêm lần nữa.

Lý Viện Viện thả cặp sách xuống ghế ngồi, tự mình nhào người lên lan can khán đài tìm Yến Tư Thành. Thật ra cũng không phải tìm, Lý Viện Viện vừa liếc mắt thì đã thấy hẳn rồi, hẳn đứng thất đái lưng ở chỗ cách dưới khán đài không xa, huấn luyện viên bên cạnh còn đang nói với hắn điều gì đó.

Xem ra hẳn là người đầu tiên phải vào sân đấu.

Đột nhiên, tiếng còi thể dục vang lên, cuộc thi sắp mở màn.

Yến Tư Thành chợt ngừng đầu nhìn một cái, cùng Lý Viện Viện bốn mắt giao nhau.

Lý Viện Viện mỉm cười, vẫy vẫy tay với hắn. Ánh mắt Yến Tư Thành ấm áp, khóe môi hơi cong lên, nhẹ gật đầu với Lý Viện Viện. Bỗng nhiên ngay lúc

ấy, toàn bộ sự náo nhiệt trong phòng phảng phất như đều biến thành phông nền. Lý Viện Viện thậm chí có một loại cảm giác kỳ diệu, cô cảm thấy như chính mình đã gả đi làm vợ người ta, chồng của cô chuẩn bị xuất chinh, cô lưu lại nơi này chờ chồng thắng lợi trở về.

(1) Viện tỷ đang nghĩ tới cú đập mặt lên bàn lúc say rượu ấy.

(2) Nguyên văn: 装B, hay còn được viết là 装13. Cả hai đều là cách viết khác nhau của 装戾 “zhuāng bǐ”. 装: trang – trang phục, hành trang, bao, gói. Nó có nghĩa là “pretend” (giả vờ), “show off” (khoe khoang), “poser”, hoặc có những hành động “self-righteous” (tạm dịch là: ta đây là đúng), “self-important” (ta đây là quan trọng), tự cao tự đại. Là một cái “pretentious c*nt”. Một phiên bản phổ biến khác từ trên diễn đàn thảo luận BBS KDS Thượng Hải là “1B” hoặc “install B” (cài đặt B) bởi vì “zhuang” có nghĩa là “cài đặt” cũng như “giả vờ”. “B” cũng có thể là bất kỳ ký tự Trung Quốc với những âm thanh “bǐ” như 逼 (Bức: uy hiếp, cưỡng bách, ép buộc) hoặc 比 (Bỉ: so sánh, tụ tập, cấu kết vì lợi riêng...). 13 được dùng vì nó giống chữ “B” viết hoa. Thật ra thì, 戾 mới thật sự là từ đúng, nhưng hầu như không bao giờ được sử dụng.

(3) Nguyên văn: ‘học tra’

(4) Nguyên văn: ‘sát ngôn quan sắc’ – thăm dò, đoán ý qua lời nói và sắc mặt.

(5) Phòng thể dục lớn ở đại học nó trông thế này này: (chú thích luôn chỗ ngồi của Viện tỷ a~)

(6) Nguyên văn: ‘nhĩ muội’ – câu chửi của TQ, fan ngôn tình rành cái này quá rồi XD

(7) ‘Nay góc tường’: có ý giục người yêu/chồng/vợ của người ta, nói chung là muốn làm tiêu tam ấy. Chủ động ngoại tình là ‘vượt tường’, tiêu tam nhào vô khuyến khích ‘vượt tường’ là ‘nay góc tường’.

Bạn đang đọc truyện *Mập Mới Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Cuộc so tài hôm thứ bảy, Đại Học X hoàn toàn thắng lợi. Chủ nhật, đổi thành tân sinh Đại Học X đến trường bên ngoài để thi.

Lẽ ra Yến Tư Thành đã tham gia vào thứ bảy, chủ nhật có thể ở lại trường nghỉ ngơi, nhưng giữa trận lại có một đồng đội té lộn cổ từ trên khán đài xuống, bị thương, ngày hôm sau không còn khả năng đánh đấm gì cả. Nhóm huấn luyện viên bàn bạc một hồi, quyết định cho Yến Tư Thành thay thế vị trí của người bị thương, ngày mai cùng bọn họ đến trường bên ngoài thi đấu.

Yến Tư Thành rất không bằng lòng, bởi vì thời gian so tài chỉ có một chốc, nhưng lộ trình qua lại, chuẩn bị thi đấu, liên hoan sau khi kết thúc, đủ thứ chuyện tạp nham gộp lại sẽ lãng phí trọn cả một ngày.

Ngày mai chủ nhật, buổi diễn tập của Lý Viện Viện vốn không lâu, bữa trưa và bữa tối đều phải ăn ở nhà, không có cách nào nấu cơm canh đàng hoàng cho Lý Viện Viện, Yến Tư Thành nghĩ tới liền cảm thấy bản thân thật thất trách.

Song Lý Viện Viện vẫn khuyến khích hẳn đi dự thi, cô nói:

“Bữa trưa bữa tối em và Chu Tình bọn họ tùy tiện ăn một chút là được, anh nhất định phải đi thi đấu đấy.”

Cô cho rằng, ở thế giới này, bản thân cô sắp xếp thời gian của chính mình tự làm việc của mình, vậy thì Yến Tư Thành cũng nên sắp xếp thời gian của hẳn để làm những việc thuộc về riêng hẳn.

Nghe cô nói thế, Yến Tư Thành đành phải chấp nhận thôi.

Ban đầu, trong lòng Lý Viện Viện cảm thấy, chẳng qua chỉ là một ngày, cô vẫn có thể trải qua cuộc sống như bình thường, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì hết.

Nhưng nào ngờ ngày hôm sau, thực sự xảy ra chuyện rồi...

Buổi chiều tập kịch xong, Chu Tình gọi điện thoại báo cho Lý Viện Viện biết cô ấy tạm thời có việc, không thể ăn cơm tối với cô được. Lý Viện Viện đáp không sao, nhìn thời tiết bên ngoài luôn oi bức như muốn đổ mưa, cô cảm thấy hôm nay trở về hơi sớm cũng tốt, hơn nữa bây giờ là buổi tối, cô tùy tiện ăn ít đồ này nọ, nhân đó giảm béo luôn một thể. Cô vừa tính toán xem đêm nay mình sẽ ăn cháo kê nấu với bắp hay ăn sòng hai quả cà chua vừa bước chậm rì rì tới cổng trường. Ngay giữa ban ngày ban mặt, dưới cái nhìn chăm chăm của hàng trăm cặp mắt, một tên cướp thành linh vọt lên từ đằng sau, giật phăng chiếc túi vải nhỏ Lý Viện Viện đang cầm trong tay một cách lỏng lẻo, bỏ chạy cực nhanh về phía trước.

Lý Viện Viện sững sờ trong giây lát, rồi vô thức đuổi theo tên cướp.

Mặc dù hai tuần nay mỗi khi rảnh rỗi Lý Viện Viện đều luyện tập chạy cự li dài, nhưng huấn luyện trong thời gian ngắn thì trước sau gì cũng không thể sánh bằng sự lao động nghề nghiệp lâu dài của người ta.

Lý Viện Viện chạy chưa được mấy bước liền bắt đầu thở hồng hộc, đến khi nhận ra cô căn bản không đuổi kịp kẻ kia, Lý Viện Viện đã chạy qua hơn phân nửa con đường cái, đứng trên phần đường sát làn xe hơi(1), Lý Viện Viện tro mắt nhìn thân hình nhỏ gầy linh hoạt của tên cướp nhảy hai cái lên vỉa hè, sau đó không còn trông thấy bóng dáng đâu nữa.

Lý Viện Viện thở hắt ra một hơi, chợt nghe đằng sau bấm còi inh ỏi đến nhức óc(2), cô vội vàng tránh sang bên cạnh, chiếc xe con màu đen lướt vụt qua vai cô. Lý Viện Viện nhìn xa lộ rộng rãi và chỗ đứng hiện tại của mình, nghĩ lại mà vừa sợ vừa mừng, ban nãy chạy không nhìn đường như thế, cũng may không bị xe tông ngã...

Sau lưng đột nhiên có một luồng lực lớn kéo mạnh, Lý Viện Viện chưa kịp phản ứng thì đã bị đụng trúng, té nằm trên mặt đất.

Chiếc xe điện(3) dừng phát lại, kém chút xiu nữa là cán lên mu bàn tay cô.

Người lái xe điện là một phụ nữ tầm ba mươi tuổi, cô ta bị dọa không nhẹ, tháo mũ bảo hiểm nhưng không hề xuống xe đỡ Lý Viện Viện, trước tiên run giọng hét một câu:

“Ai! Cái cô này sao lại đứng dưới đường vậy! Cô không sao chứ?”

Chưa kịp cảm thán lòng người bây giờ chẳng chân thành chút nào, Lý Viện Viện đã có cảm giác lỗ tai của cô giống như bị thứ gì đó bịt kín, âm thanh từ bốn phía cứ lớn vồn ngoài tai, hoàn toàn không truyền đến não. Lý Viện Viện hípc mất nhìn con đường trải nhựa trước mặt, nhưng trong tầm mắt của cô lại là một vùng trời xanh mây trắng, cô cảm thấy thế giới trong đầu quay cuồng chao đảo, xung quanh hình như có người đang nói chuyện, nói bằng chính ngôn ngữ của Đại Đường.

Người nào đó ngồi xổm xuống bên cạnh gọi tên cô: “Lý Viện Viện? Lý Viện Viện?”, lộ vẻ vô cùng lo lắng. Lý Viện Viện gắng sức thử chớp mắt, quay đầu nhìn, không ngờ lại trông thấy khuôn mặt trước kia của Yến Tư Thành!

Là khuôn mặt của Yến Tư Thành bầu bạn với cô suốt mười mấy năm ở Đại Đường!

Sắc nét và chân thực như thế, âm thanh rõ ràng tới mức... khiến người ta kinh sợ.

Cô...trở về Đường triều rồi ư?

Cái ý nghĩ này chỉ thoáng qua trí óc trong nháy mắt, một giây sau Lý Viện Viện lại nghe được tiếng còi kêu ầm ĩ từ bốn phía, tiếng mọi người bàn tán vây xem, tiếng người phụ nữ trung niên kia nồn nóng gọi điện thoại.

Con choáng trong đầu dần dần biến mất, tay chân Lý Viện Viện lấy lại một chút sức lực, cô muốn chống người dậy, nhưng vẫn không đủ lực, cô đành miễn cưỡng nhìn xung quanh, rất nhiều người đến vây xem, tuy nhiên không ai dám tiến tới kéo cô lên cả.

Lý Viện Viện ngồi dưới đất nghỉ một lát, hồi phục hơi sức xong mới tự mình đứng dậy, phát hiện khuỷu tay và đầu gối bị mặt đường nhựa thô ráp cào rách da, nhưng cũng may không có chuyện gì khác. Cô phui phui quần áo, quay mặt đối diện với người phụ nữ trung niên đang ngo ngắc kinh ngạc, Lý Viện Viện cúi mình:

“Xin lỗi, là do tôi đứng giữa đường nên mới gây phiền phức cho cô.”

Nói xong, cô bước cả nhấc sang vỉa hè bên đường rồi rời khỏi.

Về tới nhà, Lý Viện Viện rửa sạch những chỗ bị trầy da, xong xuôi cô lại ngồi ngẩn người trên ghế lười.

Cô nghĩ đến thời điểm xảy ra chuyện bị đạo cụ đập trúng trong lần diễn kịch trước, lúc đó cô tưởng rằng bầu trời đêm kia chỉ là ảo giác của bản thân cô, là bởi cô nhớ Đại Đường nên sinh ra hoang tưởng, nhưng ngày hôm nay...cũng là hoang tưởng sao?

Khuôn mặt và giọng nói của Yến Tư Thành rõ rệt như thế, đều do cô tưởng tượng ra ư? Còn nếu nói, đây chính là sự thật, vậy trong nháy mắt đó, cô đích thực đã trở về Đại Đường? Có thực sự...có thể trở về với Đại Đường.

Ý nghĩ ấy lướt qua trong tâm trí, Lý Viện Viện bỗng cảm thấy đáy lòng lúc nóng lúc lạnh, nếu quả thật có biện pháp để quay về Đại Đường, rốt cuộc cô nên lựa chọn như thế nào đây?

Lý Viện Viện mò lấy di động, mỗi lần diễn tập cho vở kịch cô đều bỏ túi xách sang một bên, vì phòng khi cô không nghe thấy người khác gọi điện đến, nên cô vẫn luôn luôn đặt điện thoại ở chế độ rung rồi nhét trong túi quần. Cũng may là có thói quen này, nhờ nó mà điện thoại di động của cô mới tránh được một kiếp.

Cô cầm di động trên tay, phân vân không biết có nên gọi Yến Tư Thành, báo cho hắn phát hiện của chính mình hay không. Nhưng phát hiện này chỉ là suy đoán chưa được chứng thực của cô, nói ra sợ rằng chỉ khiến Yến Tư Thành thêm lo lắng thôi.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Lý Viện Viện buông di động, bỏ sang một bên.

Cô tiếp tục ngẩn người, không nhận ra mình đã ngồi ngốc qua thời gian dùng cơm tối, đột nhiên ánh sáng trắng ngời chớp lóe bên ngoài cửa sổ, Lý Viện Viện sững sờ, giây tiếp theo liền truyền đến tiếng sấm vang dội.

Sét...đánh rồi.

Cả người Lý Viện Viện run rẩy, từ nhỏ cô đã sợ sấm sét vô cùng. Sau cái đêm dông bão khi tin tức mẫu phi bị ban chết được chuyển đến, nỗi sợ hãi đối với sấm sét của cô càng tăng tới mức không sao kể xiết(4).

Bấy giờ gian phòng tối đen, Lý Viện Viện không dám đi bật đèn, tóm lấy cái remote ti-vi gần đấy, bấm mở ti-vi, trong phòng có ánh sáng và âm thanh khiến Lý Viện Viện cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Cô vặn tiếng ti-vi lên thật to, giống như nếu làm thế thì nỗi sợ trong lòng cô sẽ giảm bớt một chút. Cô rụt người chui vào góc nhỏ giữa ghế lười và chiếc giường, ôm chặt hai đầu gối của mình. Bụng và phần thịt trên ngực áp sát đùi cho Lý Viện Viện đang co tròn thêm vài phần yên tâm không thể nói thành lời. Cô có cảm giác bản thân đã không còn yếu ớt như trước, cô rất mạnh mẽ, chí ít...

Vẫn có thể chịu đựng ba đợt sấm!

Một tiếng đùng vang dội, bên ngoài sấm sét bắt ngờ oanh tạc, Lý Viện Viện lại phát run, không kìm lòng được cất giọng nỉ non:

“Tur Thành...”

Ngày xưa mỗi lần sét đánh, Yến Tur Thành đều ở cùng cô.

Ngày xưa mỗi lần gặp nạn Yến Tur Thành đều ở ngay bên cạnh giúp đỡ cô.

Lý Viện Viện chợt nghĩ, nếu hôm nay có Yến Tur Thành bên cạnh, tên cướp kia chắc chắn sẽ không thể giật túi xách của cô, cho dù giật được tất nhiên cũng sẽ không chạy thoát. Lúc trước Chu Tinh từng nói với Lý Viện Viện, hiện nay số trộm cắp ngoài trường chuyên cướp của sinh viên đặc biệt nhiều, tuy nhiên Lý Viện Viện chưa hề để ý, bây giờ cô và Yến Tur Thành không còn ở chung một chỗ mọi lúc mọi nơi, nhưng trong tiềm thức của cô lại luôn cho rằng Yến Tur Thành đang ở cạnh mình.

Bởi vì trước kia, hắn thực sự luôn ở đây.

Khoảng thời gian hơn mười năm, sớm tối có nhau.

Bấy giờ Lý Viện Viện mới phát hiện, ngày trước Yến Tur Thành cứu cô khỏi nguy hiểm hết lần này đến lần khác, gần như khiến cho cô dưỡng thành thói quen, quen tới mức cho rằng Yến Tur Thành cứu cô là chuyện đương nhiên, thế nhưng hiện tại cô bỗng bình tĩnh, ngày trước Yến Tur Thành cứu cô hoàn toàn không phải là chuyện đương nhiên, mà là vận may của cô.

Có thể được Yến Tur Thành bảo vệ, là sự may mắn tột đỉnh của chính cô.

Cửa bị đẩy ra một cách mạnh mẽ.

Đèn trong phòng “phách” một tiếng rồi trở nên sáng ngời, Yến Tur Thành đứng trước cánh cửa màu đen, chiếc áo tay ngắn xanh đậm bị nước mưa thấm ướt toàn bộ, từng sợi từng sợi tóc rũ xuống, nước nhều giọt tanh tách.

Nhìn thấy Lý Viện Viện ngây ngẩn cuộn mình trong góc, Yến Tur Thành mang luôn giày, chạy nhanh vài bước đến bên cạnh Lý Viện Viện, quỳ một chân xuống:

“Điện hạ.” Giọng nói của hắn đặc biệt nhẹ nhàng và êm dịu.

Đáy lòng Lý Viện Viện bất chợt dâng lên một sự cảm động không kiềm chế nổi:

“Tur Thành ơi...”

Cô chìa bàn tay ra, nắm lấy hai đầu ngón tay của Yến Tur Thành. Dừng sức tới mức khớp ngón tay đều trắng bệch.

Theo lý mà nói, chút sức lực ấy của cô, thậm chí có tăng gấp đôi cũng không thể bóp đau Yến Tur Thành, nhưng chẳng hiểu vì sao, cô chỉ tóm lấy Yến Tur Thành như thế, chỉ gọi một tiếng khê khằng như thế, Yến Tur Thành đã cảm thấy toàn bộ ngũ tạng lục phủ của hắn dường như đang bị người khác chà đạp, đau thắt, không sao dứt ra được.

“Điện hạ, Tur Thành đây.”

Lý Viện Viện gật gật đầu, hắn ở đây, cô cảm nhận được độ ấm của hắn rồi.

Quảng cáo trên ti-vi và tiếng nhạc rộn rã không ngừng phát ra, gian phòng lại vô cùng yên tĩnh, Lý Viện Viện dần dần ổn định tâm trạng, chậm chậm

buông ngón tay của Yến Tư Thành.

Cô cảm thấy, khi nãy hình như cô có hơi thất thố...

Trong khoảnh khắc nhanh như chớp, ánh sáng trắng chói mắt gần như chiếu rọi cả căn phòng, một tiếng sấm động giống như đánh thẳng lên đầu bọn họ, nổ to tới mức khiến người ta suýt nữa ù tai. Lý Viện Viện vừa mới bình tĩnh lại, tinh thần hoàn toàn không có chuẩn bị, bị đợt sấm này dọa đến căn môi, “hức” một tiếng⁽⁵⁾, túm hai ngón tay kia của Yến Tư Thành, lao tới vùi đầu vào ngực hắn.

Giờ đây Yến Tư Thành chỉ biết công chúa bị dọa, hai tay bao lấy, ôm cô thật chặt, sốt sao che chở cô trong lòng ngực.

Tiếng sấm chỉ thoáng qua trong giây lát, sau cơn hoảng sợ, tư thế của hai người vẫn cố định như cũ.

Lúc này Lý Viện Viện mang vẻ mặt gì, Yến Tư Thành ôm cô nên không nhìn thấy, trong lòng hắn chỉ có duy nhất một ý nghĩ:

Công chúa...

Rất mềm.

Tác giả có lời muốn nói:

Yến Tư Thành: Công chúa... Rất mềm.

Cửu thô bì: Chỗ nào?

Yến Tư Thành: -.-+

Cửu thô bì, chết ngắc.

(1) Không biết chính xác Viện tỷ đứng chỗ nào dưới lòng đường

(2) Nguyên văn: bám cùi tới mức ‘tê tâm liệt phế’

(3) Loại xe gắn máy chạy bằng bình điện, kiểu như mấy cái xe delivery chúng ta hay thấy trong phim Hàn/Trung áy.

(4) Nguyên văn: ‘thuyết bất thanh đạo bất minh’ – nghĩa: nói không thành lời mà tả cũng không thể tả hết ý.

(5) Nức lên một tiếng, giống như lúc bị giật mình áy.

Bạn đang đọc truyện *Mập Mới Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Trong yên tĩnh, Yến Tư Thành ôm chặt Lý Viện Viện, trên trán chậm chậm rướm mồ hôi lạnh.

Hình như hắn... vừa làm một chuyện cực kì tệ hại thì phải...

Song không đợi hắn lúng túng được bao lâu, bên ngoài lại truyền tới từng trận sấm rền, cơ thể Lý Viện Viện vẫn run rẩy không thể kiềm chế, cô giật bắn mình, Yến Tư Thành liền bắt gác vỗ nhẹ lên lưng cô, tựa như đang vỗ về một đứa trẻ.

Tiếng sấm nổ thêm vài lần, Yến Tư Thành vỗ vỗ lưng mãi cũng thành quen. Dưới sự an ủi dịu dàng lặp đi lặp lại áy, Lý Viện Viện dần dần ngừng run rẩy.

Đồng hồ đến rất nhanh, đi cũng rất nhanh, không quá nửa tiếng đồng hồ, tiếng sấm từ từ nhỏ lại.

Lý Viện Viện đã bớt sợ hơn nhiều, bấy giờ mới chợt bừng tỉnh như nhớ ra điều gì đó, bắt lấy cánh tay áo ngăn ngực của Yến Tư Thành nấn nấn, nước mưa ở mặt trên được nhiệt độ cơ thể của Yến Tư Thành hong khô một chút, nhưng vẫn còn rất ẩm ướt, dính lên người chắc chắn vô cùng khó chịu.

Lý Viện Viện ngẩng đầu nhìn Yến Tư Thành:

“Tóc cũng ướt hết rồi.”

Lý Viện Viện đang ở trong lòng hần, khoảng cách giữa hai người gần tới mức có thể cảm giác được hơi thở của nhau. Vành tai Yến Tư Thành âm thầm ửng đỏ, hần quay đầu đi, cánh tay hơi cứng ngắc buông Lý Viện Viện ra, ho nhẹ một tiếng, hần định mở miệng giải thích cái gì đó, nhưng Lý Viện Viện lại cướp lời:

“Đều do em sơ ý, Tư Thành cứ như thế này thì sẽ sinh bệnh mắt, nhanh đi tắm rửa thay đồ đi.”

Lý Viện Viện rời khỏi lòng ngực hần, nói với vẻ tự nhiên, giống như cái ôm khi nãy của bọn họ thực tế chỉ là sự an ủi trong tình huống cấp bách, hoàn toàn không thể gọi là tình cảm nam nữ.

Yến Tư Thành nhìn cô một cái, bên tai đỏ ửng, lạng lẽ lui xuống, trên người hình như cũng cảm thấy có chút lạnh.

Lý Viện Viện giúp hần tìm quần áo và đồ dùng để thay, Yến Tư nhận lấy, gạt gạt đầu, bước vào nhà vệ sinh, đóng cửa. Bởi vậy nên hần không trông thấy Lý Viện Viện ngồi lại trên ghế lười, bặm hai gò má mồm mỉm của mình.

Lý Viện Viện cảm thấy, ban nãy Yến Tư Thành đã đủ lúng túng rồi, nếu cô còn biểu lộ thêm bất kỳ một chút then thùng nào nữa, e rằng Yến Tư Thành sẽ càng lúng túng hơn thôi. Cô ôm mặt, dùng sức xoa xoa, nghĩ đến vừa rồi cô cứ thế bỏ nhào vào lòng Yến Tư Thành, Lý Viện Viện chỉ biết thở dài một tiếng.

Thất thố! Quá thất thố rồi!

Cô và Yến Tư Thành quả thật không phải chưa từng có tiếp xúc thân thể, nhưng kiểu hai người trong tình trạng tỉnh táo mà...ôm, ôm ấp...thì vẫn đúng là lần đầu tiên. Chẳng hiểu tại sao, Lý Viện Viện chợt nhớ tới tối ngày hôm ấy, lúc Yến Tư Thành chạy bộ trong sân tập dưới ánh đèn đường, mồ hôi thấm đầm hai má và cánh tay, căng nghĩ... gương mặt tức khắc càng đỏ lên không kiềm chế nổi.

Thật...xấu hổ muốn chết.

Từ lúc thi đấu ở trường bên ngoài xong Yến Tư Thành vẫn luôn trông mong được về nhà sớm một chút, nhưng không ngoài dự tính của hần, đội ngũ hết ăn liên hoan lại đi uống rượu, hần liên tục xem thời gian, sau khi mọi người đã ăn no uống say, cuối cùng mới chịu ngồi xe của trường để về. Trên xe, Yến Tư Thành chú ý thấy bầu trời bên ngoài âm u liền có cảm giác không ổn. Đến lúc về tới trường, sấm sét đột nhiên bắt đầu đánh. Yến Tư Thành chẳng thèm đợi bạn học giúp hần mượn dù, vội vội vàng vàng bắt chặp mưa gió chạy về thật nhanh.

Vào cái khoảnh khắc trông thấy Lý Viện Viện co ro ngồi trong góc ấy, cho dù hần đã dùng tốc độ nhanh nhất để quay về, nhưng hần vẫn cảm thấy bản thân hần còn chậm lắm.

Đối với cú bỏ nhào kia của Lý Viện Viện, Yến Tư Thành hoàn toàn không có chuẩn bị, hần vừa xả vòi tắm rửa vừa ép buộc chính mình bình tĩnh lại, không được nhớ tới...xúc cảm mềm mại của Lý Viện Viện. Nhìn về mặt sau cùng của Lý Viện Viện, Yến Tư Thành nghĩ, công chúa chỉ là sợ hãi mà thôi, không có ý tứ gì khác. Là tư tưởng của chính hần, thật xấu xa(1).

Nhưng càng kiềm chế như vậy, cơ thể lại càng nóng.

Yến Tư Thành dứt khoát tắt nước nóng, lấy nước lạnh xả khắp người.

Hần muốn dùng nước lạnh để tạm tư phức tạp của hần dịu xuống một chút, nhưng không ngờ, nước lạnh không hề dè xuống sự nóng nảy trong lòng hần, nhưng thành công làm hần...bị cảm.

Thật sự bị cảm rồi.

Ngày hôm sau, rạng sáng.

Nằm trên giường, Yến Tư Thành nhìn Lý Viện Viện giúp hần lấy nhiệt kế ra:

“38.5 độ.”

Yến Tư Thành cảm thấy thân thể của mình luôn rất tốt, không nghĩ tới chỉ mới dầm mưa và tắm bằng nước lạnh, giữa thời tiết ẩm áp thế này, hần lại bị cảm một cách vô dụng như vậy. Giọng nói của hần khàn khàn:

“Viện Viện, sáng sớm hôm nay em có lớp...”

Hần gục cô rồi đi, một là vì Lý Viện Viện quả thật sắp muộn rồi, hai là, hần thực sự không muốn để Lý Viện Viện thấy được bộ dạng yếu đuối này của hần.

“Anh uống hết thuốc này trước đã.”

Trong nhà có thuốc dự phòng, Lý Viện Viện lần lượt xem từng bản hướng dẫn, lục ra loại thuốc cần uống khi phát sốt, lấy đúng liều lượng dựa theo ghi chú trên hộp cho Yến Tư Thành, cô vốc thuốc giữ trong lòng bàn tay, Yến Tư Thành ngoan ngoãn cầm lấy, nuốt từng viên từng viên một.

Lần đầu tiên nhìn thấy Yến Tư Thành uống thuốc tây, Lý Viện Viện cũng không nắm chắc có hiệu quả hay không, nhưng ngẫm lại thì trình độ chữa bệnh của thế giới này cao hơn Đại Đường rất nhiều, trong lòng cũng thoáng yên tâm, nhưng nói cho cùng sinh bệnh vẫn là chuyện lớn, Lý Viện Viện lôi điện thoại đi động ra:

“Hôm nay em không đi học, em sẽ nhờ Chu Tình giúp em xin nghỉ.”

Tuy nhiên, Yến Tư Thành giờ tay chặn đi động của Lý Viện Viện:

“Anh không sao. Không thể vì anh mà làm chậm trễ việc học của điện hạ.”

Xung hô cũ lại bật ra rồi. Nếu như bây giờ cố chấp ở nhà, e rằng Yến Tư Thành sẽ đứng ngồi không yên mất. Lý Viện Viện thở dài một tiếng:

“VẬY anh nghỉ ngơi cho tốt, giữa trưa em lại trở về xem anh nhé.”

Yến Tư Thành gật gật đầu.

Suốt giờ học buổi sáng, Lý Viện Viện vô cùng mất tập trung, ngay cả Chu Tình ngồi bên cạnh cũng thấy kì quái:

“Sao hôm nay cậu không ghi chép gì hết vậy? Quãng thời gian trước chẳng phải cậu luôn tràn đầy hăng hái với tiếng Anh hay sao?”

Lý Viện Viện mơ màng(2) đáp một tiếng:

“Minh có nghe.”

“Cậu với Yến Tư Thành cãi nhau hả?”

Lý Viện Viện cười khò:

“Xem ra, cậu rất hi vọng mình và anh ấy cãi nhau nhỉ?”

“Không, chẳng qua mình chỉ cảm thấy rất thần kì thôi, cái người lúc trước bị đồn phong phanh là không tốt như thế, sao đột nhiên có thể ngàn y trăm thuận với một người khác chứ, bởi vậy mới đoán bừa thử xem giữa các cậu có mâu thuẫn hay không.”

“Mâu thuẫn à...” Lý Viện Viện ngẫm nghĩ, “Căn bản là không có.” Tất cả mâu thuẫn, trước khi chúng kịp bắt đầu thì Yến Tư Thành đã văng theo cô rồi.

Chu Tình kinh ngạc chớp chớp mắt:

“Các cậu ở chung hằng ngày mà không có mâu thuẫn sao?”

Lý Viện Viện cười cười, không tiếp tục nói thêm nữa, chuyển đề tài khác:

“Chu Tình, cậu biết làm sao để làm lại thẻ sinh viên không, ngày hôm qua ở cổng trường túi xách của mình bị người ta cướp mất rồi.”

“Hả? Bị mất những thứ gì, có quý giá không, sao cậu lại không cẩn thận như thế chứ?” Lực chú ý của Chu Tình bị dời đi rất nhanh, vừa trách Lý Viện Viện câu thả, vừa tỉ mỉ nói cho Lý Viện Viện quy trình làm thêm thẻ sinh viên.

Lý Viện Viện vừa nghe, trong lòng vừa suy nghĩ về chuyện ban nãy.

Theo cách nhìn của Chu Tình, cô và Yến Tư Thành là người yêu, là quan hệ bình đẳng, nhưng theo cái nhìn của Yến Tư Thành, giữa bọn họ là quan hệ chủ tớ, lời của cô là mệnh lệnh, tương đương với việc bên này phục tùng bên kia một cách vô điều kiện, dĩ nhiên sẽ không có mâu thuẫn.

Nhưng mà...

Lý Viện Viện cân nhắc trong lòng, nhưng mà như vậy đối với Yến Tư Thành là quá không công bằng. Ở nơi đây, quan hệ không ngang hàng này của cô và Yến Tư Thành là rất không bình thường, có lẽ cô phải nghĩ ra vài biện pháp để giữa bọn họ... bình đẳng lên.

Buổi trưa cô vội vã chạy về. Lý Viện Viện vừa mới mở cửa thì đã ngửi thấy mùi thơm của cơm và thức ăn.

Bước vào xem thử, Yến Tư Thành đã bày xong ba món cơm một món canh trên bàn trà, là sự kết hợp theo bình thường, ngay cả bát cũng được xối đầy cơm trắng đặt sẵn đấy, trong bếp còn truyền đến tiếng thái rau “cộc cộc”.

Lý Viện Viện đi vào nhà bếp, Yến Tư Thành quay đầu nhìn cô, cười cười:

“Anh tính thời gian cũng không còn lâu lắm, xắt xong món rau trộn này là có thể ăn cơm rồi.” Hai gò má của hắn đều có màu đỏ bất thường.

Lý Viện Viện đưa tay sờ trán hắn, có lẽ do tác dụng tâm lý, cô cảm thấy trán của hắn nóng hơn một chút so với hời sáng sớm, giọng nói cũng càng khàn. Lý Viện Viện không thể không trách hắn:

“Tại sao không chịu nghỉ ngơi cho tốt, anh bị bệnh thì không nên làm những việc này.”

Yến Tư Thành đem dưa leo đã cắt lát sắp gọn gàng lên đĩa, vừa trộn thêm tỏi băm vừa nói:

“Dù sao cũng không thể để điện hạ đói bụng được.” Có lẽ vì đang bệnh khiến thái độ ngày hôm nay của hắn không hề nghiêm túc như xưa, giọng nói và nét mặt ôn hòa hơn rất nhiều.

Hắn nói câu này một cách vô cùng tự nhiên. Lý Viện Viện cau mày:

“Anh không nấu cơm em cũng sẽ không đói bụng, em có thể về làm...” Chưa nói dứt lời, Lý Viện Viện tự mình im bật, nếu phải nghiêm chỉnh thừa nhận, cô đích thực sẽ chẳng làm được gì cả. Bất luận là ở Đại Đường hay ở đây, cô đều chưa từng thử chạm tới bàn bếp. Rau phải rửa như thế nào, cơm phải nấu ra sao, thức ăn phải kết hợp bằng cách nào...

Cô cẩn thận ngẫm nghĩ, ngoại trừ có thể ăn sống một trái dưa leo nhỏ, còn những thứ khác thì cô quả thật chẳng biết làm sao mới cho vào miệng được cả.

Yến Tư Thành cười cười, cũng không trêu Lý Viện Viện khiến cô bẽ mặt, chỉ bung món dưa leo đã trộn đều ra khỏi nhà bếp.

Lý Viện Viện đành phải đến ngồi bên bàn trà ăn cơm như ngày thường.

Phân trứng rán trên mặt món canh trứng cà chua bị khét rồi.

Lý Viện Viện ngó Yến Tư Thành, nhưng lại thấy Yến Tư Thành đang ngồi ngay ngắn bên cạnh một đĩa rau khác, phát hiện một lá rau muống hồng mà khi rửa hắn chưa lựa sạch, Yến Tư Thành cau mày lấy nó ra, hắn liếc nhìn Lý Viện Viện, vẻ mặt hơi tự trách:

“Hôm nay có chút sơ sót.”

Đáy lòng Lý Viện Viện bỗng đau xót, đáp không sao, vội vội vàng vàng cuốn phần trứng cháy rồi ăn hết, rất sợ Yến Tư Thành nhìn thấy lại khó chịu trong lòng.

Một bữa cơm vô cùng yên tĩnh.

Ăn xong, Lý Viện Viện muốn giành rửa chén, Yến Tư Thành tất nhiên là chết sống cũng không dám, Lý Viện Viện nổi giận:

“Lên giường nằm ngay!”

Yến Tư Thành ngậy người, buộc phải lau tay, ngoan ngoãn đến nằm trên giường.

Đôi khi Lý Viện Viện rửa chén xong, đi ra xem, Yến Tư Thành ngủ mơ mơ màng màng trên giường, sắc mặt hoàn toàn ửng đỏ, trong miệng hình như còn đang lẩm bầm cái gì đó.

Lý Viện Viện thấy hắn sốt tới mức không xong rồi, đành lục lấy di động của Yến Tư Thành, gọi điện thoại cho Lục Thành Vũ, nhờ hắn gọi thêm một cậu bạn học qua giúp đỡ, mấy người cùng nhau mang Yến Tư Thành đi bệnh viện.

Khi Yến Tư Thành tỉnh lại, bốn bề đều là mùi thuốc sát trùng.

Trên tay hắn cảm kim truyền dịch, nước thuốc trong ống nhỏ từng giọt từng giọt. Yến Tư Thành nhìn bên ngoài cửa sổ, trời đã tối hẳn, không có đồng hồ, hắn cũng chẳng biết hiện tại là mấy giờ. Lại quay đầu về, lúc này hắn mới phát hiện một cái đầu đang nằm úp sấp bên mép giường của hắn.

Lý Viện Viện ngủ rất sâu, trên khuỷu tay của cô, có thể thấy rõ vết thương do bị rách da.

Tác giả có lời muốn nói:

Yến Tư Thành: Phải khác chế nóng nảy...

Hồn của Cửu thô bị: Nóng chỗ nào?

Yến Tư Thành: ==+

Hồn của Cửu thô bị, chết ngắc.

Cảm tạ ~

(1) Nguyên văn: ‘ác xúc’ (không sạch sẽ; bẩn thỉu; nhơ nhớp; dơ hèn; bỉ ổi) – vì nghĩa gốc nặng nề quá nên thay bằng ‘xấu xa’.

(2) Nguyên văn: ‘hoảng thần’ – nghĩa: đang ở trạng thái mơ màng không tập trung, thoát li thực tại.

Chương 24

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Yến Tư Thành cảm thấy hiện tại đầu óc của hắn phỏng chừng có chút đần độn, bằng không sẽ chẳng đại nghịch bất đạo mà đưa tay chạm vào khuỷu tay bị thương của Lý Viện Viện.

Mái đầu úp sấp của Lý Viện Viện hơi cử động, ngẩng đầu lên, trên mặt bị cánh tay hắn thành dấu đỏ, tròng mắt của cô ửng hồng, bộ dạng mơ hồ vì giật mình tỉnh giấc. Cô vô thức quay đầu nhìn bình truyền dịch bên cạnh, sau khi xác nhận vẫn còn mới chuyển qua nhìn Yến Tư Thành, thấy hắn đang mở to mắt, Lý Viện Viện lẩm bẩm nói một tiếng:

“Tỉnh rồi à.” Sau đó bàn tay mũm mĩm liền phủ lên trán Yến Tư Thành.

“Hình như bớt một chút rồi.”

Cổ họng Yến Tư Thành hơi ngứa, hắn nhẹ hắng giọng:

“Sao khuỷu tay lại bị thương?”

Đầu óc Lý Viện Viện vẫn còn khá mơ hồ, cô xoay cánh tay xem thử, thành thật đáp:

“Bị giật túi trước cổng trường, lúc đuổi theo bị xe đụng trúng, ngã một cái. Trầy da mà thôi, không nghiêm trọng.”

Mặc dù Lý Viện Viện đã cường điệu một lần rằng không nghiêm trọng, nhưng Yến Tư Thành vẫn nhíu mày:

“Túi bị cướp?”

“Ừm, cũng may trong túi không có gì.” Lý Viện Viện ngáp một cái, “Chỉ có thẻ sinh viên, kịch bản và ít tiền lẻ.”

Yến Tư Thành nghe xong, im lặng gật gật đầu. Nhìn dáng vẻ mệt mỏi đến không mở mắt nổi của Lý Viện Viện, Yến Tư Thành hơi lo lắng:

“Viện Viện, anh ở đây sẽ không có chuyện gì, em về trước ngủ một chút đi.”

Lý Viện Viện lắc đầu:

“Em phải giúp anh trông chừng bình truyền dịch. Còn có một bình thôi, truyền xong chúng ta cùng nhau về nhà.”

Bốn chữ cùng nhau về nhà bình thường như vậy, nhưng Yến Tư Thành lại bất giác thấy ấm áp trong lòng, nhà ở đây không phải là phủ công chúa lớn lớn tới mức đáng sợ trước kia, nơi này chỉ có hắn và Lý Viện Viện, chỉ có hai người bọn họ.

Nền tảng cơ thể của Yến Tư Thành vốn tốt, truyền dịch xong, cơn sốt của hắn liền giảm không ít, xách một túi thuốc từ bệnh viện, hai người cùng nhau đi về, đến nhà vừa đúng mười một giờ.

Hai người thu dọn một hồi, Yến Tư Thành trải chăn lên giường của Lý Viện Viện, còn Lý Viện Viện ở bên cạnh sửa sang lại ghế lười cho tốt, sau đó lập tức tự mình leo lên nằm. Quấn thêm cái chăn mỏng.

Yến Tư Thành ngây ngốc:

“Viện Viện...”

Lý Viện Viện nằm trong chăn gật gật đầu:

“Tur Thành, ngủ ngon.”

Yến Tư Thành dờ khóc dờ cười nhìn một đồng tròn quay phồng cao trên ghế lười:

“Viện Viện, lên giường mà ngủ.”

Lý Viện Viện phớt lờ hắn, bộ dạng giả chết kiểu có bản lĩnh thì anh tới đây lôi em lên đi.

Yến Tư Thành đương nhiên không dám đến nhắc nhở của Lý Viện Viện, cả buổi chẳng biết phải làm sao, đành tự đắp chăn, nhắm mắt liên tục nghĩ tới việc ngủ, nhưng hôm nay hắn đã ngủ quá lâu, sau một chốc cũng không tài nào ngủ được, cuối cùng chỉ còn cách mở to mắt nhìn trần nhà, lắng nghe tiếng hít thở dần trở nên đều đặn của Lý Viện Viện, hắn chỉ cảm thấy hết sức an lòng.

Hắn nghiêng người qua.

Ghế lười của Lý Viện Viện được đặt ngay bên cạnh giường, nếu như phần đệm sofa được nâng cao hơn một chút, Lý Viện Viện chẳng khác nào đang ngủ bên cạnh hắn. Nhưng hiện tại trong lòng hắn không có mấy may xao động.

Hắn nhìn tóc của Lý Viện Viện tán loạn trên gối, không muốn vuốt ve, chỉ muốn vuốt thẳng từng lọn từng lọn, để tránh ngày hôm sau tỉnh dậy, cô lại vì tóc rối thất vào nhau mà khổ não. Hắn nhìn lúc Lý Viện Viện đắp chăn sơ ý lộ ra bờ vai, hắn cũng không muốn chạm vào, chỉ muốn kéo chăn lên cho cô, để tránh cô không cẩn thận mà nhiễm lạnh.

Ngày hôm kia khi Lý Viện Viện bỗng nhào đến, sự dao động của trái tim và cơ thể khiến hắn hiểu rõ, hắn đối với Lý Viện Viện, có lẽ đang che giấu ý nghĩ đại nghịch bất đạo trong lòng... Nhưng hắn vẫn chưa hoàn toàn nắm bắt ý nghĩ của chính mình, bản thân hắn cũng đang suy đoán xem hắn đối với Lý Viện Viện rốt cuộc là tình cảm gì.

Tuy nhiên, bây giờ tình tâm ngừng lại.

Không phải thứ tình bạc đầu giai lão, nương tựa lẫn nhau(1) theo kiểu trai gái tầm thường, cũng không phải loại có được là hạnh phúc của ta mất đi là số phận của ta(2) mà thánh nhân tôn sùng, hắn đối với Lý Viện Viện, chắc chắn bản không phải là tình yêu đầu nhĩ.

Hắn không có cảm xúc muốn chiếm giữ với Lý Viện Viện, hắn chỉ muốn đối tốt với cô. Hắn có thể đem tất cả cho cô, nếu tốt cho Lý Viện Viện, hắn tình nguyện đem tất cả của chính mình đưa hết cho cô.

Đây không là tình yêu.

Bởi vì tình yêu là điều không được xảy ra. (Tiểu Lam sự vương bận thứ bậc trong lòng Thành ca nặng quá rồi T.T)

Sáng hôm sau, Lý Viện Viện không có lớp, từ khi đến nơi đây cô không ít thì nhiều đã dưỡng thành thói xấu ngủ nướng, bây giờ còn đang co người trong ổ chăn không chịu dậy, nhưng tiếng chuông điện thoại cứ liên tục vang ầm lên hết lần này đến lần khác, Lý Viện Viện mơ mơ màng màng vươn tay chộp lấy.

“Lý Viện Viện, gay to rồi, ngày hôm qua nhân viên giám thị ký túc xá đến kiểm phòng!”

Đây là lần đầu tiên Lý Viện Viện nghe tới từ “kiểm phòng” này, cô chẳng hiểu gì cả chớp chớp mắt:

“Ồ, sau đó thì sao?”

“Cậu còn có tâm tình để ngủ hả!” Chu Tinh sốt ruột kinh khủng, “Cậu không báo với giám thị ký túc mà cứ thế chuyển ra ngoài ký túc xá, giám thị bảo là hôm nay muốn liên lạc người nhà của cậu đó! Lúc cậu ra ngoài ở chung với Yến Tư Thành, có báo cho người trong nhà cậu chưa?”

Lý Viện Viện giật mình một cái, bừng tỉnh:

“Cái gì?”

Cô... cô cho tới bây giờ, vẫn đều chưa từng... liên lạc với người trong nhà của “Lý Viện Viện”.

Đúng lúc Yến Tư Thành đang bung một nồi cháo nhỏ từ bếp ra đặt lên bàn trà, nhưng thấy Lý Viện Viện đã ngồi dậy, bèn đứng lại bên cạnh một cách ân cần, tỉ mỉ quan sát vẻ mặt của Lý Viện Viện.

“Cậu đợi lát nữa đến văn phòng giám thị coi thử đi.”

“Ừ.”

Cúp điện thoại, Lý Viện Viện xoa xoa huyệt thái dương.

Yến Tư Thành quan tâm hỏi:

“Sao vậy?”

“Hôm qua giám thị đi kiểm phòng, biết được chuyện em ra ngoài ở, nói là ngày hôm nay muốn liên lạc với người nhà của em.”

Yến Tư Thành ngăn người:

“Người nhà của em?” Yến Tư Thành liền vô thức nghĩ tới cảnh tượng nhân viên giám thị trên đại điện quỳ gối khấu đầu với cửu long thiên tử.

Hắn chớp chớp mắt, bấy giờ mới nhớ ra, ở thế giới này, “Yến Tư Thành” có cha mẹ của chính mình, “Lý Viện Viện” đương nhiên cũng có. Chẳng qua chuyện kì quái chính là, khoảng thời gian bọn họ đến đây đã hơn một tháng, cha ruột của Yến Tư Thành và hắn đã gặp nhau, đôi khi mẹ Yến Tư Thành cũng có thể gọi đến quan tâm hỏi hấn đạo này còn tiền xài hay không.

Nhưng cha mẹ của Lý Viện Viện thì quả thật là một điều bí ẩn.

Lý Viện Viện nghĩ rằng cô và Yến Tư Thành cơ bản đều là người giống nhau thôi, bởi vì từ lúc bọn họ mới đến nơi đây, cuối tuần Lý Viện Viện ở chỗ của Yến Tư Thành, Chu Tình vẫn luôn đoán xem có phải cô đã về nhà hay không. Có thể thấy rõ, nhà của “Lý Viện Viện” cách trường học cũng không quá xa.

Nhưng nếu nhà gần như thế, Lý Viện Viện không về hơn một tháng, tại sao cha mẹ Lý Viện Viện không hề gọi điện tới hỏi một câu...

Thời điểm Lý Viện Viện tìm tới giám thị, giám thị vừa mới buông điện thoại.

Bà nhìn Lý Viện Viện một cái:

“Đến nhanh thế.” Bà chỉ chỉ cái ghế bên cạnh, “Ngồi trước đi đã.”

Lý Viện Viện ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Ban nãy cô và mẹ của em nói chuyện qua điện thoại, mẹ em bảo cũng không biết chuyện em không ở trong ký túc xá.”

Lý Viện Viện im lặng ngồi nghe bà nói, giám thị thờ dài một tiếng:

“Bây giờ em mới năm nhất thôi, nếu muốn chuyển gấp ra ngoài ở, em nói xem nếu em đã báo với người nhà, người nhà đồng ý thì tốt rồi, nhưng em nhìn bây giờ đi, không ai biết em ở bên ngoài, nếu ngộ nhớ em xảy ra chuyện, ai biết ngay được chứ?”

Lý Viện Viện gật đầu:

“Xin lỗi cô.”

Thấy thái độ nhận sai của Lý Viện Viện không tệ, giám thị bèn không nói thêm gì nữa:

“Em quay về trao đổi với mẹ em một chút đi, bà ấy cũng lo lắm.”

Tiếng nói vừa dứt, di động của Lý Viện Viện liền vang lên.

Cô lấy ra xem thử, là một dãy số điện thoại xa lạ, Lý Viện Viện gật gật đầu với giám thị, coi như đang chào tạm biệt, sau đó bước ra cửa:

“Alô?”

“Viện Viện, là mẹ.” Giọng nói ở đầu điện thoại bên kia vẫn được xem là bình tĩnh, không có quá lo lắng như Lý Viện Viện tưởng tượng, từ câu trả lời của giọng nói này, trong đầu Lý Viện Viện chợt lóe lên rất nhiều hình ảnh, vùn vụt lướt qua đến mức trước mắt Lý Viện Viện đều trở nên mờ nhạt.

“Lần trước mẹ nghe cô giám thị nói, con không ở trong ký túc xá mà ra ngoài trường ở rồi?”

Lý Viện Viện ổn định lại tâm trí:

“Dạ đúng.”

“Tại sao con không bàn với mẹ một chút chứ?”

Lý Viện Viện nhanh chóng cân nhắc, “bản thân mình” trước kia là người có tính cách nhu nhược, khi đối mặt với chất vấn của mẹ cô thì nên tỏ vẻ cực kì luống cuống mới đúng, thế là Lý Viện Viện bèn lạng lạng một lát, sau đó trả lời:

“Con... quên mất.”

Đầu dây bên kia bỗng im bất:

“Viện Viện, con chuyển ra ngoài là ở một mình một người hay ở chung với bạn học khác?”

“Chung với bạn học khác ạ.”

“Bạn nam hả?”

“...Dạ.”

“Viện Viện, con nói thật với mẹ đi, con có đang yêu đương hay là không.”

Lý Viện Viện không biết nên trả lời như thế nào. Cô ở chung một chỗ với Yến Tư Thành, bất luận là ai nhìn vào, hay nhìn vào theo cách nào, chắc hẳn đều là cô đang yêu mà thôi... Sự trầm mặc của cô bị xem như đã ngầm thừa nhận.

“Ai... Bây giờ con lớn rồi, yêu đương cũng không sao, nhưng ở chung một chỗ thì không thích hợp cho lắm, dù sao con vẫn là học sinh, phải chú ý bảo vệ mình. Lỡ có chuyện gì xảy ra, mẹ ở nước ngoài ít khi trở về, không giúp con được, trước kia ông bà nội của con còn có thể giúp con một chút, hiện tại... Viện Viện, con phải tự bảo vệ mình cho tốt.”

“Dạ...”

“Con vẫn cứ về trường ở đi, nói cho cùng bây giờ con còn đang đi học, cứ ở bên ngoài suốt cũng không ra gì cả.”

“Vâng.”

Cúp điện thoại, Lý Viện Viện chợt nhớ đến những cảnh tượng hỗn loạn trong đầu mình, lúc này mới hiểu rõ thân thế của “bản thân”.

“Lúc nhỏ cha bệnh nặng qua đời, không quá hai năm, mẹ đi bước nữa với một người ngoại quốc, cùng ông ta ra nước ngoài, hiện tại đang định cư ở đó, Lý Viện Viện được ông bà nội nuôi lớn, nhưng năm ngoái ông nội bị bệnh rồi mất, bà nội đau buồn nên ốm nặng, không lâu sau khi Lý Viện Viện nhận được giấy thông báo trúng tuyển đại học cũng qua đời... Bây giờ mẹ gánh vác học phí, nhưng phí sinh hoạt hoàn toàn dựa vào tiền ông bà nội để lại mà sống.”

Lý Viện Viện thở dài:

“Em cũng thật đáng thương.”

Thảo nào trước đây Lý Viện Viện lại trở thành trùm học tập, cũng khó trách chuyện cô nhạy cảm yếu đuối tới mức thậm chí chỉ bị Trương Nam mắng mấy câu liền nhảy từ trên bục đạo cụ xuống.

Yến Tư Thành nghe xong, im lặng hồi lâu:

“Bây giờ Viện Viện, đang tính chuyển về trường sao?”

Lý Viện Viện gật đầu:

“Không xét tới những thứ khác, nếu cô giám thị và mẹ đều đã nói như thế, tự nhiên là nên chuyển về trường, để tránh sau này gây thêm nhiều tin đồn vô căn cứ. Hơn nữa bây giờ chúng ta cũng hiểu rõ nơi này đến một mức độ nhất định rồi, trở về ký túc xá hẳn sẽ không có gì đáng ngại.”

Yến Tư Thành gật đầu:

“Nếu đã như vậy, anh cũng về trường ở thôi.” Dù sao cũng gần, càng thuận tiện để chăm sóc Lý Viện Viện. Chỉ là...

Yến Tư Thành quay đầu nhìn nhìn gian phòng đã trở nên quen thuộc.

Chỉ là, bọn họ phải rời khỏi “nhà” rồi...

(1) Nguyên văn: ‘trương nhu dĩ mật’

(2) Nguyên văn: ‘đắc chí ngã hạnh thất chí ngã mệnh’

Bạn đang đọc truyện *Mập Mới Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Đối với chuyện Lý Viện Viện đột nhiên chuyển về ký túc xá, Chu Tĩnh và Trương Tĩnh Ninh tỏ ra hơi có lỗi.

“Xin lỗi nhé, không giúp cậu giấu được.”

Lý Viện Viện lắc đầu không để bụng cho lắm, vừa đem quần áo sạch cất vào trong tủ vừa nói:

“Mình cứ luôn ở bên ngoài thì sớm muộn gì cô giám thị cũng biết, không trách các cậu được, với lại mình về đây ở cũng rất tốt...” Có thể càng hiểu và dung nạp vào thế giới này tốt hơn. Lý Viện Viện không nói ra nửa câu sau, chỉ mỉm cười với Trương Tĩnh Ninh và Chu Tĩnh: “Buổi tối chúng ta ra ngoài ăn cơm đi.”

Ăn cơm cùng bạn chung phòng hẳn cũng là một trong những tiến trình bắt buộc ở đại học.

Ba cô nữ sinh dùng bữa ở chợ đêm cực kì vui vẻ, buổi tối Yến Tư Thành gọi điện đến, sau khi bắt máy, bên kia lại im lặng rất lâu, có vẻ như chưa nghĩ ra nên nói chuyện gì. Biết Yến Tư Thành rất vụng ngôn từ, Lý Viện Viện cũng không trêu chọc hắn, ôn hòa mở đầu câu chuyện:

“Hôm nay về ký túc xá Tư Thành đã quen chưa?”

“Rất tốt. Viện Viện có ổn không?”

Hắn diễn tả về tình hình của bản thân vẫn không nhiều bằng thăm hỏi Lý Viện Viện, trong lòng Lý Viện Viện cảm thấy buồn cười, cười khẽ trả lời:

“Người trong phòng em anh đều biết hết rồi, mấy bạn ấy rất tốt, em cũng khá quen với hoàn cảnh trong ký túc xá, tối hôm nay còn cùng đi chợ đêm ăn hàng, tuy là biết không có lợi cho kế hoạch giảm cân của em, nhưng mà khó có được một lần tụ tập với bọn họ, bữa cơm đầu tiên này đúng là vẫn nên ăn cho tử tế.”

Lý Viện Viện nhào người trên lan can ban công, nói liên miên lái nhái, đề tài chẳng hề có trọng điểm giống như đang tán gẫu bên cạnh Yến Tư Thành.

Bên kia Yến Tư Thành cũng chỉ nhẹ nhàng đáp một tiếng: “Ừ.”, nhưng có thể nghe ra, giọng nói của hắn có phần dịu dàng hơn.

“Tư Thành thì sao? Nhắc tới chuyện này, bạn của anh em chỉ mới gặp qua Lục Thành Vũ, không quen biết thêm ai khác cả, anh và mấy người bạn cùng phòng có hòa hợp không? Sinh hoạt đã quen chưa?” Cô ngừng một chút, tiếng nói nhỏ đi rất nhiều, “Bạn cùng phòng có phát hiện anh có chỗ nào bất thường không?”

“Không có vấn đề gì.” Yến Tư Thành trả lời vấn đề này một cách cực kì nghiêm túc, “Bạn cùng phòng đối xử với anh hơi lạnh nhạt, xem ra “anh” trước kia và mấy người chung phòng xung quanh không có quan hệ tốt cho lắm, bây giờ trở về bọn họ cũng không chào hỏi với anh. Như vậy cũng tốt, anh không hiểu gì nhiều về bọn họ, im lặng dù sao vẫn tốt hơn nói nhiều sai nhiều.”

Nghe có vẻ... hình như Yến Tư Thành bị cô lập rồi thì phải.

Tuy nhiên, bản thân hắn hết sức hài lòng với tình trạng như thế. Thật ra Lý Viện Viện không lo lắng Yến Tư Thành bị người ta bắt nạt, cũng không lo lắng hắn sẽ cảm thấy cô đơn, đối với mức độ mạnh mẽ của cơ thể và tâm lý của Yến Tư Thành, Lý Viện Viện vẫn rất tự tin. Cô chỉ nhẹ giọng nói:

“Nói cho cùng đều là người cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại thấy, đến khi thời gian ở chung lâu hơn một chút, Tư Thành vẫn nên giữ quan hệ hòa hảo với bọn họ thì tốt hơn. Dù sao chúng ta không giống những người khác, ở chỗ này còn có rất nhiều chuyện mình không biết rõ, sau này nếu cần người khác giúp đỡ sẽ dễ mở miệng hơn một chút.”

Yến Tư Thành đồng ý. Lý Viện Viện nghĩ nghĩ rồi cười:

“Nhưng mà cẩn thận giấu lại thì chẳng sao cả. Người nơi đây đều sống độc lập(1), Yến Tư Thành của trước kia có lẽ cũng chỉ có một mình, nếu anh ta có thể sống tự do đến thế, Yến Tư Thành của hiện tại đương nhiên sẽ không bị anh ta hạ bệ rồi. Đến cùng ra sao, còn phải xem Tư Thành tự mình nắm bắt đấy.”

Yến Tư Thành cười khẽ, lại nghe Lý Viện Viện chuyển hướng sang liệt kê những món đã ăn tối hôm nay, từ lúc giám cân tới giờ cô vẫn chưa ăn nhiều như thế, phá bỏ giới hạn đúng là vừa hồi hận vừa vui vẻ. Giọng nói dịu nhẹ của Lý Viện Viện từ trong điện thoại truyền đến khiến sống lưng xưa nay luôn thẳng tắp của Yến Tư Thành cũng thả lỏng mà cong xuống. Hắn nhào người trên lan can ban công, mặc dù rất ít mở miệng, nhưng lắng nghe cực kì chăm chú, ngẫu nhiên sẽ dùng vài thán từ(2) đáp lại Lý Viện Viện, chứng tỏ rằng hắn nghe được.

Đêm nay không thể gặp nhau, trái lại công chúa có nhiều lời để nói hơn ngày thường thật...

Mãi đến khi nghe thấy từ phía điện thoại bên kia truyền đến: “Lý Viện Viện, mau đi tắm rửa đi, đừng kẻ cà nưa sắp tắt đèn rồi.”

“Ồ, được, đến ngay đây.” Lý Viện Viện quay qua đáp lại, sau đó nói với hắn, “Em đi tắm trước nhé. Tư Thành ngủ ngon.”

“Ừ, ngủ ngon.”

Âm thanh cúp điện thoại “đô đô” phát ra, Yến Tư Thành vẫn cầm chiếc di động trong lòng bàn tay, cho tới khi màn hình tự động tắt đi, hắn mới bỏ nó vào túi quần, nhìn thấy dưới lầu của ký túc xá nữ phía đối diện có trai có gái đứng thành một đôi, lưu luyến không rời triền miên cáo biệt. Trong lòng hắn bỗng nhiên xao động một cách kì quái, cứ thế thất thần nằm nhào trên ban công, dõi theo đôi tình nhân kia.

Bên này Lý Viện Viện cúp máy xong, vừa định tiến vào phòng ngủ, lại nghe lầu dưới của phòng bên cạnh có một nữ sinh giống như cô, nhào người trên lan can ban công, cầm di động nói chuyện, cô ấy nói: “Ngủ ngon,” sau đó phát một tiếng “mua!” cực kì khoa trương vào điện thoại.

Lý Viện Viện ngăn người. Đi vào phòng, cô đứng trước mặt Chu Tĩnh đang lau tóc, làm một tiếng “U-mu-ah” rõ to.

Chu Tinh cũng không keo kiệt mà “mua” một cái với cô, chẳng qua trình độ cường điệu nhỏ hơn cô rất nhiều, chỉ chu môi thốt ra, đơn giản và lão luyện, xong xuôi liền vỗ vỗ cánh tay cô:

“Tắm rửa đi nha, ngoan.”

Lý Viện Viện gật đầu. Có lẽ, âm thanh này đại khái là ý tứ biểu thị thiện cảm đối với người khác. Lý Viện Viện nhớ kỹ, cô còn nhớ tới rất nhiều từ ngữ khó hiểu mà cô từng nghe qua. Lúc trước sống cùng Yến Tư Thành, không hiểu những từ ngữ ấy cũng chẳng sao, bây giờ trở về sinh hoạt tập thể, để dung nhập sớm một chút, cô nghĩ rằng mình cần phải cố gắng học tập “tiếng địa phương” của người nơi đây, tính luôn cả tiếng Anh! Cố gắng học tập!

Tính luôn cả... tiếng Anh...

“Viết một bài văn không dưới một ngàn từ, thứ năm tuần sau nộp, lấy điểm cho thành tích giữa kỳ của các em. Cố gắng viết cho tốt đấy.”

Lớp tiếng Anh, nghe xong một câu này, Lý Viện Viện cảm thấy đầu hơi choáng.

Trên đường về ký túc xá, Lý Viện Viện nói bóng nói gió hỏi Chu Tinh mấy câu về chuyện viết văn tiếng Anh, Chu Tinh tỏ vẻ không để tâm lắm:

“Lên Baidu tìm bài văn có nội dung tương quan, vừa ý bài nào, nếu là tiếng Anh thì sửa trực tiếp luôn, nếu là tiếng Trung, cho Baidu phiên dịch rồi tự mình chỉnh sửa ngữ pháp là xong chứ sao.”

Cô nói quá mức hời hợt, nhưng chuyện này đối với Lý Viện Viện mà nói lại là nhiệm vụ không hề nhỏ.

Đầu tiên, cô phải học cách nghịch máy vi tính đã...

Lý Viện Viện lục ra cái máy tính của mình từ dưới đáy tủ quần áo, so với chiếc laptop ngẫu nhiên đến lóa mắt kia của Yến Tư Thành, chiếc máy này của cô trông bé xinh hơn rất nhiều, vỏ màu hồng phấn, màn hình và bàn phím nhỏ nhỏ. Cô chúi chúi lớp bụi bên trên, chính thức thình máy tính lên bàn. (Tiểu Lamr nguyên văn là ‘chính thức thình’ cái máy lên bàn đó, làm như đang bung lên bàn cụng ấy =]] Ta để nguyên văn vì nghe nó mới đúng chất hài của truyện a~)

Hiện tại cô mới lồm bồm học qua phần sơ lược của Bình âm(3), nhưng may mà phương pháp nhập dữ liệu là bộ gõ mây(4), có một số từ chỉ cần gõ phụ âm đầu cũng có thể được ghép lại hoàn chỉnh. Điều này chắc chắn giúp Lý Viện Viện đỡ mất sức hơn rất nhiều.

Đến khi cô tìm được bài văn mà chính cô cũng thấy khá tốt, học cách dùng Baidu phiên dịch hết một lượt rồi sao chép xong, thời gian đã rất muộn, cô từ chối đề nghị ăn cơm chung của Yến Tư Thành, thay vào đó gọi điện thoại cho Trương Nam, nhờ hắn giúp cô một chút.

Lý Viện Viện cân nhắc trong giây lát, bây giờ sự hiểu biết của bản thân về tiếng Anh hoàn toàn có thể coi như tương đương với trình độ học sinh tiểu học, câu cú đơn giản thì hiểu sơ sơ, phạm là có liên quan đến câu văn và ngữ pháp phức tạp, thứ mà cô dịch ra đại khái còn không bằng nổi Baidu phiên dịch. Để cô kiểm tra ngữ pháp rồi chỉnh sửa, đây dứt khoát là chuyện nghìn lẻ một đêm(5) mà.

Những người thân quen bên cạnh cô đều biết cô là trù học tập, giống như Chu Tinh này, Trương Tinh Ninh này. Cô khẳng định không thể tìm hai bạn ấy xin giúp đỡ. Lần trước Trương Tinh Ninh xích mích với Lâm Hiểu Mộng và Lưu Thư Dương, theo tình huống lúc đó, chắc trong lòng hai người này ít nhiều gì cũng sẽ chán ghét cô một chút, cho nên không thể nhờ bọn họ hỗ trợ. Mà Yến Tư Thành lại càng khó phải nói, nhờ hắn thì bằng chi cô tự suy nghĩ cho từ từ xem có thể tóm được ít kiến thức nào trong cái đầu trù học của mình hay không đây.

Nghĩ tới nghĩ lui, cô cảm thấy trong vòng quan hệ giao tiếp mà cô xây dựng từ trước đến nay, vẫn chỉ có Trương Nam là thích hợp với vai trò này nhất.

Cô nhận thức hắn, nhưng không quá thân quen, chủ yếu nhất chính là không học chung lớp với nhau.

Lý Viện Viện hẹn gặp riêng Trương Nam ở sảnh phòng tập luyện một tiếng đồng hồ trước buổi diễn tập. Tối nay không ai học trong phòng tập, vừa thuận tiện để Lý Viện Viện hỏi chuyện.

Thời điểm Lý Viện Viện đến sảnh phòng tập, Trương Nam đã ngồi sẵn nơi đó chơi điện thoại di động. Trương Nam luôn luôn rất đúng giờ, chỉ ít trong ấn tượng của Lý Viện Viện, hơn một tháng nay, mỗi lần gặp hắn bất kể trường hợp, hắn đều đến sớm hoặc đến đúng giờ, cực hiếm khi đến muộn. Lý Viện Viện càng ngày càng hiểu rõ cá tính của sinh viên ở đây, cũng càng nhận ra loại “kiên trì” ấy của Trương Nam là rất không dễ dàng.

Nghe tiếng bước chân của Lý Viện Viện, Trương Nam quay đầu lại nhìn cô:

“Chuyện gì?”

Lý Viện Viện lôi bài văn tiếng Anh cô viết kín mít trên một mặt giấy từ trong chồng kịch bản dày cộm ra:

“Xin anh giúp tôi chỉnh sửa ngữ pháp được không?” Lý Viện Viện nghĩ nghĩ rồi cộng thêm một câu, “Lát nữa mời anh uống nước.”

Trương Nam cầm bài văn của Lý Viện Viện, nhìn lướt qua, sau đó nhủ mảy:

“Lý Viện Viện, tôi nhớ từng nghe người ta nói, thành tích của cô tốt lắm mà.”

Lý Viện Viện mặt không biến sắc tim không đập loạn mím cười:

“Đại khái là tin đồn thôi.”

Trương Nam nghi ngờ liếc cô một cái, sau đó chia tay:

“Đưa bút đây.”

Lý Viện Viện ngoan ngoãn lấy bút, Trương Nam cầm cây bút nhẹ nhàng vạch vạch trên bài văn của Lý Viện Viện, làm bộ chẳng hề để ý nói:

“Yến Tư Thành đối xử với cô rất tốt. Cô...” Hắn thở dài một hơi, “Cô một lòng chút đi.”

Lời vừa vào tai, Lý Viện Viện liền hiểu ý hắn.

“Lý Viện Viện” ngày trước từng yêu thích Trương Nam, có lẽ còn từng tỏ rõ với hắn nữa, tuy rằng đã bị từ chối, nhưng “Lý Viện Viện” vẫn cứ yêu thích Trương Nam, trong lòng Trương Nam không hẳn không biết. Hôm nay cô cầm bài văn chẳng chút lỗi sai đến cho hắn sửa, thấy thế nào cũng không phải là bài văn mà người được nhận vào trường đại học này có thể viết ra, nhất định hắn đã nghĩ thành cô đang mượn cơ hội để tới quyến rũ hắn rồi. Bởi vậy mới quanh co lòng vòng nói Yến Tư Thành đối xử với cô rất tốt.

Nếu xét theo tư duy của hắn, vừa nghĩ như thế, Lý Viện Viện cũng có cảm giác như bản thân là loại phụ nữ lãng lo(6) thật ấy chứ...

Không phải cô vốn thích Trương Nam sao, thế mà lại ở chung với Yến Tư Thành, lúc ở chung với Yến Tư Thành còn có ý định cưa đổ Tiểu Bàn, cưa đổ Tiểu Bàn không được, lại tiếp tục gây tai họa cho Yến Tư Thành, bây giờ cô chuyển mục tiêu thành muốn kiên trì nỗ lực ra tay với Trương Nam. Quan trọng nhất chính là, trong mắt hắn ngoại hình của cô cũng chẳng đẹp để gì!

Đã vậy mà vẫn đi gây họa hại người, quả nhiên là yêu nghiệt phải diệt mà...

Lý Viện Viện không biết nên giải thích như thế nào, chỉ đành ngoan ngoãn ngồi vào một bên:

“Chỉ một lần hôm nay thôi, anh ráng giúp tôi sửa chút đi.”

Vì để không bao giờ trở thành người phụ nữ nổi danh xấu xa nữa, Lý Viện Viện cảm thấy, cô nhất định phải sớm ngày tinh thông cái môn ngoại ngữ này mới được.

(1) Nguyên văn: ‘đọc lai đọc văng’

(2) Nguyên văn: ‘ngữ khí từ’ – ở đây Thành ca dùng mấy cái ‘ừ’ ‘ừm’ này nọ ấy.

– Cũng như tiếng Việt có các ngữ khí từ bày tỏ: Nghi vấn, đồng ý, cảm thán... Tiếng Hán cũng vậy. Quan trọng là các ngữ khí từ trong tiếng Việt có bày tỏ sự tôn trọng hay không tôn trọng người khác còn tiếng Trung thì không phân biệt!

VD: 是(Shì) – Vâng, Được

哦(Ó) – Ồ, ôi...

嗯(en) – À, ah, ủa...

嗨(Hāi) – Haiz, bày tỏ chán nản.

吗(Mā) – Dùng ở cuối câu để hỏi – Giống từ “không” trong tiếng Việt (有钱吗? Yǒu qián ma? – Có tiền không?)

嘛(Ma) – ...mà...(dùng để xác thực, ...)

算了(Suànle) – thôi, thôi đi...

吧(Ba) – nhé, nhá, đi... thường dùng trong các câu “rủ” rủ ai đó làm gì, khuyên ai đó làm gì đó,

呢(Ne) – Nhỉ, còn... (你呢? - Còn bạn?)

哪(Nǎ) – Đâu, nào,...

(3) Bình âm: phiên âm pinyin, tức là phiên âm từ tiếng Trung bằng chữ cái Latin.

(4) Bộ gõ máy: cloud input, một phần mềm đánh chữ bằng phiên âm pinyin của Trung Quốc, hiện nay phổ biến nhất là bộ gõ SoGou Input. (Mọi thắc mắc xin liên hệ người tình trăm năm Gu-gò)

(5) Nguyên văn: ‘thiên phương dạ đàm’ – ‘thiên phương’ chỉ các nước Á-rập thời xưa. Ý của ‘thiên phương dạ đàm’ giống như ‘nằm mơ giữa ban ngày’ ấy.

(6) Nguyên văn: ‘thủy tính dương hoa’ – hình tượng ‘hoa dương liễu trôi theo nước’ chỉ sự lẳng lơ của phụ nữ, ‘thủy tính’ là ‘có tính lẳng lơ’.

Bạn đang đọc truyện *Mập Mối Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Thứ năm, Lý Viện Viện nộp bài văn tiếng Anh giữa kỳ. Giáo sư cho tám mươi chín điểm, Lý Viện Viện lấy được thành tích này thì chỉ cảm thấy cực kì vui mừng, may mà cô tìm đến cái tên cấp cứu tạm bợ Trương Nam kia(1), nhưng cấp kiểu này cũng chỉ có thể cứu một lần, đến cuối kỳ, nghe nói là phải vào trường thi để làm bài kiểm tra, cô vẫn nên dựa vào chính mình thì hơn.

Hai tháng tới, xem ra cô có không ít chuyện cần làm đâu.

Lý Viện Viện nhìn con điểm tám mươi chín trong tay mà thở dài, Chu Tinh ngay bên cạnh cô ngó một cái, nhàn nhạt nói:

“Ôi chào, yêu đương khiến thành tích của trùm học tập giảm xuống rồi nha.” Lời này vừa thốt ra, vô hình trung tạo thêm áp lực vô cùng nặng nề cho Lý Viện Viện.

Rút kinh nghiệm xương máu, Lý Viện Viện lại lên kế hoạch giờ giấc của mình một lần nữa.

Cô thức dậy lúc sáu giờ sáng hằng ngày, đi căn-tin ăn sáng xong liền tới bên hồ của trường để đọc bài buổi sáng. Thẳng đến bảy giờ rưỡi, nếu có lớp thì đi học, nếu không có thì sẽ tạt vào thư viện gần đó, cô cần phải tiến hành việc tìm hiểu thật kỹ lưỡng về lịch sử thế giới và lịch sử Trung Quốc cận-hiện đại, ngoại trừ đọc sách ở thư viện, Lý Viện Viện còn thăm dò được mấy vị giáo sư giảng dạy rất xuất sắc trong khoa lịch sử, tra tìm lớp của bọn họ, cắt bớt thời gian rảnh rỗi của mình để đi dự thính.

Buổi trưa ăn ở căn-tin, buổi chiều sắp đặt giống như buổi sáng, đến bảy giờ hai mươi tới ra thao trường rèn luyện cơ thể, thẳng đến tám giờ hai mươi lại về phòng diễn tập để tập kịch.

Lý Viện Viện thu xếp ổn thỏa lộ trình của bản thân, tới thời điểm cùng nhau ăn sáng cô liền hứng chí bùng bùng đưa Yến Tư Thành xem.

Yến Tư Thành xem xong, không nói năng gì cả, nhưng những ngày sau đó, hễ Yến Tư Thành không có công việc riêng, hẳn đều sẽ xuất hiện bên cạnh Lý Viện Viện, chẳng cần gọi điện thoại, tìm lần nào là đúng ngay lần này. Mọi thứ mà cô đưa cho hắn xem, hắn đều ghi nhớ toàn bộ ở trong lòng.

Sáu giờ hai mươi sáng, khi Lý Viện Viện xách cặp đi tới căn-tin, Yến Tư Thành đã đứng sẵn trước cửa nhà ăn chờ cô. Cùng cô ăn bữa sáng, rồi cùng cô đến bên bờ hồ đọc bài, tới bảy giờ rưỡi, mỗi người đi một ngã, bắt đầu từ lúc ấy, đôi khi đến tận bảy giờ hai mươi tối bọn họ mới gặp lại nhau trên thao trường, nhưng phần lớn thời gian, Yến Tư Thành sẽ xuất hiện vào những thời điểm rảnh rỗi trong sinh hoạt của Lý Viện Viện, thỉnh thoảng gặp vào bữa trưa, ngẫu nhiên gặp mặt trong sân trường cũng không ít, nếu gom đủ thời gian, hẳn còn có thể đi dự thính một tiết học chung với cô nữa.

Vào những khoảng thời gian dư dả khác của bản thân Yến Tư Thành lại giống như Lý Viện Viện, hoặc ở trong thư viện, hoặc ngâm mình với cái máy vi tính, hết như loài ác thú háu ăn(2) liều mạng ngón ngấu tất cả tri thức mà mắt có thể nhìn đến.

Thời gian thấm thoát trôi qua, lễ hội văn hóa sinh viên của trường cuối cùng cũng đến, vở kịch《Khổng Tước Đông Nam Phi》mà Lý Viện Viện tham gia sẽ được trình diễn lúc tám giờ tối tại trung tâm văn nghệ sinh viên, giáo sư trong đoàn bảo mọi người buổi chiều phải đến trung tâm văn nghệ ngay để bắt đầu lên sân khấu làm công tác chuẩn bị.

Hôm ấy Lý Viện Viện đặc biệt tự cho bản thân một ngày nghỉ, bởi vì trong lễ hội văn hóa sinh viên, mọi câu lạc bộ sẽ tiến hành biểu diễn tiết mục cả ngày, đối với tân sinh mà nói thì đây được coi như là một kỳ lễ to lớn(3). Mới sáng sớm Chu Tinh liền lôi kéo Lý Viện Viện đến quảng trường đại học.

Quảng trường ngày thường trống hươ trống hoác lúc này bố trí đầy các loại lều nhỏ, dưới mỗi lều là một câu lạc bộ, trước mặt mỗi câu lạc bộ đều đông nghịt người. Rộn rồn rạng rạng vô cùng náo nhiệt.

Ngoại trừ thời gian vào lớp và tan học, Lý Viện Viện vẫn chưa từng thấy nhiều sinh viên như vậy tụ tập cùng một chỗ, mọi người vừa cười vừa nhào, khung cảnh tràn trề sức trẻ. Lý Viện Viện nghĩ bụng, bọn họ ở cái tuổi này, nếu thả về Đại Đường, hẳn là có người ngay cả con cái cũng có luôn rồi, làm sao còn có thể tùy ý vui cười như hiện tại.

Chu Tinh đi thẳng đến câu lạc bộ anime, giữa một đám “trang phục kì dị” rực rỡ, Chu Tinh liền quên bồng Lý Viện Viện trong nháy mắt. Lúc thì chụp ảnh chung với người này, lúc thì chụp ảnh chung với người kia, vừa nhảy tót mấy cái vào trong đám đông, Lý Viện Viện liền không còn tìm được bóng dáng của cô ấy nữa.

Lý Viện Viện cũng chẳng cố sức đi tìm, dứt khoát tự mình bắt đầu dạo chơi lễ hội.

Một cậu nam sinh trắng ngần của câu lạc bộ âm nhạc đang đánh đàn ghi-ta, kéo theo một đám nữ sinh dùng chân vây xem, nhóm bạn học ở câu lạc bộ nhiếp ảnh đã bày biện xong quầy bán bưu thiếp, toàn bộ đều là phong cảnh Đại Học X ở từng góc độ vào những thời điểm khác nhau do bọn họ tự chụp, hình chụp của bọn họ so với khi Lý Viện Viện dùng mắt thường để nhìn đẹp hơn nhiều lắm, sinh viên trong câu lạc bộ nhiếp ảnh tán gẫu với nhau: “Giai đoạn cuối của tấm hình này mình dùng PS điều chỉnh màu rất lâu đấy nhé.” Bạn học ở câu lạc bộ thư pháp trực tiếp trải một tờ giấy lên bàn, sau đó liền múa bút, Lý Viện Viện cảm thấy hứng thú với cái này, dừng lại xem một hồi, phát hiện chữ viết của chính mình còn đẹp hơn.

Đi dạo thẳng một đường đến tận cuối quảng trường.

Chỉ thấy bên này không ít người đứng vây thành tầng tầng lớp lớp, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng người kinh ngạc thốt lên và tiếng vỗ tay.

Lý Viện Viện kiễng mũi chân nhìn thử, đột nhiên vai bị vỗ nhẹ:

“Đến xem Yến Tư Thành à?”

Lý Viện Viện lập tức quay đầu lại, Lục Thành Vũ cười hi hi bắt chuyện với cô.

Lý Viện Viện ngẩn người:

“Đây là câu lạc bộ Taekwondo sao? Tư Thành ở trong đó?”

“Đang giao đấu với mấy học trưởng ấy mà...” Lục Thành Vũ ngắt câu một chút, sau đó xoa cằm đánh giá Lý Viện Viện từ trên xuống dưới, “Sss, bé mập, tôi nói này, dạo này cô gầy xuống đúng không?” (Tiểu Lam: ‘sss’ là tiếng hít gió vào miệng qua kẽ răng)

Lý Viện Viện sờ sờ mặt của mình:

“Cân diện tử bỏ ở chỗ Yến Tư Thành, gần đây bận quá, tôi cũng không để ý mình có gầy xuống hay không. Nhưng mà quần có rộng ra một chút, chắc là gầy đi rồi.”

Lục Thành Vũ cười vỗ vỗ vai cô:

“Cô được đấy, tôi thấy cô và Yến Tư Thành đúng là tuyệt phối luôn, cận bã học tập thì mê đọc sách, bé mập thì mê giảm béo, tình yêu đích thực nha! Nói thật với cô nhé, hồi trước tôi thấy hai người không khả quan gì hết, dù sao người trên trái đất ai cũng biết cái tính ngang bướng(4) trước kia của Yến Tư Thành, nhưng bây giờ coi bộ, tôi cảm giác được mấy người đây là đang lao tới con đường kết hôn nha.”

Lý Viện Viện mấp máy miệng, Lục Thành Vũ nhiệt tình mở đường cho Lý Viện Viện vào bên trong. “Đi theo tôi. Cô phải lên đằng trước mới có thể nhìn thấy.”

Đối mặt với sự giúp đỡ nhiệt tình của cậu ta, cuối cùng Lý Viện Viện nuốt những lời mình muốn nói vào bụng.

Lục Thành Vũ liên tục hô to:

“Xin lỗi, xin nhường đường cho nhân viên câu lạc bộ, xin nhường đường.” Suôn sẻ một mạch mang Lý Viện Viện lên phía trước đám đông.

Bấy giờ Lý Viện Viện mới trông thấy, tại vị trí mọi người vây xem có một dải phân cách kéo dài, lúc này ở giữa dải phân cách, Yến Tư Thành đang đánh thực chiến với một học trưởng năm ba trên sân đấu.

Lý Viện Viện nhìn hấn cái đầu tiên, Yến Tư Thành đá vào đồ bảo hộ trên đầu đối phương bằng một cú đá lốc xoáy, đối phương lập tức ngã xuống đất.

Yến Tư Thành ghi điểm, đám nữ sinh bên cạnh phát ra một trận gào thét. Lý Viện Viện hơi sững người, tuy rằng đã biết trước dáng vẻ nơi đây của Yến Tư Thành rất được con gái yêu thích, nhưng không nghĩ tới... hấn lại được yêu thích đến trình độ này, quả thật y hết đám fans điên cuồng truy đuổi thần tượng mà Lý Viện Viện thấy trong ti-vi.

Lý Viện Viện vẫn nhớ rõ, cô và Yến Tư Thành còn từng làm vài câu bình luận ngắn về biểu hiện của những fans kia, lúc đó Lý Viện Viện cười bảo các cô ấy là “yêu đến tha thiết.” Nhưng Yến Tư Thành chỉ nói một câu duy nhất: “Ồn ào.”

Không ngờ hôm nay, chính hấn cũng được tự thân trải nghiệm cái loại “ồn ào” ấy ngay tại chỗ. Lý Viện Viện nhìn hấn nhử mảy, trong lòng cảm thấy buồn cười.

Lục Thành Vũ ở một bên líu lưỡi:

“Yến Tư Thành đây là muốn bức tử tiết tấu của mấy sư huynh mà.”(5)

Lý Viện Viện nghe vậy, ánh mắt liền ngó sang hai bên, bấy giờ mới trông thấy năm sáu nam sinh mặc đồng phục Taekwondo đứng cạnh một mặt khác của dải phân cách, vẻ mặt của bọn họ đều rất khó chịu. Nhưng ngại vì ở đây nhiều người, mấy người đó vẫn phải giữ im lặng.

Lý Viện Viện thăm nghĩ, cũng đúng, người “thế hệ trước” luôn không muốn để “thế hệ sau” đoạt đi vị trí đầu ngọn gió(6) của bọn họ, mặc dù cái tên “thế hệ sau” này có năng lực khiến bọn họ một chút gió cũng thổi không ra...

“Tur Thành và bọn họ, quan hệ không tốt từ trước rồi sao?”

“Với cái tính thối kia của Yến Tư Thành thì chỉ mình tôi chịu đựng cậu ấy được một chút, cậu ấy thì cứ xử dễ chịu với ai cơ chứ, ngày đầu tiên vào câu lạc bộ liền đập sư huynh xuống sàn đấu mà không hề nể nang gì hết, còn đập thêm một câu ‘Tôi là cho huấn luyện viên mặt mũi nên mới đến gia nhập câu lạc bộ, mặc kệ mấy người hơn tôi bao nhiêu khóa, sau này đừng có mà hi vọng ý vào tên tuổi tiền bối sư huynh gì đó để quản chuyện của tôi.’” Lục Thành Vũ học theo giọng điệu của Yến Tư Thành giống y như đúc, nghe xong Lý Viện Viện toát mồ hôi lạnh đầy đầu.

“Không đến vài ngày sau khi vào câu lạc bộ, ban đêm nhóm sư huynh chặn đường Yến Tư Thành, cậu ấy và mấy người đó đánh nhau một trận hung tợn muốn chết. Đánh tới bên trong cục cảnh sát luôn. Cô nói xem quan hệ của bọn họ có tốt hay không.”

Lý Viện Viện xấu hổ mướt mồ hôi, hèn chi buổi tối hôm ấy cha Yến Tư Thành muốn liều chết đánh hấn đến thế, bắt cha già phải tới cơ quan chính quyền nhận người nhiều lần như vậy, đúng là đứa con bất hiếu trời đánh thánh vật mà...

Quay về chuyện chính, nếu điều kiện tình hình lúc trước thật là như thế, vậy bây giờ Yến Tư Thành can rờ hung hăng một chút thì lại càng phù hợp với tính nết ban đầu của hấn rồi...

Một trận đấu đã phân rõ thắng bại. Yến Tư Thành thắng không hề nghi ngờ.

Hấn nhảy khỏi tấm đệm để lấy nước uống, vừa chuyển mắt liền trông thấy Lý Viện Viện đứng bên ngoài dải phân cách. Cặp mắt bỗng chớp sáng ngời, nhanh chân bước tới:

“Viện Viện, sao em lại đến đây?”

Lý Viện Viện chưa kịp trả lời, Lục Thành Vũ đã ở bên cạnh cười trêu:

“Mình bảo này, cậu phải gắn thêm cái đuôi, đảm bảo hiện tại sẽ ngẫu nhiên tới mức sắp đứt ra cho coi, nhìn ánh mắt của cậu này chà chà.”

Yến Tư Thành quay đầu nhìn Lục Thành Vũ một cái, Lục Thành Vũ lờ mờ nói:

“Rồi, mình biến đây.”

Thấy Lục Thành Vũ đi xa, Lý Viện Viện cười cười:

“Vốn chỉ đi dạo loanh quanh thôi, nhưng mà lại gặp anh, tiện thể nhắc anh một câu, tám giờ tối nay diễn kịch ở trung tâm văn nghệ sinh viên, phải nhớ đến xem đấy.”

Yến Tư Thành gật đầu, hấn ghi nhớ rất rõ ràng, ngay từ lần đầu tiên Lý Viện Viện báo cho hấn biết thời gian và địa điểm này, hấn liền không dám quên.

“Ban nãy thi đấu Tur Thành...” Lý Viện Viện nghĩ ngợi giây lát, quyết định dùng từ ngữ mới học được để khen hấn, “Tur Thành đẹp trai khỏi có bạn luôn!”(7)

Yến Tư Thành ngây ngốc, hơi lộ ra nét mặt tươi cười hiếm có.

“Buổi chiều em còn phải lên sân khấu, gần đến lúc đó rồi, em đi trước nhé.”

“Ừ.”

Lý Viện Viện vừa định xoay người, nghĩ nghĩ, lại quay đầu về phát ra một tiếng “muah” với Yến Tư Thành. Cô vẫy vẫy tay:

“Bái bai.”

Cô rời đi quá nhanh, cho nên không có nhìn thấy ở sau lưng cô Yến Tư Thành ngơ ngác cứng đờ tại chỗ thật lâu.

Yến Tư Thành hiểu máy vi tính hơn Lý Viện Viện rất nhiều, bởi vậy thời gian lên mạng cũng nhiều hơn, đối với ý nghĩa của cái âm tiết này, đương nhiên hấn cũng lý giải càng sâu sắc. Thế là, ngay khi hầu như không còn trông thấy bóng dáng của Lý Viện Viện nữa, dưới cái nhìn chăm chăm của hàng trăm con mắt, Yến Tư Thành lấy một tay che mặt của chính mình, gò má nóng tới mức phồng đau cả tay của hấn...

(1) Nguyên văn: ‘giang hồ cấp cứu’

(2) Nguyên văn: ‘thao thiết’ – một loài ác thú cực kì háu ăn trong thần thoại Trung Quốc, ngoại hình nhìn như lai giữa chồn tinh Việt Nam và kì lân ấy.

(3) Nguyên văn: ‘thịnh hội’ – lễ hội to lớn, náo nhiệt, long trọng

(4) Nguyên văn: ‘niệm tính’ – gần nghĩa với ‘ngư bức’

(5) ‘Tiết tấu’ ở đây có nghĩa là nhịp độ tiến triển, tốc độ tiến triển theo từng bước – ý trong truyện: mấy ông sư huynh phải học từ từ mới lên tới chức ‘thế hệ sau’, còn Thành ca chỉ là ‘tiểu bối’ mà đập luôn mấy anh ‘lão tiền bối’ rồi =>ko đúng trình tự, ko logic = ko tiết tấu.

(6) Nguyên văn: ‘phong đầu’ (đầu ngọn gió) – đồng nghĩa với ‘ánh đèn sân khấu’ ấy. Câu này Cừ dùng phép chơi chữ với chữ ‘phong’ (gió)

(7) Nguyên văn: ‘soái không có bằng hữu’ – slang, ý nói đẹp trai tới mức ko ai dám làm bạn luôn (đẹp như thần thì dân thường nào chịu cho nổi, ai mà dám tới gần chớ XD)

Bạn đang đọc truyện *Mập Mới Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Bây giờ bốn mươi lăm tối, trung tâm văn nghệ sinh viên đã đầy người ngồi.

Tầm mắt trên đài buông xuống, nhân viên đoàn kịch vội vàng chuyển đạo cụ của hồi kịch thứ nhất lên sân khấu. Lý Viện Viện và một đám diễn viên trong hậu đài lắng nghe giáo sư cổ vũ bọn họ. Mọi người dùng khoảng thời gian cuối cùng để điều chỉnh tình hình cho tốt.

Vai nữ chính do một học tỷ năm ba diễn, tên là An Phi, được xem là nòng cốt lâu năm(1) của câu lạc bộ kịch nói. Lý Viện Viện nhìn áo váy của cô ấy, nhìn chăm chăm không chớp mắt hồi lâu, An Phi tiếp xúc đến ánh mắt của cô liền hỏi:

“Sao thế?”

“Vạt áo của chị có hơi dài quá rồi không?”

Lúc trước người trong đoàn của bọn họ đã sớm thử qua quần áo, chỉ có điều khi đó lúc tập luyện thử mà An Phi mang chính là giày cao gót, bởi vậy quần áo trông cũng không dài, nhưng hiện tại đổi thành giày thêu hoa, vạt áo lại kéo lê trên mặt đất.

An Phi nhắc vạt áo phía dưới lên, không để ý cho lắm:

“Không sao, lúc đi chị chú ý một chút là được rồi.”

Lý Viện Viện hơi mở miệng, không ngờ chưa kịp nhắc nhở thêm câu nào, cảnh vật bốn bề xung quanh liền từ từ tối lại, An Phi nâng váy đi tới bên sân khấu chờ lên diễn.

Đã đến tám giờ, lời dẫn truyện vang lên, chất giọng trầm thấp chậm rãi của bạn nam dần dần dẫn dắt khán giả vào tình tiết của câu chuyện, màn sân khấu mở ra, nam nữ chính lần lượt ra sân khấu.

Lý Viện Viện vẫn chỉ là một vai phụ trong vở kịch. Tiêu mẫu, mẫu thân của nam chính Tiêu Trọng Khanh, cũng là nhân vật vô cùng căm ghét nữ chính. Vai diễn lần này còn hung ác hơn cả lần trước, có thể khiến nam chính quý trước mặt cô, cô còn được và bạt tai nam chính mà nam chính chỉ có thể đập đầu không thể phản kháng. Lý Viện Viện cảm thấy, cứ theo cái đà này, nếu cô tiếp tục diễn kịch, đại khái cũng chỉ có thể nhận những vai tương tự kiểu này mà thôi.

Cô hơi hơi thở dài.

Cảnh đầu tiên mà Lý Viện Viện lên sân khấu chính là tiếp nhận lễ dâng trà của nữ chính Lưu Lan Chi, vì Tiêu mẫu không thích Lưu Lan Chi, cho nên Lý Viện Viện hóa trang thành vẻ già nua, bày ra bộ mặt đáng ghét ngay trên sân khấu.

Đúng lúc Tiêu Trọng Khanh trở về, Tiêu mẫu ngại vì thể diện của Tiêu Trọng Khanh, miễn cưỡng để Lưu Lan Chi đến dâng trà.

Dựa theo kịch bản, Tiêu mẫu uống trà, phải đem chén trà đập cái “Dùng” lên bàn, sau đó nổi giận mắng Lưu Lan Chi rằng ngay cả trà cũng pha không xong.

Nhưng khi diễn đến đoạn ấy, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vạt áo của An Phi thật sự quá dài, bây giờ hai tay bưng khay trà, không còn tay để nâng váy, mặc dù cô có cẩn thận, nhưng vừa tiến lên hai bước, cô vẫn không cách nào tránh khỏi việc giẫm phải vạt áo. Đồng tử An Phi co rút, cơ thể không giữ thăng bằng được nữa, trực tiếp bổ nhào về phía trước, bên trong cái chén chỉ dùng làm đạo cụ đương nhiên không có nước, chén trà lăn lên người Lý Viện Viện, sau đó từ đùi cô lăn xuống, rơi xuống đất, vỡ tan.

Âm thanh lành lạnh thông qua micro truyền khắp hội trường.

Trương Nam ngây như phỗng, nữ chính An Phi ngã trên đất cũng ngây như phỗng.

Lý Viện Viện im lặng trong giây lát, bỗng đập bàn đứng dậy, giận dữ cầm cây gậy đánh cái chén vỡ nát sang một bên:

“Ngươi phản rồi! Còn dám có ý đồ trà lên người ta!”

An Phi ngo ngác nhìn Lý Viện Viện:

“Con...”

Trương Nam phản ứng cực nhanh, lập tức quỳ xuống, vái lạy với cô, tức khắc sửa lời thoại, thay đổi giọng điệu và sắc mặt, nói:

“Mẫu thân! Lan Chi chỉ là nhất thời sơ sẩy, thật không phải có ý làm đồ trà lên người mẫu thân, chỉ mong mẫu thân bớt bớt giận, đừng vì giận mà tổn hại thân thể.”

Lý Viện Viện cầm gậy chọc mạnh xuống đất:

“Ngươi chỉ biết bênh vực đứa con dâu chuyện gì cũng không làm này thôi! Ngươi nhìn nó đi ngươi nhìn nó đi! Rốt cuộc thì có chỗ nào hơn được cô nương ta chọn cho ngươi chứ! Khụ khụ... Khụ khụ khụ!”

“Mẫu thân!” Trương Nam lập tức đứng lên đỡ lấy Lý Viện Viện, tạm vòng vèo bằng mấy câu thoại, dẫn ra phần thoại tiếp theo, nói lại vở kịch: “Mẫu thân bớt giận, chớ động khí tổn thương thân thể, để nhi tử đưa người về phòng nghỉ ngơi.” Trương Nam vừa đỡ Lý Viện Viện đi về phía dưới sân khấu, vừa quay đầu nhìn An Phi một cái, “Lan Chi, nâng thu dọn nơi này một chút đi.”

Năng lực tùy cơ ứng biến của An Phi cũng không tồi, tức khắc bày vẻ mặt bi thương gật gật đầu:

“Vâng, thiếp biết rồi.”

Trương Nam đỡ Lý Viện Viện xuống sân khấu xong, Lưu Lan Chi liền tạo tư thế bò sấp trên mặt đất, nhặt cái chén vỡ lên từng chút từng chút một.

Vừa tới vị trí che khuất bởi màn sân khấu, Trương Nam lập tức bỏ qua Lý Viện Viện, giắt lấy micro dẫn truyện, hần hẩng hẩng cổ họng, sau đó mở miệng, giọng nói thể mà lại không khác bạn học ban này là bao:

“Lan Chi nhặt chén trà vỡ nát, lại như thu nhặt trái tim tan vỡ của chính mình, dần dần rơi nước mắt.”

Trương Nam khoa tay múa chân làm dấu với giáo sư. Giáo sư lập tức ra hiệu cho chuyên viên ánh sáng điều chỉnh đèn tối đi. Màn sân khấu hạ xuống, một màn xảy ra chuyện ngoài ý muốn này cuối cùng cũng xong trong tình trạng không hề thay đổi hướng đi chính của nội dung vở kịch.

Mọi người không khỏi thở phào một hơi. An Phi xuống sân khấu, vội vàng nhận lỗi:

“Xin lỗi, đều do sai sót của mình tạo thành phiền phức cho mọi người.”

Thế nhưng giáo sư cũng không trách cô:

“Không sao không sao, trước hết diễn xong vở này đã.” Nói rồi ông vỗ vỗ vai Trương Nam.

Trương Nam gật đầu:

“Hiện tại không phải là lúc tự mình kiểm điểm hay trách cứ ai, màn sau của vở kịch vẫn phải diễn như ban đầu đã tập.”

Tất cả mọi người khen ngợi một hồi rằng Trương Nam thông minh, ứng biến nhất thời vô cùng tốt, sau đó liền tiếp tục nhanh chóng bắt tay vào việc. Trương Nam vừa thay quần áo cho màn kịch tiếp theo, vừa bước đến bên cạnh Lý Viện Viện nói cảm ơn:

“Lần này may mà nhờ có cô.”

Lý Viện Viện cười cười:

“Mấy màn sau cố lên.”

Trương Nam hơi ngây ngẩn nhìn vẻ tươi cười của cô, chợt có một loại cảm khái... hình như Lý Viện Viện gầy đi nhiều lắm.

Cái kết sau cùng của vở kịch là một màn cúi chào viên mãn, bấy giờ cũng không còn gì bất trắc, Lý Viện Viện và các bạn cùng nhau đứng trên sân khấu, cúi đầu gửi lời cảm ơn đến khán giả.

Ánh đèn sáng trưng trên sân khấu chiếu lên khuôn mặt Lý Viện Viện, Lý Viện Viện dõi theo những bạn học bên dưới đứng dậy vỗ tay, đột nhiên cảm

thấy thỏa mãn, là sự thỏa mãn mà trước đây bất luận cuộc sống có phú quý cỡ nào cũng không thể đạt được.

Đoàn kịch giải tán, mọi người tụm năm tụm ba trò chuyện với nhau, vài khán giả tiến lên tìm diễn viên để chụp hình chung, Lý Viện Viện bước xuống sân khấu, Yến Tư Thành đi đến nghênh đón, không đợi hắn mở miệng, Lý Viện Viện cười hỏi:

“Tur Thành Tur Thành, em diễn có tốt không?”

Gọi tên hắn tận hai lần, xem ra trong lòng đang vui lắm. Yến Tư Thành không nhịn được cong khóe môi:

“Rất tốt.”

Thành viên đoàn kịch nói muốn mọi người tụ tập một bữa. Lý Viện Viện nhớ tới chuyện mình uống say tối hôm đó, uyển chuyển từ chối. Yến Tư Thành cùng cô rời khỏi trung tâm văn nghệ, vào cái khoảnh khắc bước ra cửa ấy, Yến Tư Thành nhạy bén phát hiện có một ánh mắt bay về phía bọn họ, hắn đưa mắt nhìn lại, trên sân khấu, Trương Nam vẫn còn bị những bạn học khác vây quanh chụp ảnh đang quay đầu dõi theo Lý Viện Viện.

Tầm nhìn khẽ động, ánh mắt của Trương Nam và Yến Tư Thành chạm vào nhau.

Sau đó Trương Nam gật gật đầu với Yến Tư Thành, tỏ ý chào tạm biệt.

Ra khỏi trung tâm văn nghệ, những ngọn đèn vàng trên con đường trong khuôn viên đại học đã bật sáng, hôm nay là lễ hội văn hóa của trường, toàn trường được nghỉ nên không lên lớp, lúc về ký túc xá, băng ngang qua khu lớp học, bốn bề vắng lặng hơn nhiều so với ngày thường.

Lý Viện Viện nhỏ giọng kể cho Yến Tư Thành về bất ngờ xảy ra trên sân khấu ngày hôm nay, Yến Tư Thành nghiêng tai lắng nghe, hệt như mọi lần bọn họ gọi điện cho nhau mỗi đêm trước khi ngủ.

Đưa Lý Viện Viện đến tận cửa ký túc xá, câu chuyện của Lý Viện Viện vẫn chưa kết thúc. Yến Tư Thành không đề cập tới chuyện tách ra, Lý Viện Viện cũng không vào trong ký túc xá, chỉ đứng trước cửa tiếp tục nói chuyện với Yến Tư Thành, đợi cô nói hết một lượt về chuyện hôm nay, Yến Tư Thành nghe xong, chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng như bình thường, cũng chẳng phát biểu thêm quan điểm nào khác.

Lý Viện Viện hơi ngừng, sau lại tiếp tục mở miệng nhưng không biết bản thân nên nói cái gì cho tốt. Cô không nói gì, giữa hai người nhất thời trở nên trầm mặc, nếu như là gọi điện thoại, Lý Viện Viện chúc ngủ ngon một tiếng rồi sẽ cúp máy, nhưng hiện tại mặt đối mặt, kể chuyện của mình xong liền tạm biệt thì hình như... có chút đường đột nhỉ.

Ánh mắt Lý Viện Viện chợt ngó sang bên cạnh, không ngờ vào giờ phút này đứng dưới lầu ký túc xá trò chuyện lại là một nam một nữ, thành đôi thành cặp... ầu ầu thủ thủ... (2)

Chàng trai kéo giữ bàn tay của cô gái, cô gái bật cười hi hi nhìn chàng trai, tiếp theo đột ngột nhón chân, hôn nhanh lên mặt chàng trai, phát ra một tiếng “muah”, sau đó chàng trai cũng cúi đầu “muah” một cái, hai người cười đến ngọt ngào.

Lý viện viện bỗng nhiên liền sâu sắc hiểu rõ hàm ý của tiếng “muah” ấy. Trong giây lát, vành tai cô chầm chậm ửng đỏ không kiềm chế nổi, dạo gần đây cô làm ra loại âm thanh đó với bạn cùng phòng thì còn được, dẫu sao mọi người đều là nữ sinh, nhưng ngày hôm nay là với Yến Tư Thành...

Yến Tư Thành...hắn hiểu ý tứ của âm thanh đó sao...

Lý Viện Viện ngẩng đầu quan sát Yến Tư Thành, nhưng chỉ thấy tầm nhìn của hắn từ đầu đến cuối luôn khóa chặt trên người cô, ánh mắt chính trực, không chứa nửa phần tạp niệm.

Xem ra...chắc không có suy nghĩ lung tung đâu nhỉ.

“Lý Viện Viện.” Bên cạnh thỉnh thoảng truyền đến giọng nói của Chu Tinh, cô nhào tới, thoát một cái liềm bá cổ Lý Viện Viện, sau đó liếc nhìn Yến Tư Thành, “Ai chà, vẫn còn đang chào tạm biệt tình lang của cậu à.”

Lúc trước Chu Tinh luôn sử dụng “bạn trai bạn gái” hoặc “yêu đương” để trêu ghẹo cô và Yến Tư Thành, tuy nhiên những từ đó đều là từ ngữ hiện đại, không có kích thích gì lớn đối với Lý Viện Viện, nhưng mà hai chữ “tình lang” này lại luôn thông dụng từ cổ chí kim.(3)

Trong lòng Lý Viện Viện vốn còn đang lúng túng khó xử vì cái tiếng “muah” kia, bây giờ lại càng không biết phải làm sao tới mức không xong rồi, cô nỗ lực che giấu sự xấu hổ của bản thân, nghiêm mặt nói:

“Tur Thành à, hôm nay anh cũng vất vả rồi, cứ về trước nghỉ ngơi đi.”

“Được. Ngủ ngon.”

Yến Tư Thành gật gật đầu với Chu Tinh, sau đó xoay người rời đi.

Chu Tinh nhìn bóng lưng Yến Tư Thành mà cảm khái:

“Chắc chắc, trung khuyến, trung khuyến!”

Cánh tay của Chu Tinh khoác cổ Lý Viện Viện, bàn tay rú xuống vừa vặn đặt lên ngực Lý Viện Viện, cô ấy vỗ vỗ phần thịt trên bộ ngực của cô, thừa cơ chiếm tiện nghi, Lý Viện Viện cũng không nổi giận, buồn cười kéo tay cô ấy xuống. Chu Tinh cười híp mắt nói:

“Mình nói này Lý Viện Viện, sao mình càng xem càng cảm thấy ở trước mặt Yến Tư Thành cậu lại giống một nữ vương kiêu ngạo nhỉ, anh ta chính là kỵ sĩ bên cạnh cậu, cậu nói cái gì anh ta làm cái nấy, nên cho dù chuyện gì cũng tốt, cậu mà nói không tốt, vậy anh ta liền nói chuyện gì cũng không tốt, quả nhiên là kỷ luật nghiêm minh nha!”

Lý Viện Viện dặt tay Chu Tinh đi vào ký túc xá:

“Chu Tinh, trong đoạn văn này cậu nói sai hai việc.”

“Hả?”

“Mình không phải nữ vương, là công chúa, anh ấy không phải kỵ sĩ, là thị vệ.”

Chu Tinh ngơ ngác:

“Má ơi(4), Lý Viện Viện, cậu thực sự còn có cái kiểu mấy cậu đã xác định tính chất quan hệ của mấy cậu như thế này nữa hả?”

Lý Viện Viện cười khỏ, lắc đầu:

“Mình đang cố gắng thay đổi.” Cô quay đầu, nhìn nhìn bóng lưng dần xa của Yến Tư Thành, “Chỉ là bây giờ vẫn chưa thành công lắm.”

“Cái gì mà thành công với chả thành công chứ, chuyện nam nam nữ nữ này mặc kệ là muốn thay đổi quan hệ gì, chỉ cần ngủ một giấc, chắc chắn mối quan hệ đó sẽ được thay đổi thành công thôi.” Chu Tinh bóp eo Lý Viện Viện một cái, “Ài, mình nói dạo gần đây cậu cố gắng giảm cân như vậy, có phải là để ngủ với anh ta không?”

Lý Viện Viện vừa mới bình tĩnh lại, nghe một câu trắng trợn như thế, hai má cũng không khỏi ửng đỏ:

“Chu Tinh!” Giọng cô to lên, nhưng chẳng hiểu sao trong đầu lại hiện ra thân hình chạy bộ đêm đó của Yến Tư Thành.

“Giời ạ, ngược cái gì mà ngược, người lớn tới từng này rồi mà.” Chu Tinh híp mắt trêu ghẹo cô, “Hỏi nhỏ nhé, mấy cậu ngủ chung chưa thế?”

“...”

Nhớ đến đoạn thời gian ở trong nhà thuê của Yến Tư Thành, bọn họ...cũng tính là ngủ rồi đi...

(1) Nguyên văn: ‘lão hí cốt’

(2) Nguyên văn: ‘thân thân ngã ngã’ – ‘tình chàng ý thiếp’ cũng được coi như một cách diễn đạt, mặc dù ko sát với nghĩa của nguyên văn bằng cụm từ ta dùng.

(3) ‘Cổ kim’: từ xưa tới nay, từ cổ đại đến hiện đại

(4) Nguyên văn: ‘我去’ (viết tắt của 我勒个去) – ‘我勒个去’ là ‘đậu xanh rau má’ – ‘我去’ gần nghĩa với ‘nhĩ muội’ nhưng ko phải là câu chửi bậy. Suy ra: viết tắt của ‘đậu xanh rau má’ + ko phải câu chửi = ‘má ơi’

Bạn đang đọc truyện *Mập Mới Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Lễ hội văn hóa của trường kết thúc mỹ mãn. Ngay sau đó, bên phía nhà trường công bố vài giải thưởng, vở kịch《Khổng Tước Đông Nam Phi》mà Lý Viện Viện tham diễn giành giải tiết mục được yêu thích nhất, còn câu lạc bộ của Yến Tư Thành giành giải câu lạc bộ nổi trội nhất.

Nhưng kỳ thực những giải thưởng này chẳng liên quan gì đến hai người bọn họ cả, chân chính có liên quan chính là chuyện trong lễ hội văn hóa lại xuất hiện thêm một người.

Một cô gái yêu thích Yến Tư Thành.

Thời điểm Lý Viện Viện nghe được tin tức này từ miệng Chu Tinh thì đã là một tuần sau buổi lễ. Lúc ấy Lý Viện Viện ngây ngẩn, sau đó vô thức gật đầu:

“Ồ, vậy rất tốt.”

“Rất tốt?” Giọng điệu Chu Tinh hoàn toàn thay đổi, “Minh nói này Lý Viện Viện, bộ cậu thật sự coi cậu là công chúa hả? Là đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương hả? Cậu cảm thấy mấy đứa con gái xuất hiện bên cạnh Yến Tư Thành không thể tạo thành uy hiếp đối với cậu đúng không? Xuất hiện càng nhiều càng chứng tỏ cậu càng lợi hại đúng không?”

Chu Tinh lúc nào cũng có bản lĩnh bề cong cách hiểu câu nói của người khác rồi nói ra ý nghĩa mà cô ấy suy đoán. Lý Viện Viện thờ dãi:

“Không phải...”

“Đã không phải thì cậu cũng đừng bình tĩnh như vậy có được không! Minh thật sự nghe nói, từ sau lễ hội văn hóa, con nhỏ khoa nghệ thuật kia đã triệt để mạnh dạn theo đuổi Yến Tư Thành suốt một tuần đó, Yến Tư Thành nhà cậu có báo cáo chuyện gì với cậu chưa?”

Đúng là vẫn chưa.

Vừa mới nghĩ như thế, trong lòng Lý Viện Viện xác thực nổi lên một chút nghi vấn, tuy Yến Tư Thành ít lời, nhưng hiện tại mỗi ngày Lý Viện Viện luôn chia sẻ về sinh hoạt của chính mình cho hắn nghe, thời gian lâu dần, Yến Tư Thành cũng sẽ vừa dùng những từ ngữ ngắn gọn để tổng kết những việc hắn gặp phải cả ngày, vừa chia sẻ với Lý Viện Viện, coi như là một kiểu đáp lại vụng về.

Khoảng thời gian này, Yến Tư Thành vẫn giống như trước, lúc không có lớp hoặc không có hoạt động câu lạc bộ liền ở cùng một chỗ với cô, thời gian nói nhiều không nhiều nói ít không ít, nhưng đến giờ vẫn không nghe thấy Yến Tư Thành đề cập tới chuyện có thêm một cô gái theo đuổi hắn. Lý Viện Viện cũng chưa từng gặp mặt cái cô gái quấn chặt lấy Yến Tư Thành trong truyền thuyết kia.

Yến Tư Thành...đang giấu diếm cô chuyện này sao?

Bất chợt nghĩ lại, bây giờ Yến Tư Thành và cô đều là hai cá thể độc lập, hắn quả thật không có nghĩa vụ báo cáo chuyện này với cô.

Nhưng Lý Viện Viện lại nghĩ đến, gần đây bất luận là gọi điện thoại hay đứng tán gẫu bên dưới ký túc xá, cô đều đã đem việc lớn việc nhỏ của bản thân ra mà kể cho Yến Tư Thành nghe, mặc dù cô không biết tại sao mình muốn nói với Yến Tư Thành những điều đó, nhưng nếu cô đã kể hết rồi, vậy thì bên cạnh Yến Tư Thành có biến hóa lớn như thế, tốt xấu gì...tốt xấu gì cũng phải nói với cô chứ. Để cô nghe được từ miệng của người khác thì tính là cái gì.

Lý Viện Viện có vài phần không vui nói cũng không rõ mà tả cũng chẳng xong.

Nhưng mà...không vui ư?

Lý Viện Viện lấy lại tinh thần, hơi ngẩn ra, sau đó trong lòng trực tiếp mắng bản thân vô duyên vô cớ. Chỉ vì mấy chuyện vặt như tin đồn này nọ mà không vui, Lý Viện Viện cảm thấy mình thực sự là sống càng lâu thì càng trẻ con rồi. Và lại, không cần biết có cô gái nào đang theo đuổi Yến Tư Thành hay không, mà cứ cho là có đi, vậy thì liên quan gì tới cô cơ chứ. Thậm chí dù có thêm mười cô gái theo đuổi Yến Tư Thành, chỉ cần không phải cầm dao đuổi, bằng không thì chẳng phải là vấn đề gì lớn. (Tiểu Lam: ‘theo đuổi’, tiếng Trung là ‘truy’, cũng có nghĩa là hành động dùng chân ‘rượt theo’, kiểu chơi chữ giữa nghĩa bóng và nghĩa đen. Cho nên, Viện tự thật sự khiến người ta á khẩu mà =]]]])

Hiện tại cô và Yến Tư Thành đều đã đến thế giới này, trước tiên không nói những chuyện khác, nếu bọn họ phải sống ở đây mãi mãi, vậy khẳng định rằng Yến Tư Thành sẽ ở đây cưới vợ sinh con, để thân thể này của hắn thực hiện trách nhiệm nối dõi tông đường. Mà cô cuối cùng rồi cũng phải lấy chồng, có người theo đuổi Yến Tư Thành, cô nên cảm thấy vui mừng thay hắn mới đúng. Giống như lúc mới đến nơi này, giống như lúc nhận ra Lâm Hiểu Mộng yêu thích Yến Tư Thành.

Nhưng Lý Viện Viện cảm giác được, đối với Yến Tư Thành, thái độ trong lòng của bản thân hiện giờ và của bản thân khi ấy hình như có chút không giống nhau...

Chưa kịp suy nghĩ kỹ hơn, Chu Tinh ở bên cạnh đã vỗ tay kết luận chắc chắn:

“Hồng rồi, hồng rồi!” Cô nói, “Yến Tư Thành giấu diếm cậu đấy! Trong lòng nhất định có quỷ, mà mình nghe nói con nhỏ khoa nghệ thuật kia đẹp lắm, bộ dạng không tệ vóc người cũng tốt, còn biết trang điểm ăn diện, nghe nói là hoa khôi của lớp hoa khôi của khoa rồi còn hoa cái gì gì nữa ấy...Lý Viện Viện, cậu bị thua đẹp luôn!”

Lý Viện Viện quyết định không tiếp tục thảo luận đề tài đó với Chu Tinh nữa, cô cười cười, khoác tay Chu Tinh kéo về phía trước:

“Nhanh lên nào, phải vào lớp rồi.”

Buổi tối Lý Viện Viện không cần tập kịch, thời gian rảnh đều được dùng để tới sân tập rèn luyện cơ thể, hiện tại mỗi ngày cô phải rèn luyện trong sân tập đến chín giờ rưỡi mới trở về phòng ngủ.

Hôm nay cũng giống như thường ngày, lúc Lý Viện Viện vào sân tập, Yến Tư Thành đã đứng chờ sẵn ở chỗ cũ. Hai người cùng làm động tác khởi động, xoay cổ tay xong rồi xoay cổ chân, nhưng vừa mới xoay đầu một cái cô liền phát hiện một nữ sinh xuất hiện bên cạnh Yến Tư Thành không biết từ lúc

nào.

Đáng người mảnh mai mà thời đại này ưa chuộng, ngũ quan lớn lên trông rất tinh xảo, chỉ có điều da dẻ xem ra hơi đen một chút.

“Tur Thành, anh cũng tới tập luyện à.”

Yến Tư Thành quay sang nhìn cô ta một cái, sau đó gật gật đầu. Gật xong cũng không tiếp tục để ý đến cô ta nữa, chỉ nói một câu với Lý Viện Viện:

“Viện Viện, em khởi động trước đi, anh chạy một vòng xem sao.”

Tuần tra khu sân tập là thói quen của Yến Tư Thành.

Lý Viện Viện gật đầu, Yến Tư Thành liền rời đi. Nữ sinh đang cầm chai nước suối ở một bên tiến lên vài bước, đánh giá Lý Viện Viện từ trên xuống dưới hết một lượt:

“Tôi nghe nói Yến Tư Thành có cô bạn gái mập mạp, chính là cô à?” Cô ta cười hi hi, thái độ trông rất tốt, nhưng mấy tính từ cô ta dùng lại cực kì đậm chọt người khác.

Lý Viện Viện chỉ cười cười, không bác bỏ, cũng chẳng giải thích. Cô cười đến cao thâm khó dò, để nữ sinh kia tự mình đi đoán.

“Mà lạ thật, mấy bữa nay tôi thường xuyên đi theo bên cạnh Yến Tư Thành, nhưng thế nào cũng chưa từng gặp cô.”

“Quả thật rất kì lạ, cô thường xuyên đi theo bên cạnh anh ấy, nhưng lại chưa từng gặp tôi.” Cô chỉ nhẹ nhàng lặp lại lời nói của nữ sinh đó một lần, nhưng nghe vào tai đối phương liền trở thành trắng trợn ra oai.

Thật ra ngẫm nghĩ một chút thì cũng đúng, nếu như thường xuyên dính bên người một tên nam sinh nhưng chưa bao giờ trông thấy bạn gái của hắn, hoặc là nam sinh đó đang yêu xa, hoặc là người nói câu này căn bản không hề “thường xuyên” ở bên cạnh hắn.

Nữ sinh đó vâng vâng chai nước, tiếp tục quan sát Lý Viện Viện. Lý Viện Viện bắt đầu làm động tác vặn eo, trong lòng lẩm bẩm, cô gái này tới cửa khiếu khích, nhưng năng lực logic của bản thân lại dễ để người ta bắt thóp quá đấy.

Nhìn Lý Viện Viện vặn eo, cô nữ sinh luôn giữ im lặng ở bên cạnh chọt cười nhạo một tiếng. Âm thanh không lớn, nhưng hơi chói tai, khiến lỗ tai của Lý Viện Viện đang liên tục nỗ lực giảm bớt đau nhói nhói như bị kim châm.

Cô quay đầu nhìn cô ta:

“Cô gái, cô yêu thích Tur Thành đúng không?”

Tâm tư đột nhiên bị vạch trần khiến nữ sinh dờ người một chút, nhưng cô ta lập tức tìm lại ý chí chiến đấu, ánh mắt sáng quắc trừng Lý Viện Viện:

“Đúng, tôi cứ thích anh ấy đấy, thì sao nào.”

Lý Viện Viện cười:

“Đây là cô tuyên thệ muốn làm tiểu tam đấy nhé.”

“Kết hôn rồi mới gọi là tiểu tam, trước khi kết hôn đều là cạnh tranh công bằng.”

“Cô gái à, có một chuyện cô cần phải hiểu,” Lý Viện Viện tiến lên một bước, mắt vẫn cười tí, nhưng giọng nói lại mang chút rùng rợn:

“Tôi không thích người khác khiêu khích tôi, Yến Tư Thành lại càng không thích. Cô có thể tranh cả thế giới với tôi, chỉ riêng Yến Tư Thành, cô tranh không nổi.” Cô vuốt ve phần tóc rối trên vai nữ sinh, “Bởi vì, nếu tôi muốn giết cô, toàn thế giới đều sẽ ngăn cản, duy nhất một mình Yến Tư Thành, sẽ chỉ hỏi tôi muốn giết cô như thế nào.”

Nữ sinh này mới là năm nhất mà thôi, suy cho cùng lá gan cũng không lớn, vừa bị Lý Viện Viện dọa một cách u ám như thế, cả mặt liền trắng bệch.

Lý Viện Viện vỗ vỗ vai cô ta, lùi một bước:

“Nhiều lời đến vậy rồi, tôi chỉ muốn nói với cô, anh ấy là của tôi. Tôi không thích cô, thì anh ấy cũng sẽ không thích cô.”

Nữ sinh đó cắn răng:

“Cô dựa vào cái gì mà nói thế!”

“Vậy thì thử xem xem.” Lý Viện Viện cười cực kỳ hiền lành vô hại.

Tiếng nói của Yến Tư Thành truyền đến từ cách đó không xa:

“Viện Viện, ổn cả rồi.”

Lý Viện Viện gật đầu, không nhìn nữ sinh kia thêm một cái nào nữa, chậm chậm chạy tới, chạy bộ vòng quanh sân tập chung với Yến Tư Thành như thường ngày. Lúc vòng qua khúc cua, Lý Viện Viện quay đầu đưa mắt nhìn cô nữ sinh đang chuẩn bị rời đi, Yến Tư Thành nhảy bèn nhìn theo tầm mắt của cô, sau đó quay đầu trở về.

Lý Viện Viện vừa chạy vừa hỏi:

“Tư Thành, nữ sinh đó là ai vậy?”

“Không quen biết.”

Câu trả lời này quả thực vượt ra khỏi dự đoán của Lý Viện Viện:

“Không quen biết?”

“Ừm, trong đầu không có tên cô ta.”

Vậy là Yến Tư Thành của trước kia không quen biết rồi! Chẳng phải trong lễ hội văn hóa người ta mới nhắm trúng anh hay sao, sao sau đó ngay cả tên cũng không thử đi tìm hiểu chứ... Lý Viện Viện liếc Yến Tư Thành một cái:

“Hồi nãy em nghe cô ấy nói, cô ấy đúng là đang theo đuổi anh đấy.”

Lần này đổi thành Yến Tư Thành sững sờ:

“Cái gì?”

Thật sự...không phát hiện ư...

Lý Viện Viện bỗng bắt đầu cảm thấy tội nghiệp cho nữ sinh kia, tên không rõ, thậm chí tâm ý cũng không được biết đến luôn. Lý Viện Viện thở dài một tiếng, dừng bước:

“Tư Thành, nữ sinh nhà người ta nói thích anh.”

Yến Tư Thành dừng bước theo cô, hần cau mày nhìn Lý Viện Viện, cách một lúc sau mới nói:

“Chuyện này không liên quan gì tới anh cả.”

“Nhưng cô ấy vừa mới luôn miệng bảo cô ấy muốn cạnh tranh công bằng với em đó.”

Yến Tư Thành nhìn Lý Viện Viện một hồi, đột nhiên chân mày nhíu mạnh:

“Cô ta hỗn xược!”

Lý Viện Viện gật đầu, không sai, hỗn xược!

Thấy Yến Tư Thành trịnh trọng nghiêm túc nói ra mấy chữ này, Lý Viện Viện không nhịn được cười. Cô lại nói tiếp:

“Em cũng bảo cô ấy rồi, em nói ‘tôi không thích cô, Tư Thành cũng sẽ không thích cô’. Nhưng cô gái đó vẫn không phục, hỏi em dựa vào cái gì mà nói như vậy, Tư Thành, anh nói xem em dựa vào cái gì?”

Nhận ra Lý Viện Viện tuy đang cười, nhưng khi hỏi mấy chữ cuối cùng, giọng điệu lại hơi cao lên, Yến Tư Thành ở bên cạnh Lý Viện Viện hơn mười năm, tâm trạng của cô là điều hần rõ ràng nhất, bây giờ Lý Viện Viện có chút không vui rồi.

Mặc dù không biết vì sao cô không vui, nhưng Yến Tư Thành biết nên trả lời vấn đề của Lý Viện Viện như thế nào:

“Bởi vì Yến Tư Thành là của Lý Viện Viện.”

Bên tai bất chợt tĩnh lặng, chính tai nghe được Yến Tư Thành nói ra câu ấy, Lý Viện Viện cảm thấy những sinh viên chạy sượt qua đều biến thành những vệt sáng, đèn đường sau lưng trông như từng đốm sao tròn nhỏ, làm nên khiến Yến Tư Thành có vẻ không chân thực.

Sau đó cô không còn cách nào để kiềm chế khóe môi của chính mình giương lên, giữa lúc ngẩn ngơ, trong cơ thể cô gần như có một nỗi kích động muốn ôm lấy Yến Tư Thành, ôm thật chặt.

Không sai, hần là của cô, cũng chỉ có thể là...

Lý Viện Viện sững sờ.

Cô quay đầu nhìn vị trí mà cô gái kia đứng ban nãy, rồi lại quay về nhìn nhìn Yến Tư Thành.

Chợt bừng tỉnh, cô dường như nghe thấy âm thanh của hạt giống đã đâm sâu vào nội tâm từ lâu, chậm chậm phá đất ngoi lên.

Bạn đang đọc truyện *Mập Mối Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Người Dịch: Diệp Lam Khuê

Buổi tối trở về ký túc xá, về mặt Lý Viện Viện có chút ngẩn ngơ. Chu Tinh vừa gặm bánh bích quy vừa hỏi cô làm sao thế.

Lý Viện Viện đáp một tiếng:

“Minh gặp phải cô gái mà cậu nói với mình hôm trước ấy.”

Chu Tinh cả kinh, bánh bích quy trong tay đập cái “bốp” lên bàn:

“Sao sao? Hai người các cậu tình địch gặp nhau rồi hả? Cô ta nói gì với cậu? Yến Tư Thành có mặt ở đó không? Có tỏ rõ thái độ hay không?” Lời nói của cô đầy kích động, khiến Trương Tĩnh Ninh ở bên cạnh cũng phải đặt sách xuống, quay đầu ngó Lý Viện Viện.

Lý Viện Viện nghe thấy tên của Yến Tư Thành thì càng thêm ngơ ngẩn, mãi đến khi Chu Tinh kéo tay cô lắc lắc, Lý Viện Viện mới hoàn hồn, trả lời mấy vấn đề vừa được hỏi:

“Ah, ờ, ừm, gặp rồi. Cô ấy tới khiêu khích mình, còn cười nhạo mình mập, Tư Thành...” Lý Viện Viện hơi ngừng lại, “Tư Thành biểu hiện rất tốt.”

Chu Tinh và Trương Tĩnh Ninh im bật trong giây lát, bỗng Chu Tinh vỗ đùi đứng phát dậy:

“Khốn nạn lại còn dám đến khiêu khích à, mẹ nó làm tiểu tam thì rất kiêu ngạo rất sáng khoái chứ gì! Cái con b*tch này!”

Trương Tĩnh Ninh cũng cực kỳ tức giận:

“Cô ta dám chê cười cậu mà Yến Tư Thành chỉ tỏ thái độ chứ không có trừng trị cô ta à?”

Thấy hai người bạn cùng phòng còn kích động hơn cả cô, Lý Viện Viện ngó ra một chút, sau đó lập tức cười cười:

“Thật ra, không có hồngбет như mấy cậu nghĩ đâu, mình đã chinh cô gái đó đủ rồi.” (Tiểu Lam: “chinh” ở đây giống nghĩa trong câu “Có cần phải ‘chinh’ tui tới mức đó ko trời?”)

Mặc dù Lý Viện Viện nói thế, nhưng Trương Tĩnh Ninh và Chu Tinh vẫn giận sôi gan, hai cô cảm thấy lúc Lý Viện Viện bị “bắt nạt”, Yến Tư Thành là bạn trai mà lại không có can đảm đứng ra, đúng là không đáng làm đàn ông.

Lý Viện Viện thật sự giải thích không xong, cũng chỉ đành để Yến Tư Thành gánh nỗi oan này, cứ mặc cho các cô ấy nói đi thôi.

Ban đêm nằm trên giường, Lý Viện Viện nắm chặt lồng ngực của chính mình, nhớ lại thời điểm Yến Tư Thành nói hấn là của cô, trái tim bèn không có cách nào quên được loại cảm giác rung động khi hạt giống ấy nảy mầm ấy. Quả thực giống hệt như “động lòng” trong truyền thuyết.

Việc nảy sinh cảm giác giống hệt động lòng với một người đàn ông mà cô vẫn luôn xem hấn như anh cả, như người nhà khiến Lý Viện Viện hơi hoảng sợ.

Lý trí của cô tự phân tích chính mình, cô cảm thấy bản thân hiện tại cứ như một người bị ngâm trong hũ dưa muối, dưa muối trong hũ đều đang nói với cô “Cô thích Yến Tư Thành” “Yến Tư Thành thích cô” “Yến Tư Thành là tình lang của cô đó”. Mỗi câu bịa đặt được lặp đi lặp lại cả vạn lần, lừa cô lún vào. Cô lại giống như bị thôi miên, tin tưởng chuyện “cô và Yến Tư Thành là một đôi” mất rồi.

Bởi thế nên ngày hôm nay, ngay sau câu nói như đang bày tỏ ấy, cô mới có thể động lòng, bởi thế nên khi đối mặt với sự khiêu khích của nữ sinh khác, cô mới có thể...

Ghen.

Ghen? Nhớ lại mấy câu hôm nay cô lạnh mặt hù dọa nữ sinh kia, Lý Viện Viện nằm trong chăn lắc lắc đầu, cô nghĩ, đó có lẽ chỉ là vì đối phương cười nhạo vóc dáng của cô, cho nên trong cơn giận cô mới làm ra... phản kháng thôi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Viện Viện lại tăng thêm con tức.

Lúc cô xoay eo, tiếng cười nhạo kia của nữ sinh hầy còn ở bên tai, Lý Viện Viện xoắn xoắn cái chân. Nhớ đến dáng người mảnh mai tới mức giống như gió vừa thổi liền sụp đổ của nữ sinh khoa nghệ thuật ấy, Lý Viện Viện lại tiếp tục vịn vịn chân.

Không phải chỉ là gầy thôi sao.

Trước đây cô từng rất gầy, bây giờ nhất định cũng có thể gầy.

Sáng ngày hôm sau, Lý Viện Viện thức dậy hơi sớm hơn ngày thường, một thân một mình mua bữa sáng ngồi ăn trong căn-tin, lúc Yến Tư Thành đến cô đã ăn được một nửa. Nhìn về mặt giặt mình sừng sốt thật rõ ràng của Yến Tư Thành một cái xong, Lý Viện Viện lại tiếp tục gặm bánh bao. Yến Tư Thành có chút xấu hổ:

“Anh tới trễ.”

Không, là cô tới sớm.

Cô gặm bánh bao, không nói gì.

Hôm nay mãi đến khi việc đọc bài buổi sáng bên hồ kết thúc, Lý Viện Viện cũng chẳng nói được mấy câu với Yến Tư Thành. Lý Viện Viện cảm thấy, khoảng thời gian này cô và Yến Tư Thành cần phải duy trì một chút khoảng cách, có khoảng cách rồi, cái cảm giác động lòng vô duyên vô cớ nảy mầm kia có lẽ sẽ tự biết điều mà biến mất. Cô cũng sẽ có thể sống chung với Yến Tư Thành theo cách tự do tự tại như lúc trước.

Nằm trong nhật ký công tác chung với việc “giữ khoảng cách với Yến Tư Thành”, còn có “Kế hoạch tăng tốc giảm cân.”

Từ khi quyết định giảm cân của Lý Viện Viện bắt đầu cho tới nay, cân nặng của cô đã có sự giảm xuống rõ rệt, nhưng mà dạo gần đây hình như đã tiến vào giai đoạn cổ chai(1), việc “ăn ít động nhiều” của cô đã không còn tác dụng, hơn nữa theo khía cạnh tâm lý, chuyện Tiểu Bản cự tuyệt đã qua từ lâu, sự hiểu lầm của ba Yến cũng chưa từng xảy ra thêm lần nào nữa, điều này làm Lý Viện Viện buồn lòng cảnh giác, thỉnh thoảng buổi tối còn có thể âm thầm phóng túng cho phép bản thân ăn ít đồ ăn vặt.

Tuy ngẫu nhiên vẫn có thể nghe thấy vài câu trêu chọc liên quan đến vóc dáng của cô từ miệng những người xung quanh, về cơ bản Lý Viện Viện cũng chỉ giữ vững thái độ cười cười cho qua. Thế nhưng ngày hôm qua một tiếng cười nhạo của cô sinh viên khoa nghệ thuật đó lại khiến Lý Viện Viện có chút phát cáu không chịu được.

Không giống như đang nhắm vào tiếng cười, mà giống đang nhắm vào người tạo ra tiếng cười ấy hơn.

Cái cô gái mà cô không thích gì mấy này, đã châm biếm trúng chỗ cô chẳng thể nào phản kháng.

Lý Viện Viện xoay xoay xoay gạch bỏ cho chính mình cả một phần ghi những thứ có thể ăn trong bản kế hoạch giảm cân mà cô viết lúc trước, trừ bớt một nửa lượng cơm, lượng vận động buổi tối cũng tăng lên một nửa.

Đặt kế hoạch xong, Lý Viện Viện liền bắt đầu nghiêm túc chấp hành.

Buổi tối ngày thứ nhất, Lý Viện Viện liều mạng chạy bộ trong sân tập, chạy hết số vòng như thường lệ, Yến Tư Thành liền dừng lại theo bản năng, nhưng Lý Viện Viện vẫn không hề giảm tốc độ, không ngừng xông lên phía trước.

Yến Tư Thành ngậy ngốc, rồi lại đi theo.

Hôm nay chạy lâu hơn nửa tiếng so với bình thường.

Lý Viện Viện dừng lại, liên tục thở dốc. Yến Tư Thành nhú mày:

“Viện Viện, ngày hôm nay hơi thừa thải rồi.”

Lý Viện Viện chống hai tay lên đầu gối, lắc lắc đầu:

“Không thừa.”

Nói xong cây ấy, điện thoại của Yến Tư Thành vang lên, hắn nhìn màn hình, chân mày vô thức nhíu lại, cúp máy, cắt điện thoại đi. Lý Viện Viện theo khóe mắt nhìn thấy những động tác này của hắn, hờn hên hỏi hắn:

“Học học, cái cô...nữ sinh học...hôm qua?”

Yến Tư Thành gật đầu.

Lý Viện Viện cắn răng, trong lòng không biết là vì cái gì, lại cất bước chạy ra ngoài.

Yến Tư Thành ngốc đơ, cất bước chạy theo sau, với tốc độ hiện thời của Lý Viện Viện, hần chỉ cần đi bước dài thì đã có thể bắt kịp:

“Viện Viện, hôm nay nên trở về nghỉ ngơi thôi.”

“Một vòng cuối cùng.”

Yến Tư Thành đúng là đã quen nghe lời Lý Viện Viện quá rồi. Bây giờ cũng chỉ đành vừa lặng lẽ đi theo, vừa lo lắng nhìn cô.

Đêm nay Lý Viện Viện quả thực lao lực quá độ, trên đường về, không phải cô cố hết sức giữ im lặng, mà thật sự là cô nói không nổi, lặng thinh đi thẳng một đường, đột nhiên, phía sau lưng Lý Viện Viện bỗng lóe sáng, một chiếc xe bình điện đang lao tới cực nhanh.

Yến Tư Thành theo bản năng chụp lấy vai Lý Viện Viện, giữ chặt cô vào trong ngực, nhưng chỉ hai, ba giây sau, lại lập tức buông cô ra.

Cả khu vực đằng trước nơi chiếc xe chạy qua vang lên một trận chửi bới, Yến Tư Thành cúi đầu nhìn Lý Viện Viện:

“Viện Viện vẫn ổn chứ?”

Lý Viện Viện gật gật, vui đầu xuống càng thấp, phúi phúi quần áo vốn chẳng hề dính bụi, rầu rĩ nói ra hai chữ “Vẫn ổn.”

Mãi đến khi tiến vào ký túc xá, Lý Viện Viện cũng không chủ động ngẩng đầu nhìn Yến Tư Thành một cái, càng miễn bàn chuyện cười hi hi chúc hần ngủ ngon như mọi ngày. Hần không nhìn được bèn cất giọng nói:

“Viện Viện.”

Lý Viện Viện như bừng tỉnh quay đầu lại, cuối cùng cũng bắt gặp ánh mắt của hần.(2)

Ngoại trừ vẻ mặt hơi ngốc ngốc, những cái khác hần là không có gì không ổn, có lẽ vì...tối nay mệt mỏi quá thôi? Yến Tư Thành thoáng an tâm:

“Ngủ ngon.”

“Ngủ...ngủ ngon.”

Nhìn bóng lưng có chút chạy trốn chết của Lý Viện Viện, Yến Tư Thành lại bắt đầu lo lắng thêm lần nữa...

Quả nhiên không bình thường.

Nỗi lo lắng của Yến Tư Thành qua mấy ngày để ý càng trở nên trầm trọng.

Đối với việc giảm cân, dường như Lý Viện Viện có một loại tâm trạng tương tự cố chấp, mỗi buổi tối thời gian tập luyện của cô càng ngày càng dài, lượng vận động càng lúc càng lớn, có một lần mặt cắt không còn giọt máu, cô cũng không dừng lại. Hơn nữa Yến Tư Thành còn phát hiện, ngoại trừ thời gian vận động hằng ngày, hần ở trong trường căn bản không hề chạm mặt Lý Viện Viện.

Trước đây lúc không có lớp bọn họ vẫn có thể cùng vào thư viện, hiện tại đừng nói là thư viện, ngay cả giờ cơm tối, Lý Viện Viện cũng không đi ăn chung với hần nữa, thậm chí việc ngẫu nhiên gặp gỡ trong sân trường cũng không còn xảy ra.

Giống như trong vòng một đêm, Lý Viện Viện đã không còn duyên phận gì với hần nữa.

Mãi đến một hôm Yến Tư Thành đang đứng nói chuyện với bạn học dưới lầu của tòa nhà dạy học, bạn học chỉ tay về phía sau hần:

“Ôi, đó chẳng phải là Lý Viện Viện sao, này! Lý...Bạn ấy chạy cái gì?”

Yến Tư Thành quay đầu nhìn lại, Lý Viện Viện túm lấy Chu Tinh còn chưa kịp hiểu rõ tình hình chạy thẳng một mạch sang mặt khác của tòa nhà.

Yến Tư Thành giờ mới hiểu ra, Lý Viện Viện đang trốn tránh hần.

Lý Viện Viện đang...

Tránh hần.

Lòng ngực giống như bị búa tạ tàn nhẫn nện mạnh một phát, xương sườn cũng vỡ nát.

Yến Tư Thành nhất thời không thể nói rõ trong lòng mình rốt cuộc là chua xót, đau lòng hay ủy khuất. Hần chỉ cảm thấy mỗi bước Lý Viện Viện chạy đi lại như đang xé toạc trái tim hần. Máu tươi vùn vụt tuôn trào.

Hần không gọi điện thoại truy hỏi, lặng lẽ một thân một mình ăn cơm, lên lớp, buổi tối vẫn đến sân tập theo sự sắp xếp thường ngày, thế nhưng hôm nay đã đợi rất lâu, ngay cả sân tập Lý Viện Viện cũng không tới.

Yến Tư Thành nắm chặt điện thoại đứng trong sân tập suốt nửa tiếng đồng hồ, sau cùng gọi vào số máy của cô.

“Viện Viện.” Hấn gọi tên cô, trong giọng nói che giấu hết thầy tâm tình, “Hôm nay không tới tập thể dục sao?”

“Eh...Ừm, không tới nữa.” Cô nói, “Chu Tinh hẹn em đi dạo phố.”

Nghe thấy bên cô truyền đến âm thanh “một hai một, một hai một”, Yến Tư Thành biết cô đã vào một sân tập khác của trường.

Môi hấn giật giật, kìm nén tất cả nỗi buồn và nghi vấn, cả nửa ngày sau, chỉ có một chữ “Được” nói ra miệng.

Công chúa muốn làm cái gì, không phải là chuyện hấn có thể chỉ phớt. Thế nhưng sau khi cúp điện thoại, lòng bàn tay không tự chủ được mà siết chặt.

Hấn làm sai chỗ nào sao? Thế thì cô nói ra là được, hấn sẽ sửa. Hay là cô gặp phải chuyện gì chẳng? Vậy cũng chỉ cần nói với hấn là được rồi, bất luận là cái gì, hấn cũng sẽ che chắn trước mặt cô, vì cô mà xử lý ổn thỏa.

Tại sao phải một mực...trốn tránh hấn chứ.

Ngày hôm sau huấn luyện ở câu lạc bộ, lúc nghỉ giải lao, Lục Thành Vũ trêu ghẹo hấn:

“Minh bảo này Yến Tư Thành, cái bản mặt bị người ta vứt bỏ này của cậu là có chuyện gì à?”

Yến Tư Thành ngửa đầu uống một ngụm nước, không để ý tới cậu ta.

Lục Thành Vũ biết tính tình tệ hại của hấn, cũng không thêm so đo, ngược lại còn chột chột cùi chỏ của hấn:

“Này, cậu nhìn thấy chứ, Kiều Tiểu Lộ bên khoa nghệ thuật kia lại tới nữa rồi.”

Yến Tư Thành nhìn lướt qua cửa, tiếp tục im lặng uống nước.

Lục Thành Vũ bĩu môi:

“Minh nói này, cậu cãi nhau với Lý Viện Viện đúng không, mấy bữa nay không thấy hai người đi chung nữa.”

Câu này đâm đến nỗi đau của hấn, Yến Tư Thành vận nắp chai, không định tiếp tục ngồi chung với Lục Thành Vũ. Lục Thành Vũ lại cười kéo hấn về:

“Đúng là cãi nhau rồi, không phải mình đồ thừa cậu, nhưng mình thấy khẳng định là lỗi của cậu.”

Mặc dù Yến Tư Thành không còn cách gì với Lý Viện Viện, nhưng nghe một câu oan uổng như thế cũng không thể kèm được mà liếc Lục Thành Vũ. Hấn cắn bản...vẫn không biết bản thân đã làm sai điều gì.

“Cậu vẫn thấy oan ức à. Cậu cứ để ngài đây phân tích cho xem nhé.” Lục Thành Vũ khoác tay lên cổ Yến Tư Thành rồi từ từ nói, “Cậu thấy Kiều Tiểu Lộ ngoài cửa rồi chứ, cậu biết người ta thích cậu theo đuổi cậu đúng không, Lý Viện Viện cũng biết rồi ha?”

Yến Tư Thành bỗng giương mắt, hình như, xác thực là...ngay trước khi Lý Viện Viện trở nên kỳ quái, ngày hôm đó cô đúng là có chạm mặt Kiều Tiểu Lộ trong sân tập.

“Nhìn vẻ mặt này của cậu mình biết ngay là Lý Viện Viện biết rồi.” Lục Thành Vũ vỗ vỗ cánh tay Yến Tư Thành, “Vậy còn cần mình phải phân tích giúp cậu à, người sáng suốt nhìn một cái sẽ hiểu ngay không phải sao, cái này là Lý Viện Viện đang ăn giấm chua của Kiều Tiểu Lộ.”

Ăn...giấm?

(1) Giai đoạn cổ chai: giai đoạn bắt đầu bị tắc nghẽn vì khó khăn trở ngại nào đó.

(2) Nguyên văn: ‘bốn mắt tương tiếp’ – dịch sát nghĩa là ‘bốn mắt chạm vào nhau’

Bạn đang đọc truyện *Mập Mới Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.